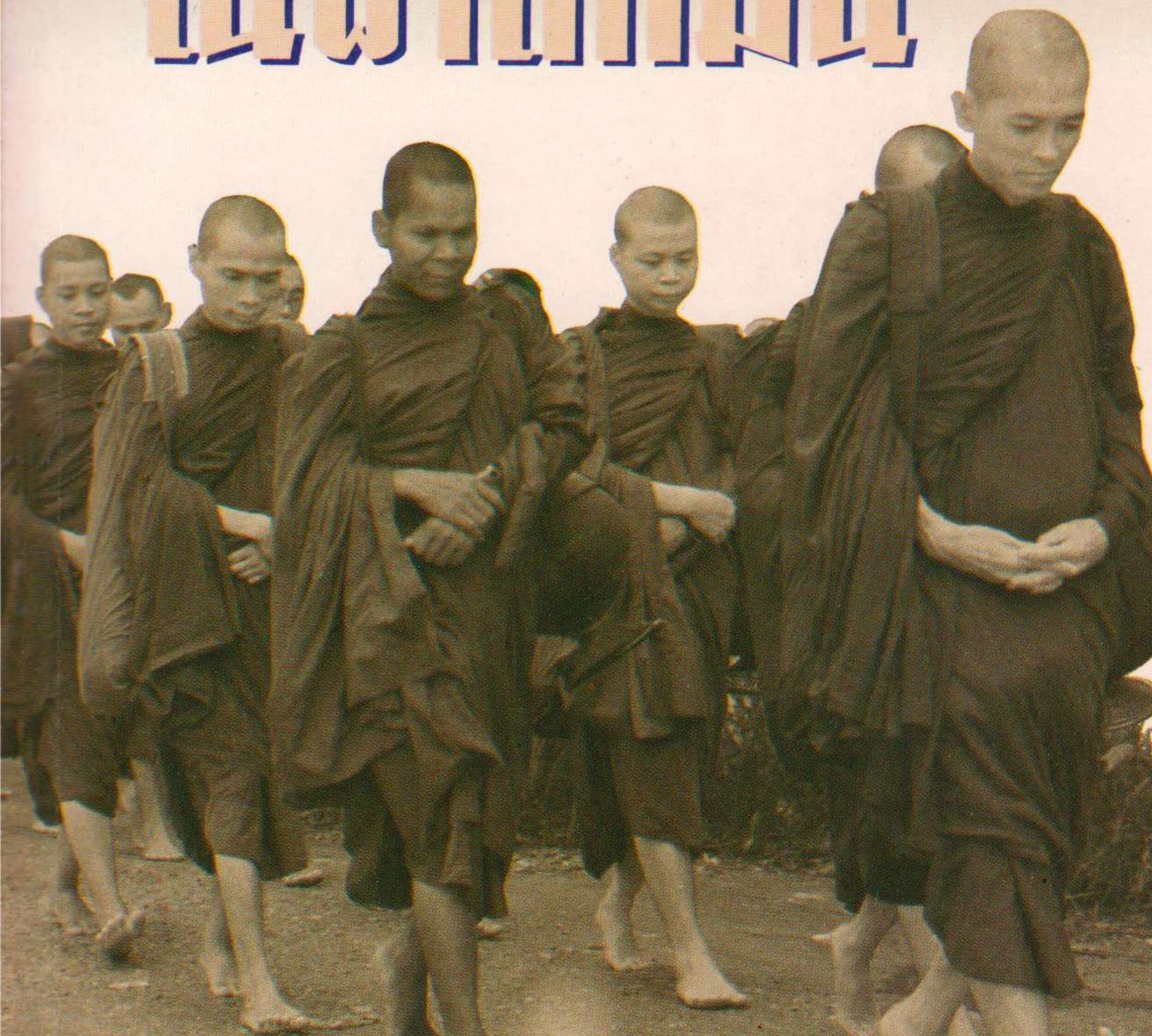
สงครามชีวิตพระธุดงค์ผู้ถูกกล่าวหา
ว่าเป็นเสี้ยนหนามพระพุทธศาสนา!

ฟ้าอภัย
บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
FA APAI C., LTD.

ชีวิตในป่าลึก

โดย : ขรัวตาคง

พิมพ์ครั้งที่ ๓

ชีวิตในผ้าสีหม่น : ขรัวตาคง

ISBN 974-85663-0-7

ผลงานอันดับ ๗ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สิงหาคม ๒๕๓๓
จำนวนพิมพ์ : ๓,๐๐๐ เล่ม

บรรณาธิการ : รินธรรม อโศกตระกูล

พิสูจน์อักษร : มาลินี โภคาพันธ์

ศิลปกรรม : นริศ วงษ์พันธ์

ออกแบบปก : แคนวล

พิมพ์ที่ : **บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด**
๖๔๔ ซอยเทียมพร ถนนสุขาภิบาล ๑
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทร. ๓๗๕-๘๕๑๑

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท เคล็ดไทย จำกัด
๑๑๗ ถนนเฟื่องนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๒๒-๕๖๙๖-๘

ราคา ๔๕ บาท

กองทัพธรรม

จากขุนเขา และที่ราบสูง
จากลุ่มน้ำและฝั่งทะเล
จากเหนือจรดใต้
จากตะวันออกจรดตะวันตก

เธอผู้ละทิ้งทรัพย์ศฤงคาร
มากินอยู่อย่างขัดเกลา
เธอพร้อมที่จะรักคนทั้งโลก
และโอบกอดด้วยสองแขนอันอ่อนโยน

เธอจะชุบคนน่าเกลียดเป็นคนน่ารัก
เธอจะชุบคนน่ารักเป็นบารมีผู้อื่น
เธอทำงานไม่รู้เหน็ดเหนื่อย
ไม่มีรางวัลไม่มีสิ่งตอบแทน

เธอมากันแล้ว
มาเป็นหมู่เป็นเหล่า
สีกาสาวะดั่งเปลวเทียน
ส่องทางสว่างไสว

ทั่วเขตคามที่เธอผ่าน
ผู้คนดำเนินทางสายกลาง
ต่างพากันหลั่งไหลและแซ่ซ้อง
ก้องกระหึ่มราว**กองทัพธรรม.**

...น้ำฝน...

คำนำ (พิมพ์ครั้งที่ ๓)

เหตุที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ ได้มีการจัดพิมพ์ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๓ เนื่องจากมีหลายๆฝ่าย ได้เห็นสอดคล้องกันว่า **เป็นหนังสือที่อ่านง่าย** และให้ประโยชน์แก่ผู้อ่าน ๓ ประการใหญ่ๆ ด้วยกันคือ

๑. ได้ศึกษาประสบการณ์ชีวิตของพระธุดงค์ ที่ถือ**จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล** และ**พระวินัย ๒๒๗ ข้อ**อย่างเคร่งครัด ซึ่งได้ทวนกระแสสังคมจนถูกประณามไปทั่วแผ่นดิน(ปกาสนียกรรม) ว่าเป็นเสี้ยนหนามของศาสนา

๒. เป็นจดหมายเหตุที่บอกเล่าถึงประวัติความเป็นมา ของขบวนการศาสนากลุ่มหนึ่ง(ชาวอโศก) เผยเบื้องหลังเบื้องหน้าเป็นมาอย่างไร? **ทำไมจึงต้องประกาศออกจากการปกครองของมหาเถรสมาคม**

๓. คำกล่าวที่ว่า **"บวชแล้วจะช่วยให้พ่อแม่เกาะชายจีวรไปสวรรค์ได้อย่างไร?"** ในหนังสือเล่มนี้คงให้คำตอบกับผู้อ่านได้ เพราะเจตนาจริงๆ ของผู้เขียนที่เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ด้วยต้องการกตัญญูโปรดให้บุพการีได้มีดวงตาเห็นธรรม และสามารถประพฤติปฏิบัติธรรมจนได้รับความสุขตามอัตภาพของตน ซึ่งก็ได้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมาย

สุดท้ายนี้ ต้องขอขอบคุณ คณะผู้จัดทำทุกๆฝ่าย ที่ได้ช่วยกัน จัดทำให้หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในด้านศิลปะที่ทำให้ดูน่าอ่าน และในด้านภาษาที่ช่วยกันตรวจทานแก้ไขให้ถูกต้องอยู่หลายเที่ยว

เจริญอภัย ด้วยจริงใจ ไมตรี ไม่มีศัตรู

...ขรัวตาคง...

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตในผ้าสีหม่นนี้ ผู้เขียนเขียนขึ้นจากประสบการณ์ของการใช้ชีวิตนักบวช (ปัจจุบันก็ยังครองเพศบรรพชิต) เป็นระยะเวลาร่วม ๑๐ ปี (เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๐) โดยถ่ายทอดออกมาในรูปการเขียนจดหมายถึงบุพการี ซึ่งเมื่อนำมาพิมพ์เผยแพร่แล้ว ใครๆที่ได้อ่านต่างก็พากันซาบซึ้งประทับใจในธรรมรส และบทบาทของสงฆ์สาวกผู้เดินตามรอยพระบรมศาสดา ในการแสวงหาโมกขธรรมอย่างจริงจัง

อนึ่ง นอกจากจะเป็นจดหมายถึงบุพการี (ที่มิใช่จะจำกัดประโยชน์เฉพาะแต่กับบุพการี)แล้ว ในแง่ของประวัติศาสตร์ยังเท่ากับเป็นจดหมายเหตุที่สะท้อนเหตุการณ์ พฤติการณ์ ตลอดจนอุดมการณ์ของชาวอโศกอย่างแจ่มชัด

ทั้งยังอาจนำมาเทียบเคียงได้ว่า ชาวอโศกที่เป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่แทบจะไม่มีใครรู้จักเมื่อ ๑๐ ปีก่อนนั้น บัดนี้ตามสายตามหาชนที่มองและวิตกวิจารณ์ว่ากลายเป็นขบวนการต่างๆนานา ได้มีปฏิปทาหรือตระบัดสัตย์เปลี่ยนแปลงอุดมคติไปอย่างไร-หรือไม่

ทั้งนี้ เพราะทุกตัวอักษรที่ถ่ายทอดออกมา มิใช่เกิดจากการเสกสรร-ปั้นแต่ง หรือจินตนาการ หากเป็นสาระแห่งความจริง ที่แม้กาละนี้ก็ยังพร้อมที่จะให้พิสูจน์ได้ทุกเมื่อ

หวังว่า ท่านผู้อ่านจะได้ตระหนักและเข้าถึงคุณค่าสาระนั้นๆ

ด้วยความปรารถนาดี

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

คำนำ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)

หนังสือเล่มนี้ได้พิมพ์เผยแพร่อีกครั้ง โดยผู้ที่ได้อ่านหลายท่านซึ่งต่างก็มีความเห็นพ้องต้องกันว่า เป็นหนังสือที่ดีควรจะได้จัดพิมพ์เพิ่มเติมให้ได้อ่านกันเป็นที่แพร่หลาย เพื่อจะได้ทราบถึงปฏิปทาของพระสงฆ์สาวก ผู้ซึ่งดำเนินชีวิตตามรอยพระยุคลบาทของพระพุทธองค์ในการละทิ้งครอบครัว ทรัพย์สมบัติ ออกมาถือเพศบรรพชิต ดำรงชีวิตด้วยปัจจัย ๔ ตามมีตามได้ มักน้อย ไม่สะสม เผยแพร่สัจธรรมเป็นธรรมทาน ซึ่งหาได้ยากยิ่งในยุคสมัยปัจจุบัน

อนึ่ง เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเรื่อง จุลศีล มัชฌิมศีล และมหาศีล อันเป็นธรรมนูญของพุทธศาสนา ที่ชี้ให้เห็นความแตกต่างไปจากลัทธิอื่นๆ แต่ไม่ได้มีการเผยแพร่ให้พุทธศาสนิกชนได้ทราบมาเป็นเวลาช้านาน จึงได้นำเรื่องดังกล่าวผนวกไว้ด้วย เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ใช้เป็นหลักพิจารณาว่าพระสงฆ์สาวกที่แท้ของพระพุทธองค์ ท่านปฏิบัติตนเช่นใด จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สมกับเป็นเนื้อนาบุญของโลก ควรแก่การสักการะบูชา

คณะผู้จัดพิมพ์

๑๒ ธ.ค. ๒๖

คำนำในการพิมพ์รวมเล่มครั้งแรก

หนังสือเล่มนี้ได้จัดทำขึ้นจากหลายฝ่ายร่วมมือกันจัดทำขึ้น เช่นทางฝ่ายสงฆ์พุทธสถานแดนอโศก ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม ฝ่ายชาวบ้านและเกษตรกร ทั้งนี้โดยอาศัยต้นฉบับจากจดหมายบันทึกของท่านติกขวีโร ถึงโยมที่ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์ ด้วยความมุ่งหมายก็เพื่อต้องการให้มนุษย์พ้นทุกข์

ที่จริงเหตุการณ์ประจำวันที่ผ่านๆมาแล้ว ย่อมเป็นประจักษ์พยานอย่างชัดแจ้งแล้วว่า โลกทวีความเดือดร้อนขึ้นทุกที จนปฏิเสธไม่ได้เลยว่า ถ้าย้อนหลังจากนี้ไปสัก ๕๐ ปี ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี จนถึงสมัยพุทธกาลนั้น มนุษย์มีความเป็นอยู่ดี มีศีลธรรม คงไม่เบียดเบียน แย่งชิงใช้เล่ห์เหลี่ยมในการประกอบอาชีพหาเลี้ยงร่างกายให้ทรงอยู่ ด้วยกลไกต่างๆ

แต่ปัจจุบันนี้มนุษย์เรา มิได้ปฏิบัติตามศีลธรรม ซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยว สาเหตุเนื่องจากสิ่งแวดล้อมและปัญหาเศรษฐกิจ และสังคมเป็นสำคัญ แม้ว่าจะมีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจหลายแห่ง เช่น โรงภาพยนตร์, ค็อฟฟี่ช็อพ, อาบ อบ นวด, โบว์ลิ่งและอื่นๆ ก็ตาม หาได้รับความสุขจริงจังไม่

ถ้าอย่างนั้น **ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน** ขอท่านได้โปรดติดตามจากจดหมายบันทึกที่ได้รวบรวมไว้ ต่อไปนี้ได้แล้วครับ

นายมงคล สิทธิพันธุ์
๒ หมู่ ๗ ต.อินทร์บุรี
อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี

ที่มาที่ไปในครั้งแรก

ด้วยความสำนึกในบุญคุณโยมบุพการี ที่ได้เคยป้อนข้าว ป้อนน้ำ จนทำให้ได้เจริญวัยใหญ่โตขึ้นมา และสามารถทำให้ตัวผู้เขียนเองได้พบกับแสงสว่างของชีวิตในที่สุด จึงทำให้เกิดมีจดหมาย ดังที่ท่านทั้งหลายจะได้อ่านกันในอันดับต่อไปนี้

เนื้อหาสาระของจดหมายนี้ ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นการเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนที่ได้มีโอกาสไปเผยแพร่ธรรมตามสถานที่ต่างๆ นอกจากนี้ก็ได้พยายามรวบรวมเก็บเอาปัญญาเล็กๆน้อยๆ ที่ตนเองได้ประสบพบเห็นในชีวิตประจำวันของการปฏิบัติธรรม ถ่ายทอดเล่าสู่มาให้โยมได้รู้ ได้เข้าใจ เพื่อที่จะสามารถใช้แก้ไขปัญหาชีวิตให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายได้

ผู้เขียนเองตอนนี้ก็อยู่ในฐานะของ**"พระ"** บุพการีของพระ ก็คือญาติโยมทั่วๆไปที่พระได้อาศัยข้าวน้ำ เลี้ยงประทังชีวิตไปวันหนึ่งๆ จดหมายเหล่านี้ที่ได้พิมพ์ขึ้นมา ก็เพื่อที่จะสร้างธรรม เสริมธรรม ส่งธรรม ให้แพร่กระจายขยายออกไป เมื่อเรามีธรรม ประพฤติธรรมตามคำสอนของพระบรมศาสดาองค์เดียวกันแล้ว เราก็จะได้เป็น "ญาติธรรม"กันในที่สุด

จดหมายทั้งหมด เท่าที่ได้เขียนมานี้ หากมีส่วนดีอยู่บ้าง ก็ขอให้ส่วนดีเหล่านี้จงเป็นผล ยังจิตใจของท่านพุทธศาสนิกชน ได้เพิ่มพูน ความกตัญญูกตเวที ต่อผู้ที่มีอุปการคุณแก่ตน ด้วยกันทุกๆคนเทอญ

กตญฺญุตา เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ
ความกตัญญูกตเวทีนี้แล เป็นมงคลอันอุดม

ขรัวตาคง (๒๕๒๐)

สารบัญ

โลกุตรธรรมลองหยั่งทางเมืองเหนือ ๑๑
สู่ดอยอินทนนท์ ๑๕
สุดโง่ สุดฉลาด ก็คือ... “คน” ๑๙
ดอกพุทธาเบิกฟ้าที่ป่าซาง ๒๕
กินนั้นสำคัญไฉน? ๓๑
อันตรายของความอ้วน! ๓๗
ชาวพุทธควรบวชอย่างไร? ๔๑
กตัญญูนี้... แลยอดนัก ๔๗
ปิดแดนอโศก ๕๑
“ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา” ๕๓
ผ่าตัดพุทธศาสนา ระเบิดแห่งสันติภาพ ๖๗
ปฏิกิริยาหลังจากงานผ่าตัดฯ ๗๓
ยากส์นักจักพ้นจากบ่วงของมาร? ๗๙
แตกตื่นที่เมืองพระอินทร์! ๘๕
นกน้อยทยอยออกจากรวงรัง ๘๙
ถูกยกเค้าที่เมืองพระ! ๙๓
พบ ผู้กองกินเจ ๙๗

อย่าเผลอใจ–อย่าห่างใจ ๑๐๑
เกิด...แก่...เจ็บ...ตาย ๑๐๕
สะบักสะบอมที่คลองไผ่ ๑๐๙
ท่านเจ้าคุณเปรียญก็เพี้ยนได้ ๑๑๓
สัจจะโลกุตระ พระไตรปิฎกอยู่ที่ต้นมะละกอ ๑๑๗
ศาสนาพาณิชย์กับฤทธิ์ของนางพญางิ้วดำ ๑๒๑
“ผิดอยู่ที่เรา”...คาถาดับความโกรธ ๑๒๕
ศาสนาเปรียบเทียบ ๑๒๙
นกน้อยกลับคืนสู่รังอย่างสะบอม ๑๓๕
สู่ดอยอินทนนท์ ครั้งที่ ๒ ..... ๑๓๘
เกือบแข็งตาย บนยอดดอย! ๑๔๑
“อย่าไปเลยบางกอก จะบอกให้” ๑๔๓
สุดยอดปาฏิหาริย์ ๑๔๗
ตอบปัญหาเทวดา ๑๕๑
ยุคของการ “แสวงหา” ๑๕๕
พุทธศาสนามาเหนือกว่าคอมฯ ๑๕๙

ศาสนาเพื่อชีวิต ๑๖๓
ความรัก ๑๐ มิติ ๑๖๗
ความรักที่สูงสุดของชาวพุทธ ๑๗๓
เค้ามืด ที่เริ่มมา ๑๗๗
ย้ายวัดวันเข้าพรรษา การกดขี่ที่จำยอม ๑๘๑
วิกฤตกาลก่อนจากกัน ๑๘๕
วันประกาศอิสรภาพ ๑๘๙
คลื่นลม เมื่อได้ออกจากวังโบราณ ๒๐๑
เมื่อยังอยาก ก็ย่อมยากฯ ๒๐๕
นาข้าวหนัก นาข้าวเบา ๒๐๙
“คุณวิเศษ เรามีหรือไม่ ที่จะให้เราไม่เก้อเขินเมื่อถูกถาม” ๒๑๓
จักร ๔ อันประเสริฐ ๒๑๙
เมื่อลมหนาว(สายลมแห่งความเพียร)มาเยือน ๒๒๓
รายงานผลการปฏิบัติธรรมจากโยมพ่อ(ตอนชีวิตใหม่) ๒๒๗
รายงานผลการปฏิบัติธรรมจากโยมพ่อ(ตอนล้มช้าง) ๒๓๐
พระธรรมนูญของพุทธศาสนา ๒๓๔

บนยอดดอยอินทนนท์

เมื่อคราวธรรมะลองหยั่งลงสู่ทางเหนือ เป็นครั้งแรก

โลกุตรธรรมลองหยั่งทางเมืองเหนือ

พุทธสมาคมเชียงใหม่

๓ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้อาตมาพักอยู่ภายในตัวเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่พุทธสมาคม จุดหมายของการเดินทางก็จะไปที่ดอยอินทนนท์ อ.จอมทอง ซึ่งได้มีพระรูปหนึ่ง ต้องการให้พระชาวคณะอาตมาไปทำพิธีทางศาสนา ในวันวิสาข-บูชาบนยอดดอยอินทนนท์

อาจารย์ของอาตมา ท่านก็ได้พิจารณาเห็นว่า การมาในคราวนี้ก็มีประโยชน์อยู่หลายทาง ที่สำคัญก็คือจะได้เป็นการลองหยั่งธรรมะลงสู่ชาวเหนือดูบ้างว่าจะได้ผลเพียงใด เพราะกองทัพธรรมของพวกอาตมา ยังไม่มีโอกาสยาตรามาถึงจังหวัดทางภาคนี้สักคราเดียว

เกี่ยวกับอาหารการขบฉันทางถิ่นนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลไม้ พวกอาตมาออกบิณฑบาตอาหารที่ได้มาก็เป็นพวกผลไม้เสียส่วนใหญ่ มีทั้งส้ม กล้วยหอม กล้วยน้ำว้า องุ่น มะม่วง ลิ้นจี่ แตงโม ทุเรียน

อาตมาเห็นแล้วรู้สึกว่าผลไม้เมืองไทยนี่ช่างอุดมสมบูรณ์เสียจริงๆ มีให้กินกันตลอดทั้งปีอย่างเหลือเฟือ ซึ่งผิดกับต่างประเทศ ยิ่งเป็นประเทศในแถบหนาวด้วยแล้ว มีผลไม้กินเพียงบางฤดูเท่านั้น **เมืองไทยของเราจัดได้ว่าเป็น "ปฏิรูปเทสวาโส" เป็นประเทศอันสมควร เหมาะแก่การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างยิ่ง** สามารถจะยังชีวิตโดยความเป็นพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์โดยไม่ต้อง

ไปเบียดเบียน หรืออาศัยเลือดเนื้อของสัตว์อื่นมาเลี้ยงชีวิต ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบาก

การที่เราสามารถได้มาอยู่ในดินแดนเกษตรสมบูรณ์ได้นี้ จึงจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่จะทำให้เราได้รีบเร่งเพ่งเพียรบำเพ็ญคุณงามความดี ไปได้อย่างปลอดโปร่งทีเดียว

ฉันอาหารที่เชียงใหม่มื้อแรก พากันเมาไปหลายองค์ เพราะไปโดนกลอยผิดสูตร ตัวอาตมาเองต้องนั่งพะอืดพะอมเกือบทั้งวัน อาจารย์ของอาตมาท่านโชคดี เห็นท่านบอกว่าฉันไปนิดเดียว เลยไม่เป็นไร

การเมากลอยในคราวนี้ ก็ทำให้ได้ระลึกถึงความวิริยะ อุตสาหะ และความอดทนขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาของเรา เมื่อคราวก่อนที่จะปรินิพพาน ท่านต้องเสวยเห็ดมีพิษ ซึ่งเมื่อเสวยเข้าไปแล้ว ก็ทำให้ร่างกายเกิดการอาเจียนมีโลหิตสดๆ ไหลออกมา **ทั้งๆ ที่พระชนมายุก็ย่างเข้าสู่วัยชรา ๘๐ ปี แต่พระพุทธองค์ก็มิได้ทรง ให้ผู้อื่นแบกหามแต่ประการใด กลับเดินโดยฝ่าพระบาทเปล่า ไปด้วยพระองค์เองจนตลอดทาง**

เมื่อเจอเวไนยสัตว์ต่างๆ ก็ทรงแสดงธรรมให้ฟัง ด้วยพระกรุณาธิคุณ โดยมิได้เห็นแก่ความทุกข์ยาก ลำบากกายของพระองค์แต่ประการใด

เมื่ออาตมานึกมาได้ถึงตอนนี้ ก็เลยพยายามสลัดทุกขเวทนา ออกไป รีบคว้าเอากระดาษปากกา เขียนเหตุการณ์ทางนี้เล่าสู่มาให้พวกโยมได้อ่านกัน

ธรรมะในงวดนี้ก็ให้คิดว่าเป็นธรรมะเล็กๆ น้อยๆ ฉบับ “**เมากลอย**” ไปก่อนก็แล้วกัน งวดหน้าถ้ามีเหตุการณ์อะไรดีๆ ก็จะขอเล่ามาใหม่

ขอเจริญพร

.....

เพียรเถิดพ่อ อย่ารั้งรอเพียร

✳ ควรรีบทำความเพียร**ในวันนี้**

อชฺเชว กิจฺจมาตปฺป

✳ คนที่ผัดวันว่า**พรุ่งนี้** ย่อมเสื่อม ยิ่งว่า**มะรืนนี้** ก็ยิ่งเสื่อม

หิยฺโยติ หิยฺยติโปโส ปเรติ ปริหายติ

✳ คนไม่เกียจคร้าน พึงได้**ความสงบใจ**

*อกิลาสุ วินฺเท หทยสฺส สนฺติ*ṃ

✳ **บุรุษ**(ลูกผู้ชาย)พึงพยายามไปกว่าจะ**สำเร็จประโยชน์**

วายเมเถว ปริโส ยาวอตฺถสส นิปปทา

✳ ประโยชน์ย่อม**ไม่สำเร็จ**โดยชอบแก่**ผู้ทำโดยความเบื่อหน่าย**

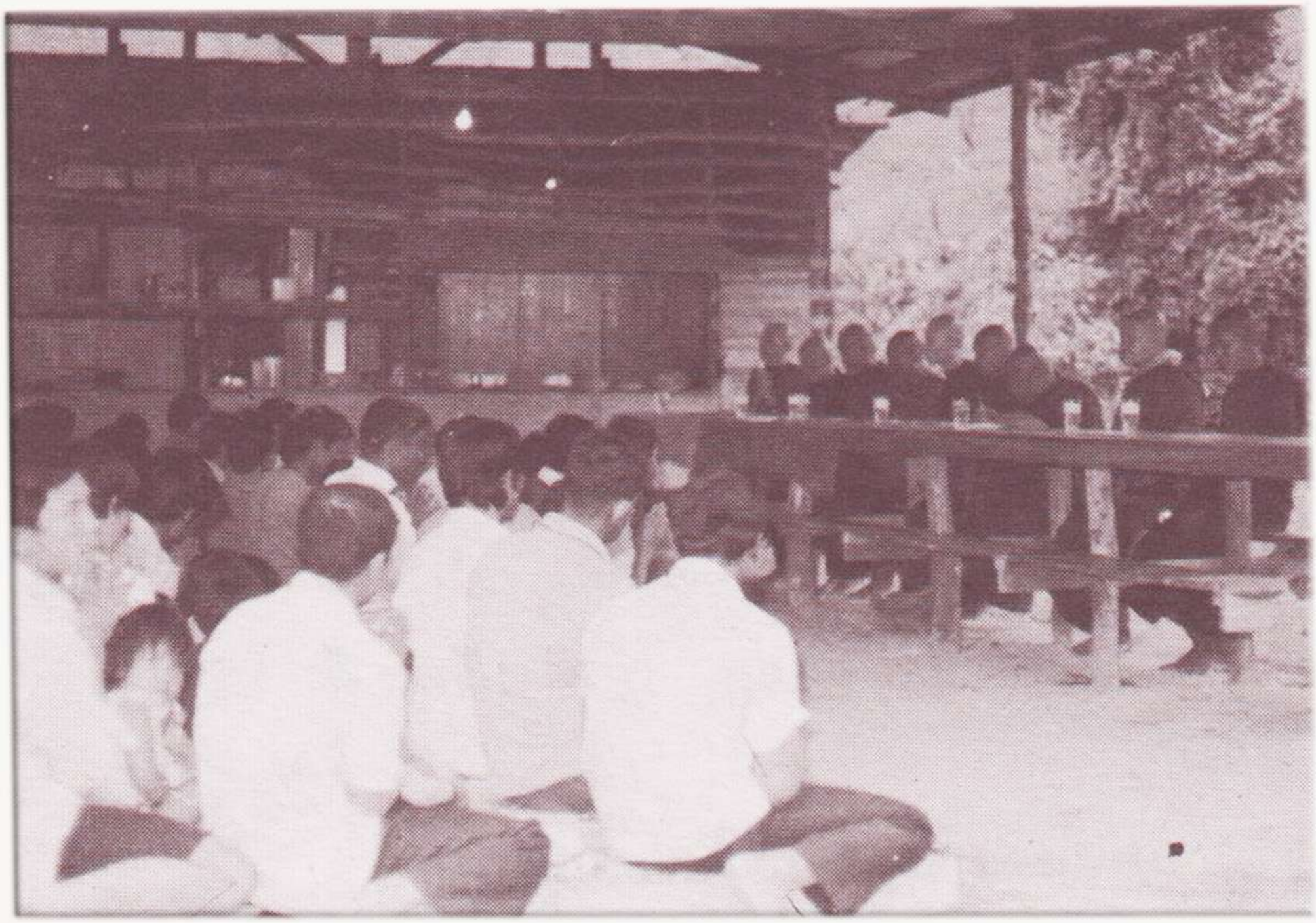
น นิพฺพินฺทิยการิสฺส สมฺมทตฺโถ วิปจฺจติ

✳ คน**ล่วงทุกข์**ได้ด้วยความเพียร

วิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ

✳ ผู้ใดเกียจคร้าน มีความเพียรเลว พึงเป็นอยู่ตั้ง**ร้อยปี**
แต่ผู้ปรารภความเพียรมั่นคง มีชีวิตอยู่เพียง**วันเดียว** ประเสริฐกว่าผู้นั้น.

โย จ วสฺสสติ ชีเว กุสีโต หีนวีริโย
เอกาหำ ชีวิตำ เสยฺโย วิริยำ อารภโต ทฬฺหำ

สู่ดอยอินทนนท์

ดอยอินทนนท์

๗ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

จดหมายฉบับนี้ อาตมาได้เขียนขณะที่กำลังอยู่บนยอดดอยอินทนนท์ ซึ่งมีความสูง ๒,๖๖๗ เมตร (โดยวัดจากระดับน้ำทะเลขึ้นมา) ซึ่งความสูงนี้เป็นความสูงที่สุดในประเทศไทย

อากาศในภูมิประเทศนี้มีเพียงฤดูเดียวเท่านั้น คือ ฤดูหนาว นอกจากนี้ก็มีฝนตกบ่อยๆเหมือนกัน บริเวณที่อาตมาพักอยู่นี่ เป็นบริเวณที่สูงที่สุดของดอยอินทนนท์ รอบๆบริเวณยอดเขา มีไม้มากั้นเป็นรั้วเตี้ยๆ บอกไว้ว่าบริเวณนี้เป็นที่สิงสถิตของเจ้าพ่อดอยอินทนนท์ นอกจากนี้เขาก็เอาก้อนหินมาสร้างเป็นสถูปเล็กๆไว้

ข้างๆกับยอดดอย ก็เป็นฐานเรดาร์ ซึ่งกำลังก่อสร้างกันอยู่ เท่าที่อาตมาสังเกตดูเห็นว่า ทางบริษัทที่ได้รับเหมาก่อสร้างขณะนี้ กำลังรีบเร่งสร้างทางกัน เพราะยังทำไม่เสร็จเรียบร้อย ทางแถวนี้นับว่ามีอันตรายมาก เพราะบางแห่งลาดชันขึ้นสูง มีบางแห่งที่ยังไม่ได้ราดยาง รถที่พาคณะของอาตมาขึ้นบนยอดดอย เป็นรถดั๊มป์บรรทุกดิน ๑๐ ล้อ ขนาดของรถก็เท่ากับรถดั๊มป์ทั่วๆไป แต่ที่เพิ่มล้อก็คงเพราะกลัวอันตราย

วันที่ ๕ พฤษภาคม รถมารับคณะของอาตมาใกล้ๆเที่ยงวัน ออกจากอำเภอจอมทอง ถึงยอดดอยอินทนนท์ ประมาณ ๔ โมงเย็น เย็นวันนั้นก็พากันปวดหัวไปตามๆกัน เพราะตอนต้นๆทางเหงื่อแตกกันมาเสียชุ่ม

แต่พอขึ้นเขาอากาศก็ยิ่งเย็นลง เย็นลง จนถึงยอดดอย ต้องรีบหาผ้ามาห่มกันแทบไม่ทัน

พอดีวันนั้นก็เป็นวันโกน ต้องปลงผมกัน องค์แรกๆที่ปลงผมเองต่างได้เลือดไปตามๆกัน เพราะมือสั่น ในที่สุดก็ต้องผลัดกันปลง ส่วนตัวอาตมาเอง วันนั้นเผอิญได้ท่านมหัปผโล ท่านอาสาจะปลงให้ก็เลยไม่ต้องเสียเลือดไป

เย็นวันนั้น อาจารย์ของอาตมาเองก็ได้ยินว่าโดนไข้จับเหมือนกัน เพราะตัวท่านเองทำงานหนัก วันหนึ่งๆร่างกายของท่าน จะได้พักผ่อนก็เพียงตอนกลางคืนเท่านั้น ถ้าจำวัด ๒ ทุ่ม ก็จะตื่นมาเขียนหนังสือตอนตี ๒ โดยปกติท่านจะจำวัดวันละ ๖ ชั่วโมงเท่านั้น เวลาเหลือนอกจากนั้น ถ้าไม่แสดงธรรม ก็เขียนหนังสือ ถ้าไม่เขียนหนังสือก็อ่านหนังสือ ท่านจึงเป็นยอดของครูอย่างแท้จริง เพราะท่านสอนอย่างไร ท่านทำอย่างนั้น

และโดยปกติ เวลาท่านเจ็บป่วยอะไร เรื่องหยูกยาที่จะเอามารักษาบำบัดกัน ท่านไม่ใช้ก่อน ท่านบอกว่าอำนาจจิตของเรามันสามารถเป็นยาวิเศษได้อย่างดี ตั้งแต่อาตมาได้มาอยู่กับท่าน เคยเห็นท่านใช้ยา ๑-๒ ครั้ง เท่านั้นเข้าไปบำบัดร่างกาย ซึ่งที่ใช้ยาก็เพราะว่าเขามานิมนต์ไปเทศน์แล้วตัวท่านก็ยังไม่หาย เลยต้องใช้ยาเข้ามารักษาแทน

ส่วนตัวอาตมาเองนั้น ไข้เล่นงานมาตั้งแต่กรุงเทพฯ ก่อนจะมาเชียงใหม่ได้ ๒ วัน หนำซ้ำพอมาถึงเชียงใหม่ก็เมากลอยเข้าอีก ตัวอาตมาเองก็พยายามรักษาด้วยการดับจิตลงไม่ให้มันคิดมันปรุงอะไร ให้จิตมันได้พักผ่อนมากๆวันหนึ่งๆ ก็พยายามนั่งสมาธิมากๆ ก็ค่อยยังชั่วหน่อย พอทุเลาลงไปได้ โดยที่ไม่ต้องไปพึ่งยาปวดหัว ปวดร้อนอะไร

งานวิสาขบูชาบนยอดดอยอินทนนท์นี่ ได้มีคนงานที่สร้างทางและสร้างเรดาร์เข้ามาร่วมในงานด้วย อาตมาลืมบอกโยมไปว่า รถที่ไปรับพวกอาตมาขึ้นมาบนยอดดอย ก็เป็นรถบริษัทที่เขากำลังสร้างทางบนดอยนี่เหมือน

กัน โดยรับขนส่งให้ฟรีๆ ใกล้ๆกับยอดดอยก็มีแค้มป์ ซึ่งปลูกให้คนงานอยู่ประมาณ ๕๐-๖๐ คน

พอหกโมงเย็นก็มีพวกคนงานถือดอกไม้ ธูปเทียน พากันมา อาจารย์ของอาตมาก็เลยจัดพิธี ให้ฝ่ายชีกรัก*เป็นหัวหน้าขบวนพิธี แล้วก็ฝ่ายญาติโยมที่ติดตามมาจากกรุงเทพฯ แล้วก็พวกคนงานเข้าแถวกัน ธูปเทียน ที่เอามาให้เอาวางไว้เสียที่ใดที่หนึ่ง ไม่ต้องจุด

แล้วก็อธิบายให้เห็นว่า พิธีจุดธูปเทียนบูชา ไม่ใช่พิธีของทางศาสนาพุทธเรา เป็นการบูชาแบบลัทธิของพราหมณ์ที่เรียกว่าอัคคียัญ (ซึ่งหมายถึงการบูชาด้วยไฟ) ซึ่งการบูชาแบบนี้เป็นสิ่งที่เฟ้อ เปลืองเศรษฐกิจ หนำซ้ำยังสามารถทำลายบ้านช่องให้วอดวายได้ด้วย และยิ่งมาเดินกันแบบนี้ ถ้าไม่ระมัดระวังกันให้ดี ก็ย่อมที่จะสามารถไหม้เสื้อผ้ากันได้

จากนั้นก็ให้ชีกรัก เดินขบวนนำหน้า เดินวนรอบบริเวณ พิธีที่พวกอาตมาได้พักอยู่ โดยเดินเป็นทักษิณาวัตร วนรอบทางขวามือ ๓ รอบ โดยเป็นไปอย่างสงบเหมือนกับตอนบวชอาตมา

อาจารย์อาตมาเองได้อธิบายว่า การเดินวนรอบขวาเช่นนี้ ก็เป็นการแสดงความเคารพอย่างหนึ่ง ส่วนพวกพระนั้นอยู่ในบริเวณพิธี และในระหว่างที่มีการเดิน พระก็ทำการสวดสรรเสริญคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเมื่อเดินจบแล้ว อาจารย์ของอาตมาก็แสดงสัมโมทนียกถา ซึ่งจะแสดงอย่างไรนั้น ก็ขอให้โยมคอยอ่านต่อฉบับหน้า ก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

.....

***ชีกรัก** ปัจจุบันเรียก **สิกขมาตุ** ซึ่งหมายถึง **นักศึกษาธรรมฝ่ายหญิง**

สุดโง่ สุดฉลาด ก็คือ..."คน"

ศาลากลางลำพูน

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

จดหมายฉบับที่แล้ว ที่อาตมาเขียนค้างเกี่ยวกับเรื่องแสดงสัมโมทนียกถา วันวิสาขบูชานั้น อาจารย์ของอาตมาชี้ธรรมะให้เห็นในทำนองที่ว่า

"คนเรานั้น ถ้านับเอาในด้านความฉลาด ก็นับว่าเป็นสัตว์โลกที่ฉลาดที่สุด และถ้านับเอาในด้านความโง่ ก็ไม่มีสัตว์โลกชนิดไหนที่จะโง่เกินกว่ามนุษย์อีกด้วย"

ข้อที่ว่าฉลาดที่สุดก็เพราะว่า เมื่อเกิดมาแล้วก็รู้จักวิวัฒนาการ มีการพัฒนาตัวเองให้สูงขึ้น ให้มีค่าขึ้น จนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในกฎของธรรมชาติ **และยังรู้วิธีที่จะทำตัวให้เหนือธรรมชาติ ให้พ้นธรรมชาติได้อีกด้วย**

ดังเช่น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ทรงค้นพบว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้น มีแต่วนเวียนอยู่ในความ เกิด แก่ เจ็บ ตาย วนไปเวียนมา อยู่เช่นนี้จนยุ่งถุงนัว เป็นสังสารวัฏฏ์ นอกจากนี้พระพุทธองค์ก็ยังสามารถค้นพบวิธีดับธรรมชาติของมนุษย์ โดยไม่ต้องมาวนเวียนอยู่ในความทุกข์โศก โรคภัย ไข้เจ็บ และความตายอีกด้วย พระพุทธองค์จึงนับว่าเป็นบุคคลซึ่งมีประโยชน์ มีคุณค่าต่อโลกอย่างมหาศาล

ข้อที่ว่าคนเราเป็นสัตว์โลกที่โง่ที่สุดนั้นก็เพราะว่า เมื่อเกิดมาแล้ว

แทนที่จะเอาสติปัญญาของตนซึ่งเหนือกว่าสัตว์ทั้งหลายมาปรับปรุงพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น ทำตัวเองให้มีค่าแก่โลกยิ่งๆขึ้น กลับเอาชีวิตของตัวเองเข้าไปคลุกคลีอยู่กับความชั่ว ความต่ำ **ทำชีวิตของตนเองให้ไร้ค่ายิ่งกว่าสัตว์** เพราะสัตว์บางชนิดสร้างประโยชน์ให้เกิดแก่โลกได้มิใช่น้อยทีเดียว เช่น วัว ควาย เป็นต้น

ชีวิตของคนเรานั้น ถ้าวันหนึ่งๆ เอาแต่สนุกสนานเฮฮา หลงมัวเมาอยู่กับการกิน สูบ ดื่ม เสพย์ ชีวิตเช่นนี้ ย่อมไม่มีค่าอะไร มีแต่เปลืองโลก ล้างผลาญทรัพยากรของโลก โดยไม่เกิดคุณประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย **จึงนับว่าเป็นสัตว์โลกที่โง่ที่สุด เพราะไม่มีคุณค่าอะไรแก่โลกเลย**

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่สอนให้คนเราเรียนรู้ชีวิต ให้รู้จักชีวิตของตนเองและวิธีที่จะทำให้ชีวิตของตนมีค่า มีความสุข โดยเป็นประโยชน์แก่โลก และสังคมอีกด้วย

สังคมของเราในปัจจุบันต้องเดือดร้อนกันมาก ก็เพราะว่าคนส่วนมากไม่รู้กิน รู้อยู่ กินก็กินกันแบบกินเล่น กินผลาญ เช่น กินเหล้า กินบุหรี่ เป็นต้น ในด้านความเป็นอยู่ก็เป็นไปอย่างฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย หลงมัวเมากับหนัง ละคร ซึ่งมีแต่มอมเมาในด้านโลกีย์หนักยิ่งๆขึ้นทุกวัน

แล้วก็พากันหลง พากันไปเสพย์ในเรื่องของผู้หญิงผู้ชาย หลงมัวเมาไปกับการพนัน เล่นหวย แทงเบอร์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ถ้าเราไปหลงไปยุ่งเกี่ยวกับมันแล้ว มีแต่ความเสื่อมทางเดียว พระพุทธเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่ามันเป็นอบาย ซึ่งแปลว่า ไม่เจริญ หรือเสื่อม **อบายมุขจึงแปลว่า ทางแห่งความเสื่อม หรือจะแปลว่า ทางไปสู่นรกก็ได้**

เพราะผู้ใดไปหลงมัวเมากับสิ่งเหล่านี้ ก็ย่อมมีแต่ความเดือดร้อน ซึ่งสภาพความเดือดร้อนนี้ก็คือนรกนั่นเอง ชีวิตของเราจะเจริญ จะมีค่าได้ เราก็ต้องไม่เอาชีวิตของเราไปคลุกคลีกับสิ่งเลว กับสิ่งซึ่งเป็นอบายดังที่กล่าวมาแล้ว

นอกจากนี้เมื่อเราทำงาน เราก็จะต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริตต่อหน้าที่ รู้จักขยันขันแข็งในการงาน ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ชีวิตของเราก็จะก้าวหน้า มีความเจริญได้

วันวิสาขบูชานี้ อาจารย์ท่านแสดงธรรมประมาณ ๒๐ นาที ส่วนตัวอาตมานั้น พอพวกคนงานเดินเวียนเทียนกันเสร็จก็รีบเข้ากลดทันที ไม่ว่าจะเป็นผ้าสบง ผ้าสังฆาฏิ ผ้ารัดอก แม้กระทั่งมุ้ง วันนั้นถูกเอามาใช้ห่มหมด กระนั้นก็ยังไม่ค่อยจะหายหนาวดี

มาอยู่ที่นี่เลยทำให้หายสงสัยว่า ทำไมพวกแม้วจึงไม่นิยมที่จะอาบน้ำกัน พวกคนงานที่นี่เล่าให้ฟังว่า แม้วแถวนี้ถ้าจะยอมอาบน้ำก็เพราะ ๒ กรณี คือ กรณีแรกก็เพราะฝนตก ถ้าฝนไม่ตกก็เพราะตกน้ำ จากอุบัติเหตุเหล่านี้ก็เลยกลายเป็นการอาบน้ำไปในตัว

ขณะนี้อาตมาพักอยู่หน้าศาลากลางจังหวัดลำพูน ศรัทธาของญาติโยมในด้านความสนใจทางธรรมะ กับการทำบุญตักบาตร นับว่ามากมายทีเดียว ขึ้นมาทางเหนือเที่ยวนี้ อาหารขบฉันแต่ละแห่ง มีมากมายเหลือเฟือฉันเสร็จแล้ว อาหารที่เหลือส่วนมากก็ให้พวกญาติโยมเอาไปแจกตามเรือนจำบ้าง ตามหมู่บ้านคนจนบ้าง

ก่อนจะฉันพวกอาตมาก็จะมีการพิจารณาในอาหารกันก่อน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสำนัก อาจารย์ของอาตมาก็จะอบรมก่อนฉันเสมอ เน้นในเรื่องกิน เรื่องเดียว *เวลากินก็ให้รู้ว่าเราไม่ได้กินเอารสชาติ เอาสีสัน เอากลิ่น เอารูป หรือเอาสัมผัสอ่อนนิ่มแต่อย่างไร แต่เรากินเพื่อเอาธาตุอาหารเข้ามาเลี้ยงร่างกายให้ตั้งอยู่ได้เท่านั้น*

ดังนั้นพวกเราจึงมีการปฏิบัติโดยการทำลายรูปรส โดยเอามาผสมปนเปคลุกเคล้ากันบ้าง หรือไม่ถ้าอยากดูจิตดูใจของตัวเองก็อดฉันกันไปทั้งวันเลยก็มี ซึ่งอาจจะเป็นงดวันหนึ่งบ้าง ๒ วันบ้าง หรือฉันวันเว้นวันก็มี

พวกอาตมาระลึกกันเสมอว่า อาหารที่ญาติโยมเขาถวายมาด้วยศรัทธา

เขาถวายมาเพื่อให้ประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อละคลายหน่ายกิเลส เพื่อจะได้เป็นตัวอย่างแบบอย่างที่ดีของโลก

คำข้าวที่พวกเราฉันแต่ละคำ ก็พยายามมีสติตามรู้มิให้ขาด รู้ตามรสชาติที่มันเป็นไปอย่างแท้จริง ไม่ใช่ปล่อยให้มันอร่อยปาก อร่อยลิ้น ปล่อยไปตามกิเลสตัณหา ปล่อยไปอย่างขาดสติ เพราะถ้าประพฤติธรรมเช่นนี้ย่อมมีแต่ความเสื่อม ความเจริญก้าวหน้าทางธรรมย่อมไม่มี

ชาตินี้เมื่อไม่ได้มรรคผลนิพพานอะไรเลย ชาติหน้าก็ไม่ต้องห่วงเมื่อกายแตกตายไป เกิดใหม่ก็รังแต่จะเกิดมาเป็นวัว เป็นควาย เพื่อมาชดใช้แรงงานให้แก่ผู้อื่น เพราะชาติก่อนเอาเปรียบเขามาก (เนื่องจากเอาแต่กินโดยไม่ยอมทำ พอมาเป็น วัวควาย ก็เลยต้องก้มหน้าก้มตาทำ โดยไม่ได้กิน) ข้อนี้อาตมานำมาเตือนใจตนเองอยู่เสมอๆ

ขอเจริญพร

.....

เกิด...มา...กิน!

ลิงค่างกลางป่า
หมูเห็ดเป็ดไก่
แตงกวาแตงโม
อึ่งอ่างพังพอน

ตุ๊กแกแย้เหี้ย
ปลาช่อนปลาหมอ
ปูนาจิ้งหรีด
ตามถังขยะยังพุ้ยขึ้นมา

แย่งไปแย่งมา
กินปูนกินทราย
กินจน**พุง**เขื่อง
แล้วอ้างกินแบ่ง

พวกมึงผ่ายผอม
ต้มเหล้าต้มเบียร์
กินกินกินกิน
กินกันเข้าไป

หมดของกินก็กินกันเอง
เกิดเป็นชีวิต
มนุษย์จัญไร
หมดแรงกินวันใด

วัวควายช้างม้า
กล้วยเขียวกล้วยไข่
ลูกเล็กลูกโต
ตัวเล็กตัวน้อย

ตัวผู้ตัวเมีย
ตัวแม่ตัวพ่อ
ตัวจ้อยตัวจี๊ด
ทั้งคนทั้งหมา

เพราะเกิดเป็นหมา
กินเหล็กกินไม้
กินบ้านกินเมือง
คนจนหน้า**แห้ง**

กูมียาหอม
กินกันจนเพลีย
กินกินกินกิน
ไม่ต้องเกรงใจ

อย่าทำอวดเบ่ง
ใครหรือลิขิต
ไม่มีใครใหญ่
ชีวิตตายไป

ถูกคนฆ่ากิน
คนก็กิน
คนเก็บมากิน
ไม่เว้นถูกกิน

ก็ถูกกิน
ยังไม่พอกิน
ถูกขุดมากิน
แย่งกันกิน

ถูกคนฆ่ากิน
กินตะปูกินหิน
กินแผ่นดิน
ยิ่งไม่มีกิน

เอาเศษกากไปกิน!
ทั้งเสียคนเสียศีล
กินกิน
กินให้พุงปลิ้น

เดี๋ยวถูกกิน
ให้เกิดมากิน
เมื่ออยู่ใต้ผืนดิน
ถูกไส้เดือนกิน.

ดอกพุทธาเบิกฟ้าที่ป่าซาง

ที่ว่าการอำเภอป่าซาง

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

จดหมายฉบับนี้ อาตมาเขียนขณะที่พักอยู่หน้าที่ว่าการอำเภอป่าซาง ซึ่งการพักครั้งนี้ เป็นการพักครั้งที่ ๒ ในครั้งแรกได้มาพักที่นี่วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ตกตอนกลางคืนเขาได้จัดรายการให้อาจารย์ของอาตมาปาฐ-กถาธรรมที่หอประชุมของที่ว่าการอำเภอ ญาติโยมที่มาฟังพากันสนใจ แล้วก็เกิดศรัทธาเลื่อมใสติดอกติดใจจะนิมนต์ให้อยู่ต่อ พอดีมีโครงการกะไว้ว่าวันที่ ๑๒,๑๓ จะไปเผยแพร่ธรรมะที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เลยจะอยู่ต่อไม่ได้ ญาติโยมที่ป่าซางเลยนิมนต์ให้กลับมาใหม่อีกในวันที่ ๑๔ ที่นี่ก็เลยได้กำไร เพราะญาติโยมสนใจธรรมกันมาก

การเผยแพร่ธรรมะที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับความสนใจจากนัก-ศึกษามาก โดยเฉพาะนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ พากันมาซักกับอาจารย์ของอาตมา จนกระทั่งถึงเวลาเรียนก็ยังไม่ยอมไปเรียนกัน

ความรู้ของอาจารย์ของอาตมานี่ ท่านมีความรู้กว้างขวางอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นศาสตร์ไหนๆก็ตาม มาพูดมาคุยกันได้ ซึ่งความรู้ความเข้าใจของท่าน เป็นความรู้ที่เกิดจากจิตเข้าไปสัมผัสกับสภาวะนั้นจริงๆ เป็นปัญญาที่เกิดจากการเห็นแท้ รู้แท้ ซึ่งไม่ใช่รู้แค่ภาษา รู้เพราะท่องจำ

เอาได้ อันเป็นการรู้แบบโลกๆ

ตัวอาตมาเองเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์มาจนย่างเข้าปีที่ ๓ แล้ว ตอนนี้ถ้าจะมาถามเกี่ยวกับกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ ก็ขอยอมรับตรงๆว่าลืมเกือบหมดแล้ว ยิ่งพวกวิชาแม่เหล็กไฟฟ้า ความร้อน แสง เสียง หรือวิชาเคมีที่เคยเรียนเมื่อตอน ม.ศ. ๔-๕ ยิ่งพวกนี้ตอนนี้อาต-มาลืมเกือบสนิทจริงๆ เพราะปัญญาที่ได้เรียนรู้มาตอนนั้น มันเป็นปัญญาเพียงแค่ขั้นพยายามทำความเข้าใจในวิชานั้น แล้วก็ท่องจำเอาไว้ให้ได้แค่นั้นเอง เมื่อเลิกเรียน เลิกศึกษาในวิชานั้นๆ พอนานๆเข้าก็ลืมหมด

วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พอดีเป็นวันอาทิตย์ พอฉันเสร็จก็มีกลุ่มนักศึกษาพากันเข้ามาซักเข้ามาถาม วันนั้นกว่าอาจารย์ของอาตมาจะได้พักก็ร่วม ๒ ทุ่มกว่า วันทั้งวันมีเวลาพักเครื่องยนต์ของท่านเพียงแค่ลงมาสรงน้ำตอนใกล้ๆเกือบจะ ๔ โมงเย็น เพราะ ๔ โมงเย็นเขาได้จัดรายการไว้ว่าจะให้อาจารย์ของอาตมาแสดงธรรมในตอนนั้น พอสรงน้ำเสร็จก็ขึ้นบรรยายต่อจนถึง ๒ ทุ่ม อาจารย์ท่านทำงานหนักจริงๆ บางสิ่งบางเรื่องที่ท่านได้บรรยาย อาตมาฟังแล้วไม่รู้ว่ากี่หนต่อกี่หน แต่ฟังแล้ว พอมาฟังใหม่ มันก็เหมือนกับมีอะไรใหม่ๆ ขึ้นมาอีก ซึ่งทำให้ได้รู้ ได้เข้าใจเพิ่มขึ้นไปอีก สิ่งที่เกิดขึ้นมานี้นั้นมันเป็นเพราะอานิสงส์ของการฟังธรรม พระพุทธเจ้าท่านเคยตรัสเอาไว้ โดยกล่าวถึงอานิสงส์ของการฟังธรรม มีอยู่ ๕ ประ-การ คือ

๑. ทำให้ได้ฟังในสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

๒. ทำให้สิงที่เคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว แต่ยังเข้าใจไม่ชัด ทำให้เข้า-ใจชัดขึ้น

๓. บรรเทาความสงสัยให้หมดไป

๔. ทำความเห็นให้ถูกต้องได้

๕. ทำให้จิตของผู้ฟังผ่องใส

เรื่องของธรรมะนั้นจึงฟังแล้วฟังอีก ฟังกันได้เสมอๆ เพราะมันมีอานิสงส์ดังที่กล่าวมาแล้ว และมีพุทธพจน์กล่าวไว้ว่า **รสของธรรมนั้น เลิศกว่ารสทั้งปวง**

มาป่าซางครั้งที่ ๒ นี้ ได้พระฝรั่งติดตามมาจากเชียงใหม่รูปหนึ่ง ท่านพักอยู่ที่วัดถ้ำอุโมงค์ เคยรู้จักกับคณะของอาตมามาก่อน พอดีมาเจอกันที่เชียงใหม่ ท่านเลยติดตามมาด้วย อดีตท่านเคยเป็นจิตรกรชาวเยอรมันทำงานในโรงพิมพ์

ท่านเล่าให้ฟังว่าชีวิตของท่านก็สุขสบายทุกอย่าง มาเริ่มมองเห็นทุกข์ของชีวิตเมื่อท่านป่วยและต้องเข้าโรงพยาบาล และบัดนี้ตัวท่านเองท่านบอกว่าท่านพบแสงสว่างของชีวิตแล้ว และท่านยืนยันว่าจะขออยู่ในผ้าเหลืองนี้โดยไม่ขอสึกไปจนกว่าจะตาย

ฉายาของพระเยอรมันรูปนี้ ท่านใช้ฉายาว่า"**สันติฐิโก**" พวกอาตมาเรียกท่านว่า ท่าน"**สันติ**" เคยไปศึกษาและไปอยู่กับท่านพุทธทาสมาก่อน ท่านเลยมีภาษาธรรมะขั้นสูงๆแยะ

เดี๋ยวนี้ นักปฏิบัติธรรมของเราส่วนใหญ่ มีแต่ภาษากันเยอะ เวลาพูดคุยกันก็เอาเรื่องของธรรมะชั้นสูงๆมาคุยโม้ อวดโชว์ภูมิปัญญาของตัว แต่ส่วนใหญ่ก็มีแค่ภาษาที่ไปเรียนไปท่องจำมา แล้วก็มาคิดมาผกผันเอาเอง ยึดถือเอาเป็นภูมิปัญญาของตัว

พอเราไปพูดเกี่ยวกับเรื่อง เกี่ยวกับวิธีที่จะทำให้เกิดมรรค เกิดผล ซึ่งอาจารย์ของอาตมาเคยไปพูดเกี่ยวกับเรื่องทาน เรื่องศีล พวกหลงภาษาบ้าน้ำลายพวกนี้สายหน้าไปตามๆกัน เพราะเขาเห็นเป็นเรื่องประถม เป็นเรื่องต้นๆ เป็นเรื่องใครๆก็รู้ **แต่ก็ไม่รู้ว่ารู้แล้วทำได้หรือยัง?** การสอน พวกนี้จึงสอนยาก ทั้งต้องเมื่อยปากด้วย **และส่วนใหญ่ก็เมื่อยเปล่า** เพราะฟังแล้วก็ไม่ค่อยที่จะเอาไปประพฤติปฏิบัติเท่าไหร่ เพราะถือตนว่า **รู้แล้ว**

เรื่องการประพฤติปฏิบัติธรรม อาตมาสังเกตดูแล้วเห็นว่าคนไทยเราได้

เปรียบพวกฝรั่งเยอะในเรื่องกิริยา มารยาท เกี่ยวกับเรื่องเสขิยวัตรความเรียบร้อยต่างๆ

เพราะพวกฝรั่งมักจะโดกเดก ไม่ค่อยสำรวมเรียบร้อยเท่าไหร่ **ศาสนาพุทธของเราเป็นศาสนาของผู้ดีชั้นสูงสุดจริงๆ** อาตมาเองไม่เห็นเหมือนกันว่ามีผู้ดีที่ไหนเขาทำกันถึงขั้นนี้ เป็นพระแล้วจะต้องมีการสำรวมกาย สำรวมทวาร ทาง ตา หู จมูก ลิ้น จะต้องมีกิริยาอาการที่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของผู้อื่น

จะเดิน ยืน นั่ง นอน ก็จะต้องมีสติตามระลึกให้รู้สึกตัวอยู่เสมอๆ จะต้องมีสายตาทอดลง ขณะที่อยู่ในอาการยืน หรือเดิน ไม่ใช่เดินสอดสายหน้าตาเลิกลั่ก แกว่งขาแกว่งแขนไปตามเรื่องตามราว อย่างกาถ่างแข้งแร้งถ่างขา ขาดสติ ขณะกินขณะฉันก็จะต้องทำคำข้าวไม่ให้ใหญ่ ไม่ปล่อยให้กระพุ้งแก้มตุ่ยออกมา เมื่อเข้าไปในบ้านนั่งในบ้าน ก็จะต้องไม่นั่งเท้าแขน ไม่นั่งรัดเข่า

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นเสขิยวัตรที่พระพุทธองค์ท่านได้ทรงบัญญัติไว้อย่างละเอียดลออทุกอิริยาบถ แม้แต่กระทั่งการอุจจาระ ปัสสาวะ จะต้องไม่มักง่าย ไม่ยืนปัสสาวะเว้นไว้แต่เจ็บป่วย ภิกษุจะต้องกระทำให้ถูกต้องตามระเบียบวินัย เพื่อยังศรัทธา ความเลื่อมใสให้เกิดแก่ชนทั้งปวง

การเผยแพร่ธรรมะทางภาคเหนือคราวนี้ นับว่าได้ผลดีมาก ที่พักทุกแห่งมีญาติโยมคอยช่วยจัดแจงหาสถานที่ให้แสดงธรรม และมีรถโฆษณาให้พร้อม

ตอนพักอยู่ที่เชียงใหม่ไปเจออาหารชนิดหนึ่ง ซึ่งก็แปลกดีเหมือนกัน อาตมาเองก็เพิ่งรู้จัก ได้ยินโยมที่ไปด้วยเรียกกะปิมังสวิรัติ ชาวเหนือเขาเรียก ถั่วเน่า เขาเอาถั่วเหลืองไปหมักไปดองอย่างไร อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เห็นสีมันดำๆเหมือนกะปิ

ดูๆแล้วคนเรานี่ก็ช่างหาเรื่องปรุง เรื่องก่อ เรื่องสร้าง ให้มันเหน็ด

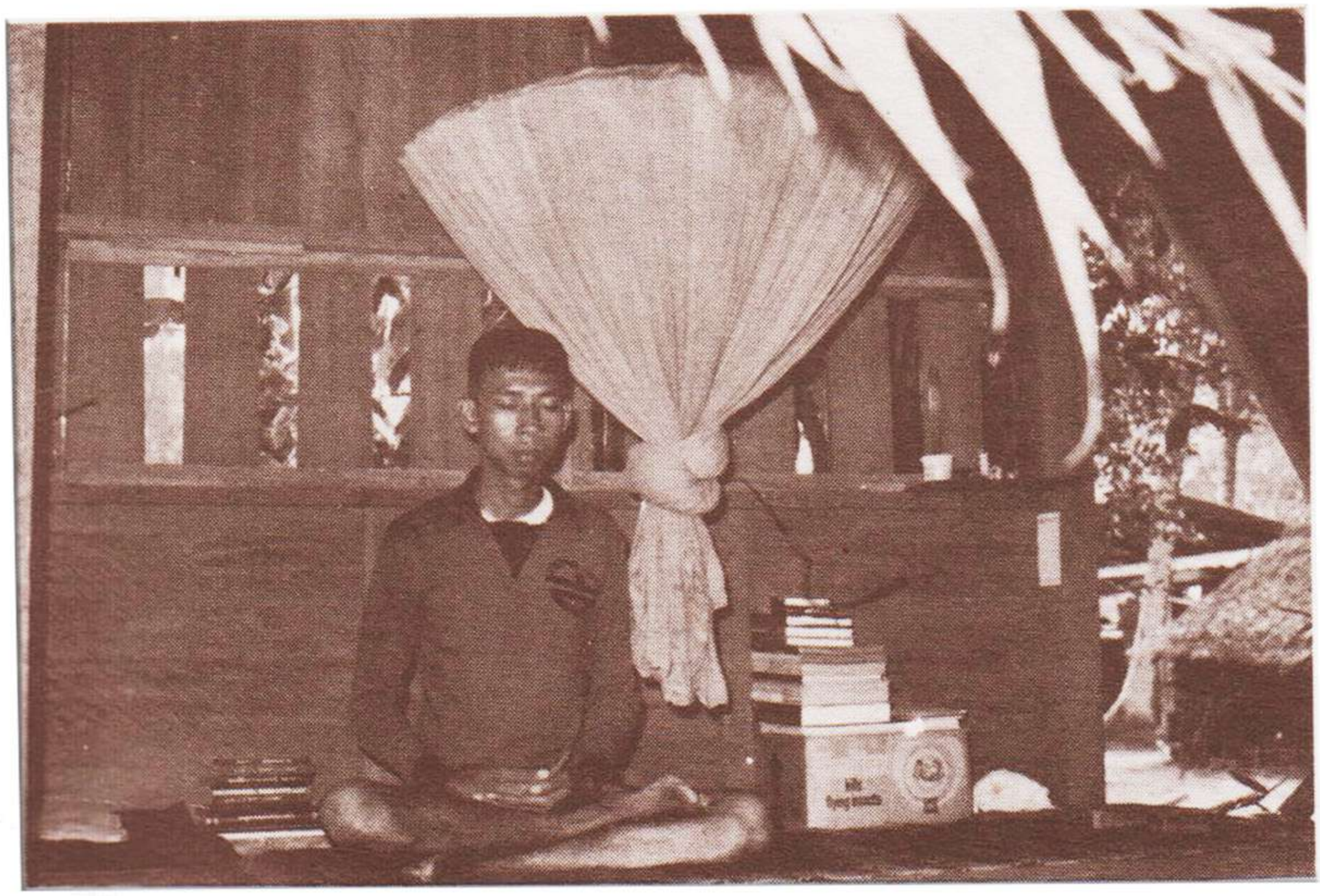
เหนื่อยกันขึ้นมาดีจริงๆ จะกินถั่วเหลืองทั้งทีก็แค่เอามาต้มให้มันสุก แล้วก็กินเข้าไป ก็ได้ธาตุโปรตีนเข้าไปหล่อเลี้ยงร่างกายตามต้องการ แต่คนเรานี่จะต้องเอาไปหมักไปดองให้ได้รสให้ได้กลิ่นตามปาก ตามลิ้นที่ตนชอบ ซึ่งกว่าจะเสร็จกรรมวิธี จนนำมากินได้ก็คงเหงื่อตกอยู่หลายหยด

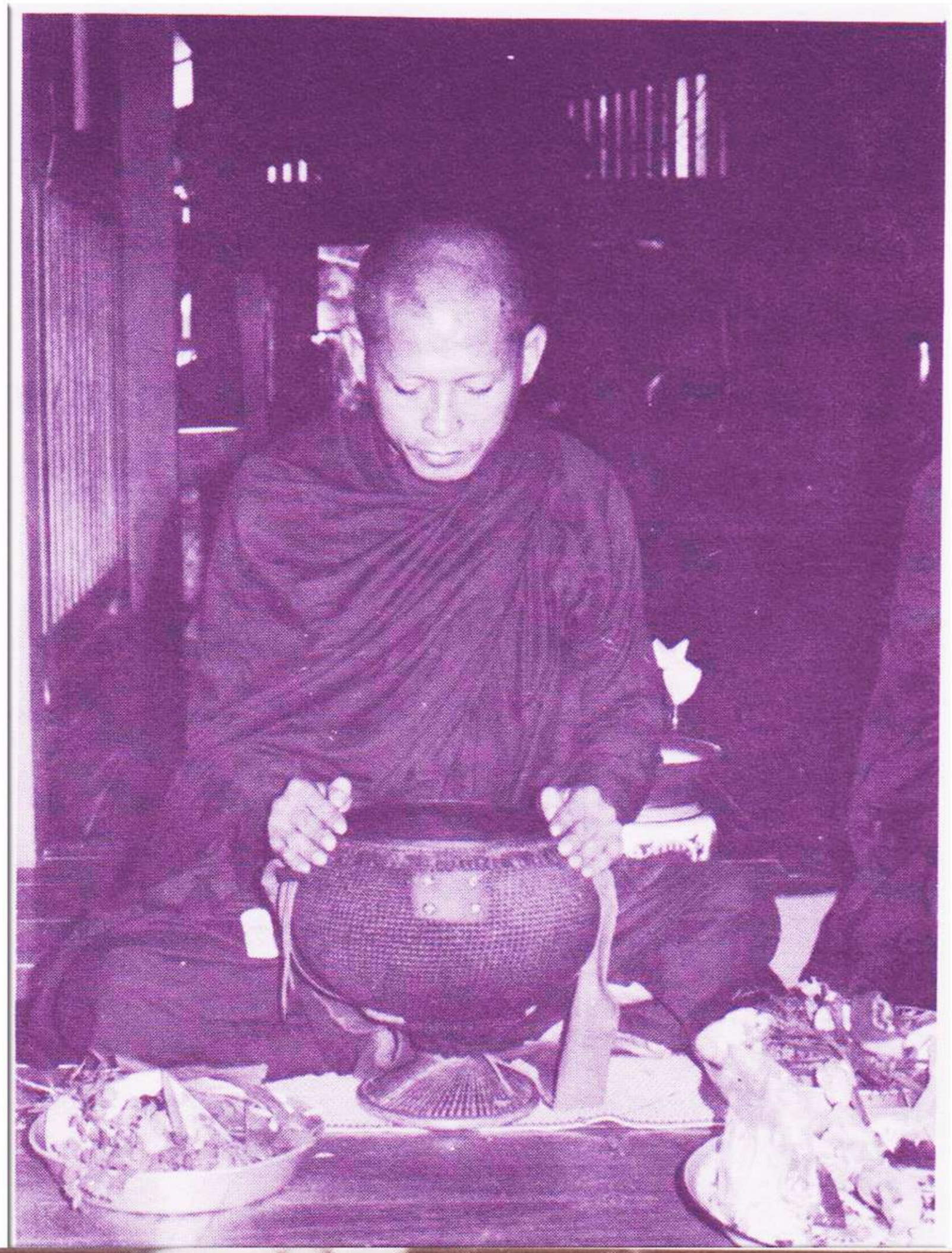
คนเรานี่จึงเหมาะจริงๆ ที่มีชื่อว่า**"คน"** เพราะมีแต่การคน การกวนอยู่เรื่อยๆ ไม่รู้จักหยุด จักพักกันสักที

สำหรับจดหมายฉบับนี้ ความจริงแล้วอาตมาก็**"คน"**มาเหมือนกัน แต่ที่**"คน"**มาก็เพื่อว่าจะได้เป็นประโยชน์ให้พวกโยมได้หยุด **"คน"** กันเรียกว่าคน เพื่อหยุดคน ผู้ใดสามารถหยุดการคน การกวน การวน การเวียนได้มากเท่าไหร่ผู้นั้นก็ย่อมจะได้ความสงบ ความสันติ และความสุขที่เหนือความสุขใดๆ ตามพุทธพจน์ที่ได้ตรัสไว้ว่า **เตสำ วูปสโม สุโข *ความสงบเป็นสุขอย่างยิ่ง***

ขอเจริญพร

.....

กินนั้นสำคัญไฉน

๘๙ หมู่ ๑๐ แดนอโศก บ้านรางหว้า
ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน

๑ มิถุนายน ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้อาตมามาพักที่แดนอโศกแล้ว หมู่คณะของอาตมาส่วนใหญ่นั้นยังอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะตอนนี้จะต้องช่วยกันเกี่ยวกับการพิมพ์หนังสือบางองค์ก็ออกจาริกเผยแพร่ต่อ

ส่วนอาตมานั้นคิดว่า จะพักสงบสักระยะ ก็เลยกลับมาอยู่แดน ซึ่งที่แดนตอนนี้มีพระอยู่กัน ๒ รูปเท่านั้น วันหนึ่งๆ ส่วนใหญ่ตัวของอาตมาเองนั้น ก็พยายามอ่านจิต อ่านใจของตัวเองทำลายความฟุ้งซ่านที่มันเกิดขึ้นมา พยายามให้จิตใจมันสงบระงับยิ่งๆขึ้นไป

ซึ่งเมื่อจิตใจมีความสงบแล้ว บางครั้งก็ยกหัวข้อธรรมะขึ้นมาปรุง นึกถึงความตายที่จะต้องเกิดขึ้นแก่เราบ้าง พิจารณาถึงความเป็นปฏิกูล ความโสโครก ความน่ารังเกียจ ขยะแขยง ซึ่งอยู่ภายในตัวเราในร่างกายของเราบ้าง หรือไม่ก็เอาศีลขึ้นมาตรวจตราดู ว่าการประพฤติปฏิบัติของเรา ศีลของเรายังบริสุทธิ์ บริบูรณ์อยู่หรือ? หรือยังมีข้อใดที่ยังด่างพร้อยที่ยังจะต้องแก้ไขปรับปรุงอีก

เรื่องอาหารการขบฉัน ตัวอาตมาเองก็พยายามลดให้มันน้อยลง สิ่ง

ใดที่มันเป็นสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินไป เมื่อได้พิจารณาแล้วก็งดก็เว้นสิ่งนั้นมันออกไป

บางวันอาหารที่สำนักโยมเขาเอามาถวาย มีทั้งขนมปัง มีข้าวหลาม มีขนมครก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำมาจากข้าวทั้งนั้น แล้วก็พยายามเอามาเติมกลิ่นเติมรสชาติ เปลี่ยนแปลงรูปเสียใหม่ ก็เมื่อเราจะกินเอาธาตุคาร์โบไฮเดรตก็กินข้าวเสียอย่างเดียวก็หมดเรื่อง

ของปรุงแต่งต่างๆที่จะต้องเอาไปผัด ไปแกงไปโม่ไปทำให้มันเกิดเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม ของพวกนี้ส่วนใหญ่เมื่ออาตมาอยู่แดนก็ไม่ค่อยฉันมันเท่าไหร่ ของที่ฉันส่วนใหญ่ก็เป็นของสดๆ ง่ายๆ เป็นต้นว่าถั่วคั่ว ถั่วต้ม ผักสด หรือถ้ามีผลไม้ก็ฉันผลไม้บ้าง

แต่บางครั้งเมื่อออกนอกแดน ก็อาจจะฉันบ้างถึงแม้จะรู้มันฟุ้งเฟ้อเกินกว่าความจำเป็นของชีวิตก็ตาม เพราะบางครั้งก็จำต้องอนุเคราะห์ญาติโยมและฝึกอ่านผัสสะที่เกิดขึ้นเมื่อมีรสมากระทบกับลิ้น

แต่อย่างไรก็ตามตัวอาตมาเอง ก็พยายามลดละสิ่งต่างๆ ให้ชีวิตของเราน้อยลง น้อยลง เข้าไปเรื่อยๆ ชีวิตของเราเนื่องด้วยผู้อื่น เราต้องพยายามทำตัวให้เป็นคนเลี้ยงง่าย สิ่งหนึ่งที่อาตมาระลึกอยู่เสมอก็คือ **เรามาเป็นพระเพื่อหน่ายสังสาร ไม่ใช่มาเป็นพระเพื่อผลาญข้าวสุก**

หนังสือที่กำลังพิมพ์กันขึ้นใหม่ เป็นหนังสือเกี่ยวกับการทำอาหารมังสวิรัติ ซึ่งยึดหลักประโยชน์สูง ประหยัดสุด อย่างเช่นถั่วเหลือง เมื่อเอามาทำเป็นน้ำนมถั่วเหลืองแล้ว กากถั่วที่เหลือจากนั้น ก็ยังสามารถเอามาทอดเป็นขนม หรือจะเอามาดัดแปลงเป็นทอดปลาเห็ดก็ได้ หรือไม่จะเอามาทำเป็นน้ำยาก็ได้ ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ก็มีอธิบายไว้หมด นอกจากนี้ในหนังสือเล่มนี้ก็ยังมีรูป และมีบทความสอดแทรก ซึ่งอาจารย์ของอาตมาเขียนธรรมะเพิ่มเติมเข้าไปอีก

พิมพ์คราวนี้ก็จะพิมพ์หนึ่งหมื่นเล่ม ค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ก็ตกประมาณ ๔ หมื่นกว่าบาท ตอนนี้มีโยมใกล้ชิดคนหนึ่งช่วยออกเป็นรายใหญ่ไปแล้ว ๒ หมื่นบาท ก็ยังเหลืออีก ๒ หมื่นกว่าบาท แต่เกี่ยวกับเรื่องเงินทองนี่ทางเจ้าของโรงพิมพ์เองก็ไม่เร่งรัดอะไร เพราะเจ้าของโรงพิมพ์ก็เป็นคนมีธรรมะ และก็เห็นว่าหมู่คณะของอาตมาทำงานกันโดยความเสียสละจริงๆ ไม่ได้คิดที่จะค้าขายเอากำไรใดๆ ดังนั้นพิมพ์เสร็จแล้ว กำหนดว่าจะจ่ายกันเมื่อไหร่ จึงไม่ค่อยมี แล้วแต่ญาติโยมจะรวบรวมกันเสร็จเมื่อไหร่ ซึ่งส่วนมากโยมสันติยาจะเป็นผู้รวบรวม

โยมคนไหนทำบุญไปแล้วเท่านั้นเท่านี้ จะมานั่งพิมพ์ประกาศเผยแพร่เกียรติคุณก็ไม่มีเหมือนกัน เมื่อทำมาแล้วเลิกกัน เพราะ**ทานนั้นมันแปลว่า “การให้” ไม่ใช่การแลกเปลี่ยน** ทำบุญไปพันบาท แต่ให้เขาโฆษณาเขียนป้ายโชว์ไว้แบบนี้เป็นการแลกเปลี่ยน เพราะเสียเงินไปเพื่อที่จะได้ชื่อเสียงขึ้นมา ซึ่งเหมือนกับการโฆษณาตัวเอง

ความจริงบุญ กับทานนั้นมันตัวเดียวกัน แต่เดี๋ยวนี้คนมาเข้าใจกันว่า ทำบุญนั้นก็คือการเอาสิ่งของมาให้กับพระ ส่วนทำทานนั้นก็คือการเอาสิ่งของมาให้กับคน ความจริงนั้นให้กับคนหรือให้กับพระก็ตาม ก็เป็นการทำทาน คือการให้ การสละออกทั้งสิ้น

ส่วนที่ว่าจะได้บุญขนาดไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับผู้ให้ **เพราะบุญนั้นมันหมายถึง “ธรรมชาติอันชำระใจให้บริสุทธิ์” หรือ “สิ่งที่ทำให้จิตใจของเราหมดสิ้นจากกิเลสตัณหา”** ดังนั้น ถ้าใครไปทำบุญกับพระตักข้าวใส่บาตรทัพพีหนึ่ง แล้วนั่งอธิษฐานขอเชียว! ขอให้ถูกลอตเตอรี่ รางวัลที่ ๑ ล้านบาท ถ้าทำบุญแบบนี้มันก็ไม่ได้บุญอะไรหนำซ้ำกลับได้บาปเพิ่มขึ้นมากขึ้นกว่าเก่า เพราะจิตใจไม่ได้บริสุทธิ์อะไรขึ้นมา แต่กลับขี้โลภมากกว่าเก่าขึ้นอีก

การทำบุญทำทานอะไรก็ตาม ถ้าทำไปแล้วขอเอาสิ่งนั้น สิ่งนี้ ตอบแทน แม้จะขอเอาเป็นภพเป็นสวรรค์ก็ตาม การทำแบบนี้ผู้ให้นั้นย่อมมีผลน้อย

มีอานิสงส์น้อย แต่ถ้าทำโดยใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรองอย่างดีแล้วว่า สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นจริงๆ ขาดแคลนจริงๆ ถ้าเราทำไปแล้ว จะมีผลมากมีประโยชน์มากแก่ผู้อื่น เมื่อพิจารณาแล้วเราก็ทำไป โดยทำไปแบบที่จิตใจของเรานั้นไม่หวังอะไรตอบแทนทั้งสิ้นเพื่อมาเป็นประโยชน์แก่ตนเอง ทำบุญแบบจิตใจว่างๆเปล่าๆ การทำบุญแบบนี้จึงเป็นการทำบุญที่ได้บุญมาก มีอานิสงส์มาก เป็นการทำบุญแบบได้นิพพาน

ส่วนตัวอาตมาเองนั้นตอนนี้มาเป็นพระแล้ว เกี่ยวกับเรื่องวัตถุทานก็สลัดคืนไว้กับโลกหมดแล้ว สิ่งที่จะบำเพ็ญต่อไปก็คือทำอภัยทาน มาหัดละ หัดวางความโลภ โกรธ หลง ที่มันยังอยู่ในจิตใจ จนทำให้มันไม่มีเวร ไม่มีภัย เป็นอภัยแก่ผู้อื่นได้ และท้ายสุดเมื่ออภัยทานได้หมดแล้ว สิ่งที่จะทานให้แก่โลกได้อีกนั้นก็มีแต่ธรรมทานเท่านั้น ซึ่งพระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า **สพฺพทานำ ทานำ ธมฺมทานำ ชินาติ ซึ่งแปลได้ความว่า การให้ธรรมทานชนะเลิศการให้ทานใดๆทั้งปวง**

สุดท้ายนี้คุณความดีใดๆ ก็ตามที่มีอยู่ในโลก ขอให้โยมรีบนำมาบำเพ็ญเป็นบารมีติดตัวไปตั้งแต่บัดนี้เถิด **เพราะบารมีใดๆก็ตามล้วนแล้วขึ้นอยู่กับ"กรรม" หรือ "การกระทำ" ทั้งสิ้น เราทำวันนี้ก็เป็นบารมีติดตัวเราไปตั้งแต่วันนี้**

เราทำคุณงามความดีไว้มาก เราก็จะมีคุณงามความดีเป็นบารมีติดตัวเราไปมาก ความตายของคนเรานั้น เราไม่สามารถกำหนดวันตายเอาเองได้ ว่าจะตายวันนั้น วันนี้ เมื่อถึงคราวแล้ว ไม่ว่าแก่เฒ่า หนุ่ม สาว หรือเด็กๆ ยังไงก็ตามตายได้ทั้งหมด ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาท และพระพุทธองค์ก็ยังตรัสเอาไว้อีกด้วยว่า

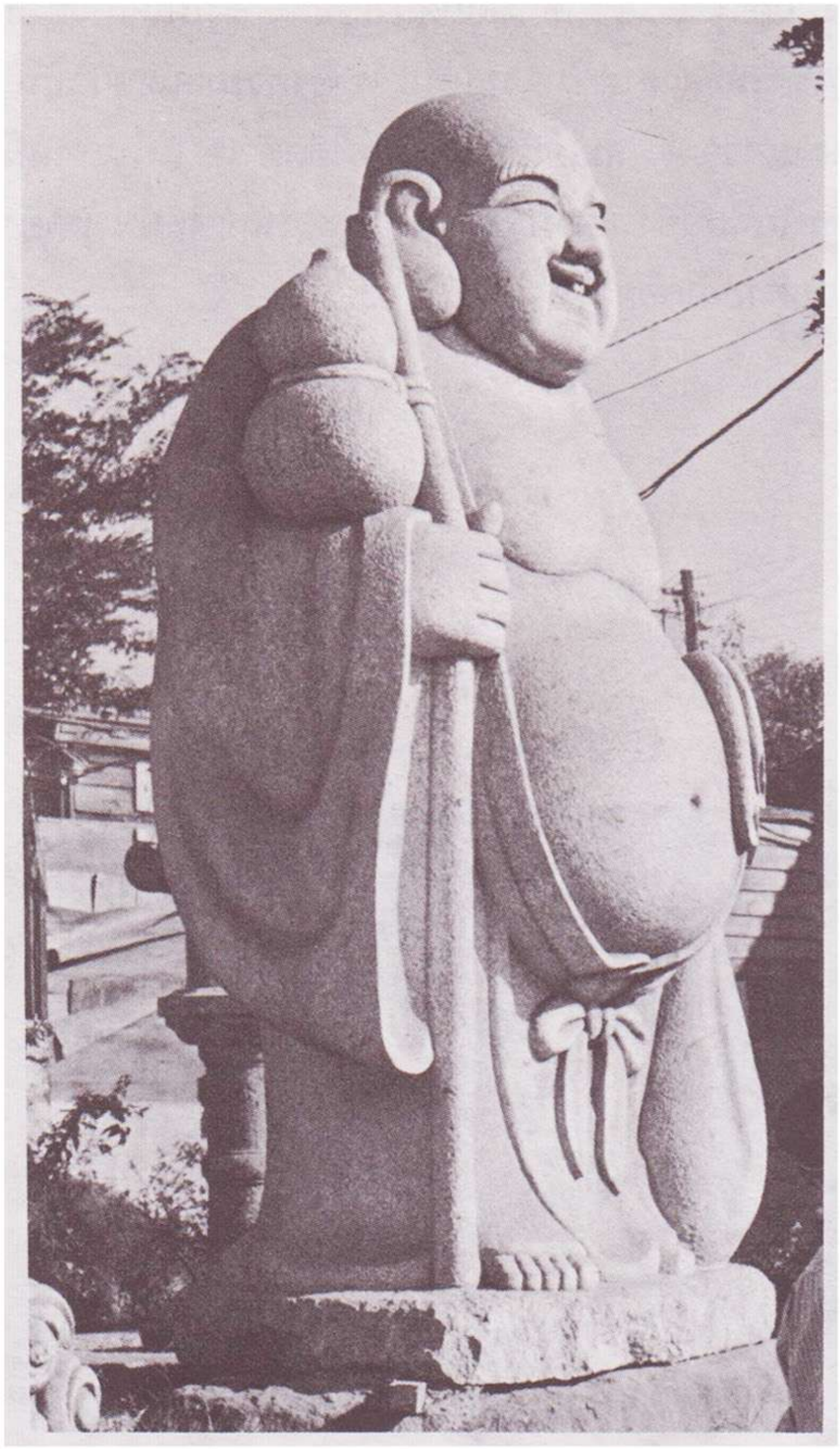
"ภิกษุทั้งหลาย คนที่ตายไปแล้วกลับมาเกิดเป็นคนได้อีกนั้นมีจำนวนน้อยนัก ส่วนที่ตายไปแล้ว ไปเกิดในนรกไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไปเกิดเป็นเปรตนั้น มีจำนวนมากกว่ามากนัก โดยแท้จริง"

ดังนั้นการที่เราได้มีโอกาสเกิดมาเป็นคน ซึ่งไม่ใช่เป็นของง่าย และยังได้มาพบพระพุทธศาสนาอีกด้วยนั้น เราจึงควรมานะบากบั่น พากเพียรสั่งสมคุณงามความดี จะได้เป็นบุญบารมีติดตัวเราไปในภพหน้า ชาติหน้า เพราะตราบใดที่เรายังไม่สามารถบรรลุพระอรหันต์ได้นั้น เรายังจะต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก

ขอเจริญพร

.....

อันตรายของความอ้วน

ธรรมสถานแดนอโศก

๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

อาตมาเขียนจดหมายมาตั้งหลายฉบับแล้ว ลืมบอกไปว่าตอนนี้โยมแม่ของท่านเขมจิตโตเสียแล้ว โยมของท่านเสียในระหว่างที่พวกอาตมาเดินทางขึ้นเหนือกัน พอคณะของอาตมากลับกรุงเทพฯอีกที ศพของโยมท่านก็เอาไปฝังฮวงซุ้ยเรียบร้อยแล้ว ท่านเขมจิตโตเองจิตใจก็ยังยิ้มแย้มอยู่ได้ปกติ เพียงแต่บ่นว่าน่าเสียดายไปหน่อยที่โยมของท่านมาด่วนจากไปก่อนที่จะได้รู้ ได้เข้าใจในธรรมะให้มากไปกว่านี้

โยมของท่านมีอายุประมาณ ๖๐-๖๓ ปี รูปร่างค่อนข้างอ้วนท้วน อาตมาเคยไปพักที่บ้านของท่าน ๒ ครั้ง โยมของท่านก็ออกมาต้อนรับปราศรัยด้วยอย่างดี แกถามอาตมาว่าที่บ้านมีพี่น้องเป็นผู้ชายกี่คน อาต-มาก็บอกไปว่าอาตมาเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว การที่มาบวชนี่ก็เป็นการปิดตระกูล ไม่มีคนสืบต่อนามสกุลอีกแล้ว แกฟังแล้วก็นั่งหัวเราะ

โยมของท่านเขมจิตโตมรณะด้วยหลายโรค ทั้งโรคเบาหวาน อัม-พาต และโรคเข้าแทรกอีกหลายอย่าง เท่าที่อาตมาได้สังเกตเห็นทั่วๆไป รู้สึกว่า ในขบวนการกินด้วยกันแล้ว ไม่มีใครเก่งไปกว่าคนจีน ทั้งกินได้เก่ง ทั้งกินกันได้พิสดาร พยายามหาแบบ หาวิธีต่างๆ มาสร้างรสชาติให้

เปลี่ยนใหม่ไปเรื่อยๆ

ท่านเขมจิตโตเคยบอกให้ฟังครั้งหนึ่งว่า คนจีนเขากินกันแบบชดเชย เพราะแต่ก่อนต้องอดอยากมาก่อน พอมีโอกาสก็ต้องเอาให้สมอยาก เดี๋ยวเกิดมาแล้วจะขาดทุน มีโอกาสที่จะกินได้มากๆ กินได้แบบประหลาดๆ ก็ต้องรีบกินกันก่อน **โดยไม่รู้ว่ากินเข้าไปมากๆ มันมีแต่ทางที่จะทำให้ตายเร็วขึ้น**

เพราะเมื่อร่างกายไม่ได้เอาไปใช้ให้สมดุลแล้ว อาหารที่กินเข้าไปก็มีแต่ไปเพิ่มเป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นไขมันที่หน้าท้อง ซึ่งทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น แล้วอ้วนท้วนบวมเบะขึ้นมา

ในปัจจุบันทางแพทย์ก็ได้พบว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้ร่างกายต้องทำงานมากกว่าเดิม ต้องแบกน้ำหนักตัวมากขึ้น เหนื่อยง่ายขึ้น หัวใจต้องทำงานมากขึ้น เพื่อสูบฉีดเลือด ไปเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย กระดูกข้อต่างๆก็จะเสื่อมเร็ว เนื่องจากรับน้ำหนักมาก การหายใจก็ทำไม่ได้เท่าคนปกติ เพราะส่วนไขมันที่พอกพูนขึ้นที่หน้าท้อง และหลอดเลือดต่างๆ ก็จะเปลี่ยน-แปลงเร็ว

ดังนั้นในปัจจุบันคนอ้วนพอมีอายุสูงขึ้น จะเห็นได้ว่าถ้าไม่เป็นโรคเบาหวาน ก็เป็นโรคเกี่ยวกับหัวใจ หรือไม่ก็เป็นโรคความดันโลหิตสูง หรือคนๆเดียวกันเป็นมันทุกอย่างก็มี

ส่วนในด้านทางธรรมพระพุทธองค์กลับตรัสเสียอีกว่า การกินน้อยมีคุณมาก มีประโยชน์มาก พระองค์ทรงสอนสาวกของท่านว่า

"ภิกษุทั้งหลาย จงฉันแต่โภชนะในที่นั่งแห่งเดียวเถิด เพราะจะทำเธอให้สามารถเข้าถึงความเป็นผู้มีอาพาธน้อย มีทุกข์น้อย มีความเบากาย กระ-ปรี้กระเปร่า มีกำลัง และมีความผาสุกด้วยแล"

ดังนั้นการที่โยมหันมากินอาหารมังสวิรัตินับว่าเป็นการสะสมกุศล และ

อานิสงส์มากมายเพราะเป็นการทำศีลของตัวเองให้สูงขึ้นให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เป็นการฝึกหัดปฏิบัติธรรมเกี่ยวกับการละกามคุณ ซึ่งเกี่ยวข้องในเรื่อง รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ไปในตัว ทำให้เราลดในเรื่องการกินเล่น กินหัว เพราะอาหารที่อื่นๆ ส่วนใหญ่ต้องประกอบด้วยเนื้อสัตว์

ธรรมะนั้นขอให้เราพากเพียรประพฤติขึ้นมาจริงๆ มันจะเกิดมรรคเกิดผลขึ้นมา และก็มีตัวเราเองเท่านั้นที่จะรู้ได้ด้วยตัวของเราเอง ไม่ต้องมีใครมาบอกเรา

ชีวิตของคนเรานั้น ถ้าปล่อยมันไปตามอำเภอน้ำใจของเรา ปล่อยไปตามอำนาจตัณหาความใคร่อยาก ชีวิตของเราก็จะมีแต่บานออก และบานออกไปรับทุกข์ยิ่งขึ้น มีภาระหนักยิ่งขึ้นไปอีก แต่ถ้าเรารู้จักเอาชนะใจตัวเอง ไม่ยอมเป็นทาสของกิเลส ตัณหา เราก็ย่อมสามารถที่จะพบความสุข สันติ ความเบาภาระ ความเป็นอิสระ ความเป็นไทแก่ตัวได้ อาตมาขอจบจดหมายฉบับนี้ด้วยประการฉะนี้

ขอเจริญพร

.....

ชาวพุทธควรบวชอย่างไร?

แดนอโศก

๒๒ มิถุนายน ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

อาตมาขณะนี้ก็ยังพักอยู่ที่สำนัก อยู่กันน้อยองค์ทำให้สามารถอ่านจิตใจได้ดี สติก็มีความมั่นคงดี เพราะการกระทบสัมผัสทางทวารต่างๆ ไม่ค่อยมี

บิณฑบาตกันมาเสร็จแล้วก็เอาอาหารแบ่งกัน แล้วก็แยกกันฉันเพื่อเอาไปพิจารณากันส่วนตัว อ่านจิตอ่านใจของตัวให้ออกว่าเรายังหลงติดยึดในอะไรอยู่

เรื่องขนม เรื่องของหวานนี่เป็นสิ่งที่อาตมาติดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว โยมก็คงจะรู้ ตอนที่เป็นฆราวาสวันไหนกินข้าวไม่ได้กินขนมด้วยก็ต้องบอกว่า **"วันนี้มันไม่มีชีวิต ชีวาเลย"** ชีวิตดูเหมือนจะจืดชืดเสียจริงๆ ตอนนี้ถึงมารู้ว่ามันเป็นกิเลสของเราเสียเต็มเปา ไปหลงติดหลงยึดเกี่ยวกับรสหวาน

เพราะความจริงแล้วธาตุน้ำตาลที่จะเลี้ยงร่างกายของเรานั้น ในข้าวก็มีหรือในผลไม้สุกทั่วไปก็มีธาตุน้ำตาลที่จะเลี้ยงร่างกายของเราได้ ขนมจึงไม่ใช่สิ่งจำเป็นเลย กินข้าว กินผลไม้แทนก็ได้ เมื่อรู้ตัวว่าเราติดก็ต้องหยุดต้องเลิกมันก่อน

อยู่ที่สำนัก อาหารที่อาตมาฉันส่วนใหญ่ก็เป็นของที่ง่ายๆ เป็นต้นว่า

ข้าว ผักดิบ ผักต้ม ผลไม้ ถั่ว งา พวกผัดพวกแกงต่างๆ พวกนี้ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้หยิบ เพราะมันเปื้อนภาชนะ เปื้อนบาตร และก็เห็นว่ามันไม่จำเป็นอะไร

ตอนแยกกันฉันกุฏิใครกุฏิมันนี่ ตัวอาตมาเองคำไหนเคี้ยวไปถ้ามันอร่อยก็คายมันออกมาก่อน ยังไม่กลืนแล้วก็เอามากองไว้บนฝาบาตร เอาคำที่ว่าเคี้ยวแล้วมันอร่อยคายออกมารวมกันก่อน พอรวมกันหมดแล้วก็เอากลืนเข้าไปใหม่ อีตอนเอาเข้าไปใหม่ชุดหลังนี่ไม่ใช่ของง่ายเหมือนกันพะอืดพะอมพอดู

เวลากินถ้ามันอร่อยขึ้นมาก็ต้องรู้ให้ได้ว่า โดนกิเลสเล่นงานเข้าให้แล้ว ตอนที่ฉันองค์เดียวนี่บางวันใช้เวลาร่วม ๓ ชั่วโมง ส่วนใหญ่ก็ ๒ ชั่วโมงกว่า ฉันแต่ละมื้อ แต่ละมื้อ กว่าจะผ่านไปได้ก็เมื่อยขากรรไกรแทบแย่เหมือนกัน

คำข้าวแต่ละคำที่จะกลืนเข้าไป ก็เคี้ยวมันให้แน่ใจเสียก่อนว่าใจเรายังชอบ ยังชังอยู่หรือเปล่า กว่าจะกลืนลงไปได้อาตมาใช้เวลาเคี้ยวคำละ ๖๐-๘๐ ครั้ง

ชีวิตของอาตมาตอนนี้เหมือนนักเรียนชั้นประถม ยังทำงาน ทำประโยชน์ท่านได้ไม่มากนัก ในขณะที่วันคืนได้ผ่านไป ชีวิตส่วนใหญ่ก็อยู่กับความสุขสงบ อยู่กับธรรมชาติ ฟังเสียงนกร้อง ยอดมะพร้าวพัดเอนไปเอนมา ตอนเย็นๆก็ออกไปดูพระอาทิตย์ตกดินที่ไร่อ้อย ดูนกที่พากันบินกลับรัง แล้วก็ยกหัวข้อธรรมะต่างๆ ที่เคยศึกษา เอาขึ้นมาพิจารณา ถ้าต้องการพักผ่อนก็ทำสมาธิ ทำจิตให้มันสงบลง หยุดคิด หยุดนึกอะไร ให้จิตมันอยู่กับความสงบอย่างนั้น

พระอีกองค์ที่อยู่ด้วยกันท่านมีพรรษามากกว่าอาตมา ท่านบวชได้ ๓ พรรษาแล้ว อายุของท่าน ๔๑ ปี แก่กว่าอาจารย์ของอาตมาปีเดียว ท่านเป็นผู้มีสติสูงดีมาก มีสติคุมกายเกือบตลอดเวลา มีความละเอียดลออ

ถ้วนถี่ดี ซึ่งเรื่องเหล่านี้อาตมาเองบกพร่องมาก

อาตมาเองก็พยายามจดจำเอาของท่านมาเป็นแบบอย่าง เพื่อที่จะได้มาประพฤติปฏิบัติตาม ปรับปรุงแก้ไขของเรา ท่านมีฉายาว่า พระกิติ-สาโร ตอนงานบวชอาตมาท่านไม่ได้ไปด้วย เพราะตอนนั้นท่านออกจาริกเผยแพร่ธรรมะทางชัยนาท อินทร์บุรี สิงห์บุรี แล้วก็ได้ไปโปรดโยมพ่อโยมแม่ของท่านที่อินทร์บุรี

ท่านพาโยมพ่อของท่านออกฝึกด้วย ให้โยมโกนหัว แล้วสมาทานศีล ๘ เห็นบอกว่าท่านพาออกฝึกใช้เวลาทั้งหมด ๒๒ วัน พาไปอยู่ตามป่าช้าบ้าง ตามวัดบ้าง โยมของท่านมีอายุราวๆ ๗๐ ปี ท่านบอกว่า ปีหน้าจะพาโยมออกบวช ปีนี้จะเข้ามาขอศึกษาหลักธรรมกับอาจารย์ของอาตมาอีกสักพรรษาหนึ่งก่อน พรรษาต่อไปก็จะขอปลีกตัวออกจากหมู่ ให้โยมพ่อของท่านบวชแล้วก็จะให้โยมแม่ของท่านสมาทานศีล ๘ เอาไปประพฤติปฏิบัติ

ท่านได้ชี้ให้โยมของท่านได้เห็นว่า การได้เกิดมาเป็นคนนั้นไม่ใช่ของง่าย และเกิดมาแล้วจะมาได้พบพระพุทธศาสนานั้นก็มีน้อยคนที่จะได้พบเห็นและสามารถเข้าถึงเนื้อหาสาระแก่นแท้ของพุทธศาสนาได้ ดังนั้นเมื่อเรามีโอกาสที่จะได้ตักตวงเราก็ควรจะรีบเก็บเกี่ยวเอาเข้ามา เพื่อเสริมสร้างเป็นอินทรีย์-พละ เป็นปัจจัยเพื่อสมทบทุนให้ชีวิตของเราสูงขึ้น เจริญขึ้น ถ้าเราเอาแต่หลงมัวเมา ทำตัวเป็นคนประมาท ปล่อยให้โอกาสที่สามารถจะสร้างคุณความดีได้ ก็ปล่อยให้มันผ่านไป ได้แต่บอกว่ารอไว้ก่อน รอไว้ก่อน คราวนี้เมื่อกรรมเก่ามันตามทัน เป็นอันที่จะทำให้หมดบุญหมดบารมี เมื่อถึงเวลานี้เข้าเราก็ต้องไปใช้หนี้กรรมตามที่เราเคยได้ทำไว้

แล้ววิสัยของปุถุชนคนธรรมดานั้น การที่จะหาผู้ที่สร้างกรรมดีไว้มากกว่ากรรมชั่วนั้น ก็มีน้อยนัก อุปมาเปรียบเสมือนเขาของโคกับขนของโค ซึ่งเมื่อถึงคราวที่ต้องใช้หนี้กรรมหนี้เวร ก็ย่อมไม่สามารถที่จะสร้างคุณงามความดีสร้างความเจริญให้เกิดขึ้นแก่ตนได้เหมือนเช่นเมื่อเป็นคนดั่งชีวิตของสัตว์

เดรัจฉานทั่วๆไป

เรื่องของกรรมและกฎแห่งกรรมนี้ ไม่มีใครที่จะสามารถหลีกหนีได้ แม้แต่พระโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นเอกอัครสาวกเบื้องซ้าย ของจอมศาสดา พระพุทธองค์ทรงยกย่องว่าเป็นผู้เลิศในทางมีอิทธิปาฏิหาริย์ ภายหลังก็ถูกโจรทุบตาย ซึ่งเป็นเพราะในอดีตชาตินั้น ท่านได้ทำอนันตริยกรรม(กรรมหนัก) ไว้ คือ ท่านเคยทำร้าย ทุบตี บิดา มารดาของท่าน ท่านจึงต้องมารับกรรมนั้น ถึงแม้จะเป็นพระอรหันต์ และมีฤทธิ์เดชมากมายก็ตาม

ดังนั้น การที่เรายังมีชีวิตอยู่นี้ก็ดีแล้ว ตัวเราเองก็ยังไม่รู้ว่ากรรมที่เราเคยสร้างไว้จะมาเอาชีวิตเราไปเมื่อไหร่ ขณะนี้เราก็มีโอกาสที่จะบำเพ็ญประพฤติตัวเราให้สูงขึ้นไปได้ เราจะปล่อยให้โอกาสมันสูญเสียไปทำไม

แล้วท่านก็ชี้ให้เห็นว่าตัวของโยมนั้น ก็เปรียบเสมือนไม้ใกล้ฝั่งแล้ว เมื่อเจอเรือเจอแพที่ดีก็ควรจะรีบเข้าไปอาศัยเสียก่อน ก่อนที่น้ำมันจะซัดให้ไม้ผุพัง หรือหักเสียก่อน

อาตมาพิจารณาดูโครงการของท่านก็นับว่าดีทีเดียว สำหรับตัวอาตมาเองก็มีโครงการอยู่เหมือนกัน ซึ่งจะพยายามให้เป็นไปอย่างประโยชน์สูงประหยัดสุด ถึงพร้อมด้วยประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ซึ่งหลักการที่สำคัญใหญ่ๆ ของอาตมาก็มีอยู่ ๒ ข้อคือ

๑.พยายามทำตัวเอง ให้มีธรรมะ รู้แจ้งในธรรมะ ที่เป็นคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาของเรา ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าจะต้องอดทนอดฝืน จะต้องมีวิริยะ มานะ บากบั่นพากเพียรเท่าใดก็ตาม เพื่อให้ได้มาซึ่งธรรม เพื่อเป็นผู้มีธรรมในตน ซึ่งสิ่งหนึ่งที่ทำให้อาตมามีกำลังใจต่อสู้กับกิเลสตัณหา ก็คือ **"ความกตัญญู"** อาตมานึกถึงบุญคุณที่โยมได้อุ้มชูเลี้ยงดูมาตั้งแต่น้อยจนเติบใหญ่เสมอๆ มิได้ขาด หรือแม้แต่ญาติโยมที่ใส่ข้าวใส่กับให้อาตมาฉันก็ตาม อาตมาก็จะพยายามพากเพียรนำมาให้ได้ซึ่งสิ่งประเสริฐเพื่อมาตอบแทนบุญคุณของญาติโยม เพื่อที่จะให้ญาติโยมได้รู้ได้เห็นสิ่ง

ประเสริฐนั้นบ้าง

๒.พยายามชักชวนให้โยมทำการบวช หรือบรรพชา หรือปพฺพชฺชา ออกมาเรื่อยๆ เพราะการบวชที่แท้จริงนั้นอยู่ที่จิตใจของเรา และบรรพชา หรือปพฺพชฺชา คำนี้หมายถึง**"การออกจากสิ่งร้อยรัด ที่จะผูกมัดตรึงเราไว้ให้อยู่กับโลกีย์"** เป็นต้นว่าการที่โยมเลิกสูบบุหรี่ เลิกกาแฟ น้ำชา เลิกกินเนื้อสัตว์ เป็นต้น โยมก็ได้ออกมาจากสิ่งร้อยรัดนั้นเรื่อยๆ ทำการบรรพชาหรือบัพพัชชาสูงขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งต่อๆไป โยมตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นที่ฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นของชีวิตออกไปอีก โยมก็จะยิ่งมีคุณธรรมสูงขึ้นไปอีก ซึ่งก็จะทำให้โยมเห็นจุดเบาจุดว่าง ความสงบ ความสิ้นภาระขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อเหตุปัจจัยพร้อมบริบูรณ์แล้ว การมาโกนหัว ห่มจีวรย่อมไม่ยากลำบากอะไร แต่ที่สำคัญนั้น การโกนกิเลสออกจากหัวใจย่อมสำคัญกว่า

ถ้าไม่เข้าใจมุ่งแต่อยากจะได้โกนหัวอย่างเดียว เมื่อบวชแล้วอาจจะโง่กว่าเก่าก็ได้ คือมีความหลงตัวหลงตน เพิ่มความยึดตัวถือตนหนักขึ้นไปอีก การบวชเข้ามาเพิ่มความยึดถือจึงเรียกว่า บวชแบบโง่ๆ แต่ถ้าเน้นการบวชอยู่ที่การละความยึดถือ จึงจะเป็นการบวชอย่างฉลาด อย่างนักปราชญ์ มิใช่หลงโง่แต่โกนหัวเท่านั้น

สุดท้ายนี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสเอาไว้ว่า **"ปมาโท มจฺจุโน ปทำ" แปลว่า ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย** ขอให้โยมอยู่พร้อมกันด้วยความไม่ประมาทเถิด

ขอเจริญพร

.....

กตัญญู นี้แลยอดนัก

แดนอโศก

๔ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เจริญพรมายังโยม

จดหมายฉบับที่แล้วซึ่งอาตมาเขียนเกี่ยวกับพระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นเอกอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธองค์นั้น ฉบับนี้อาตมาก็จะเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติในอดีตชาติของท่าน ซึ่งมีกล่าวไว้ในหนังสือมงคลสูตร โดยใจความว่า

"กิร ดังจะได้ฟังมาในกาลล่วงแล้วมานาน พระโมคคัลลาน์ ได้บังเกิดเป็นบุรุษอยู่ในเมืองพาราณสี เชื่อคำยุยงแห่งภรรยา จึงคิดจะฆ่าบิดามารดาของตน

เอกติวสำ อยู่มาวันหนึ่ง ให้มารดาบิดาขึ้นสู่เกวียนแล้วก็ขับไปป่า จึงบอกแก่บิดามารดาว่า ในที่นี้โจรทั้งหลายมีอยู่มาก ข้าพเจ้าจะลงจากเกวียนแล้วจะเดินไปในเบื้องหน้าคอยระวังพวกโจร ว่าแล้วก็ลงจากเกวียนเดินไปคอยอยู่ข้างหน้า บิดามารดา ตามีดขับเกวียนมาก็ทำเสียงให้ดังเหมือนโจร แล้วก็เข้าทุบตีซึ่งบิดา มารดา ให้เสวยทุกขเวทนาแต่ไม่ถึงแก่ความตาย

บิดามารดาจึงร้องว่า **"ตาต"** ดูกรเจ้าผู้เป็นบุตร เจ้าจงหนีเอาตัวรอดเถิด บิดามารดาแก่แล้วถึงจะตายก็ไม่ว่า **โส ตำ สุตฺวา** บุตรนั้นได้ฟังบิดามารดาว่าดังนั้นก็มีความสังเวชสลดใจ จึงพาบิดามารดากลับมาเลี้ยงเหมือนดังเดิม

โส กาลํ กตฺวา บุรุษนั้นครั้นทำกาลกิริยาไป ก็ไปบังเกิดในนรก แล้วก็มาบังเกิดในชาติใดๆ เขาก็ตีตายสิ้นร้อยชาติ ด้วยอำนาจอกุศลที่ตนได้ตี บิดามารดา ในที่สุดด้วยอำนาจกุศลกรรมที่ตัวเองได้เคยบำเพ็ญ และได้สร้างสมไว้ทำให้ได้เกิดเป็นพระโมคคัลลาน์"

ในตอนท้ายชีวิตของท่านพระโมคคัลลาน์นั้น พวกเดียรถีย์ต่างๆ เห็นว่าตัวท่านเป็นผู้มีฤทธิ์มาก เพราะพระโมคคัลลาน์สามารถดึงศรัทธาจากญาติโยมต่างๆได้มาก ก็เลยคิดจะกำจัด เพราะเป็นตัวขัดลาภ เลยจ้างให้พวกโจรไปสังหาร และสุดท้ายโจรทั้งหลายก็พากันสับพระโมคคัลลาน์ดับขันธ์ สู่ปรินิพพาน

ซึ่งตัวพระโมคคัลลาน์เองนั้นก็มีญาณรู้ทุกประการ ว่าจะโดนทำร้าย แต่ท่านก็ได้เล็งเห็นในวิบากกรรมเก่าของท่าน ซึ่งเป็นอนันตริยกรรม เป็นกรรมอันหนัก ท่านก็ยอมให้เขาทำร้ายโดยดุษณี

เพราะบิดา มารดานั้น เป็นผู้มีคุณอันใหญ่ยิ่งแก่บุตรทั้งหลาย เป็นพรหมของบุตร เพราะมีเมตตา กรุณา ต่อบุตร มีมุทิตา คือความยินดีเมื่อบุตรได้ดี และมีอุเบกขาคือความวางเฉยไม่ซ้ำเติม เมื่อบุตรผิดพลาดหรือเกิดความเสียหายขึ้นมา

ซึ่งคุณของบิดามารดานั้น ปราชญ์ท่านกล่าวเอาไว้ว่า แม้จะเอาแผ่นดิน แผ่นน้ำ ท้องฟ้า อากาศ และเขาสุเมรุราช มาเทียบกับคุณของบิดามารดานั้นก็ยังนับว่าน้อยนัก พระพุทธองค์เองได้ตรัสเอาไว้ว่า **มาตา-ปิตุอุปฏฺฐานํ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ แปลว่า บุคคลใดหญิงชายที่เกิดมาได้ปฏิบัติมารดาบิดาให้เป็นสุข จัดเป็นมงคลอันประเสริฐโดยวิเศษ** ซึ่งข้อนี้เป็นมงคลข้อที่ ๑๑ ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสเอาไว้ในมงคลสูตร ๓๘ ประการ

ตัวอาตมาเองนั้น เมื่อได้พิจารณาย้อนไปในอดีตของชีวิตของตัวเองก็เห็นว่าการที่เรามีชีวิตอยู่มาได้โดยไม่ตกต่ำ ความเสื่อมทั้งหลายไม่สามารถมาฉุดลากลงไปได้ ก็เพราะอาตมามีคุณธรรมอันนี้อยู่ในตัวพอสมควร

ที่เดียว

อาตมามีความระลึกถึงคุณของผู้มีอุปการะอยู่เสมอๆ และก็พยายามคิดหาหนทางที่จะตอบแทนอยู่มิได้ขาด เมื่อความคิดฝ่ายเลว ฝ่ายต่ำมันเข้ามาในจิตใจ อาตมาเองก็พยายามนึกถึงบุญคุณของผู้มีอุปการะ และความคิดที่จะตอบแทน เอาเข้ามาขับไล่ความคิดเลวๆ ต่ำๆออกไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาตมาเองนั้นใช้มาตั้งแต่เป็นฆราวาสเลยทีเดียว

อาตมาเมื่อเรียนหนังสือจึงมีความพากเพียรไม่น้อยทีเดียว ยิ่งมาตอนนี้ยิ่งทำให้อาตมาเข้าใจในพุทธภาษิตของพระพุทธองค์ที่กล่าวเอาไว้ว่า **นิมิตตำ สาธุรูปานำ กตญญูกตเวทิตา (ความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี)** ได้อย่างชัดแจ้งจริงๆ

บารมีต่างๆ นั้นอาตมาเคยเขียนมาครั้งหนึ่งแล้วว่า ขึ้นอยู่กับ**"กรรม"** ซึ่งแปลว่า การกระทำ เราจะมีบารมีได้ เราก็จะต้องกระทำ เราทำในวันนี้ก็เป็นบารมีของเราเกิดขึ้นมาในวันนี้เหมือนกัน ยิ่งเมื่อก่อนเก่า เราก็เคยกระทำไว้แล้วด้วย แล้วปัจจุบันเราก็ยังกระทำสะสมเพิ่มพูนขึ้นอีก เราก็จะเป็นผู้มีคุณธรรมสูง มีบารมีสูงยิ่งๆขึ้นไปอีก

ดังนั้นเมื่อพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ของเรายังมีชีวิตอยู่ เรามีโอกาสที่จะได้ตอบแทนบุญคุณของท่านเราจึงควรรีบกระทำโดยทันที ไม่ปล่อยให้โอกาสนั้นๆล่วงเลยไป

ยิ่งท่านเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยแล้ว เราก็ยิ่งจะต้องรีบฉวยโอกาสนี้ทันทีคอยดูแลรักษาพยาบาลช่วยเหลือในด้านเงินทอง เพื่อให้ท่านเกิดความอบอ่นใจ และมีกำลังใจมากขึ้น เพราะเมื่อท่านตายไปแล้ว เราก็ย่อมไม่สามารถหาใครมาทดแทน เพื่อชำระบุญคุณที่ท่านมีต่อเราได้

ขณะนี้ โยมตา โยมยาย และโยมย่า ก็ยังพากันอยู่ อาตมาคิดว่าทั้งโยมพ่อ และโยมแม่ ก็คงจะได้รีบสร้างบารมีข้อนี้กันไว้ ให้มากทีเดียว

ขอเจริญพร

.....

ปิดแดนอโศก

แดนอโศก

๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มาถึงโยม

บทพิมพ์ที่โยมได้รับนี้เป็นบทความเก่าที่อาจารย์ของอาตมาเคยเขียนเอาไว้ เขาไปทำพิมพ์โรเนียวกันมา อาตมาก็เลยส่งมาให้โยมได้อ่านกัน ซึ่งมันเป็นสัจธรรมอันหนึ่ง ที่ชี้ให้เราเห็นกฎของธรรมชาติอันปราศจากความเบี้ยวเบี่ยงเหมือนวิสัยของปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป

เมื่อโยมอ่านบทความนี้แล้ว โยมจะไม่สงสัยเลยว่า ทำไมพระพุทธองค์จึงได้เกิดมาพรั่งพร้อมไปด้วยสมบัติพัสถานมากมาย อยู่ในตระกูลอันสูงศักดิ์พรั่งพร้อมไปด้วยข้าทาสบริวารชายหญิง เหล่าสนมนางกำนัลสุดจะคณานับ

ซึ่งในอดีตชาติของพระองค์ในชาดกก็มีกล่าวเอาไว้ แต่ละชาติๆ พระองค์ล้วนบำเพ็ญ"ทานบารมี" แบบหมดตัวทั้งสิ้น ทำการ"ให้ แจกจ่าย" แบบไม่หวังอะไรตอบแทนจริงๆ ดังนั้น เมื่อตายไปและต้องเกิดมาใหม่ พระองค์ก็ยิ่งทรงใหญ่ขึ้น สูงขึ้น ทรัพย์สมบัติก็ยิ่งเพิ่มพูนมากมายก่ายกองขึ้น ซึ่งเป็นไปตามกฎ **"ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา"** อาตมาหวังว่าบทความนี้คงให้ประโยชน์แก่โยมไม่น้อย

พรรษานี้พวกอาตมาก็ได้อธิษฐานจำพรรษากันที่แดนอโศก และตั้งใจ

กันจะไม่ออกไปไหนตลอดพรรษานี้ โดยเฉพาะอาจารย์ของอาตมานั้นท่านจะอยู่ที่นี่ตลอดปีทีเดียว งดการออกจาริกไปธุดงค์เป็นหมู่ๆ เหมือนดังเช่นทุกปีที่เคยทำมา จะรับกิจนิมนต์ก็แต่เฉพาะในบางกรณีที่เห็นว่าสำคัญจริงๆ เท่านั้น

ท่านต้องการเคี่ยวเนื้อในให้มีแก่นมีเนื้อจริงๆ ทำให้มันระเบิดออกไปข้างนอกเอง ตอนนี้คนภายนอกจะเข้ามาก็ยากหน่อย เพราะท่านต้องการจะปิดรับสมัคร จะเคี่ยวเอาพวกเราให้ได้จริงๆกันก่อน ท่านบอกว่าขนาดนี้เต็มกำลังความสามารถของท่านแล้ว ท่านจะขยายออกไปอีกได้ก็ต่อเมื่อมีกิ่งมีก้าน มีแขน มีมือของท่านต่อออกไปอีกเท่านั้น

ตอนนี้พวกเราอยู่กันมีประมาณ ๔๐ คน วันหนึ่งๆ ท่านทำงานหนักจริงๆ สอนกันตั้งแต่ตี ๔ ยัน ๖ โมงเช้า ตอนเที่ยงก็สอนกันอีก ๒ ชั่วโมง เย็นลง ๕ โมงเย็นก็สอนกันอีก ถึง ๑ ทุ่ม ทั้งต้องเขียนหนังสืออีก เมื่อใครสงสัยมาถามอะไรท่านก็อธิบายไปเรื่อยๆ จนอาตมาเองบางครั้งก็นึกเกิดความรำคาญใจขึ้นมาเหมือนกันว่าน่าจะให้ท่านได้พักผ่อนบ้าง ที่ศาลาก็สอนกันมากแล้วยังต้องมาถามที่กุฏิอีก

แต่ตัวท่านเองนั้นไม่เคยแสดงความเบื่อหน่ายหรือรำคาญให้ใครเห็นเลย ใครมาถามอย่างไรท่านก็อธิบายไปเรื่อย จนคนถามเกรงใจท่านต้องลุกไปเอง จะให้ท่านแสดงท่าทีว่าท่านกำลังทำงานหรือต้องการหยุดไม่มีเลย

ก่อนเข้าพรรษานี่ผู้หญิงที่นครสวรรค์ คนจีนที่โยมชมว่า มีคุณธรรมพูดดี ที่นั่งรถบัสเหมามาด้วยกัน เขียนจ.ม.มาจะขออยู่ด้วย แต่ก็น่าเสียดายที่มันอยู่ในจังหวะที่ต้องปิดรับสมัคร

ขอเจริญพร

.....

“ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา”

เป็นเรื่องยากยิ่งทีเดียวที่จะให้ใครเห็น เช่นที่ข้าพเจ้าตั้งชื่อหัวข้อนี้ เพราะด้วยความเป็นมนุษย์ ด้วยความเป็นคนผู้พอกเอาความเห็นแก่ตัว ผู้พอกเอาความหวง ความอยากได้ไว้ให้แก่ตัว เป็นคุณสมบัติอันเหนียวแน่น จึงทำให้มองไม่ออก คิดไม่เห็นได้เลยว่า ถ้าเรายิ่ง“**หวง**” **ไว้ยึดไว้ให้แก่ตนเราจะได้อะไรมาอีก แต่ถ้าเรา“ยิ่งให้ไป” มีเท่าใด เราก็ให้ไปๆๆ นั่นแหละเราจะเป็นผู้ได้มากขึ้นๆๆๆ**

จะมีใครสักคนบ้างไหม? ที่เห็นจริงตามที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้น **“ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา”** ข้าพเจ้าเชื่อว่าต้องมีผู้เห็นได้แน่ๆ แม้อาจจะน้อยคนก็ตามว่าที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเป็นความจริง ไม่ใช่พูดเล่นเพียงเอาภาษาหรือคำพูดมาเรียบเรียงเล่นคารม แต่โดยความเป็นจริงแล้ว จะปฏิบัติจริงให้เห็น ให้แจ้งไม่ได้อย่างนั้น ไม่ใช่เช่นกล่าวนั้น

ข้าพเจ้าขอยืนยันว่านั่นเป็นความแท้จริง และการ“**ให้**” ในที่นี้ก็คือการให้ไปจริงๆ คือไม่เอาไว้เป็นของตนนั่นแหละ และไม่ว่าอะไรทั้งสิ้นด้วยทุกอย่างตั้งแต่ของที่เป็นชิ้นเป็นอันจับต้องได้ อันนับเนื่องเป็นทรัพย์สิน เงินทองข้าวของ สมบัติมหาสมบัติ ไปจนสิ่งที่เล็กละเอียด ที่จับต้องไม่ได้ แม้เป็นการให้ความรัก ความชัง ความโกรธ ความเมตตา อันใดก็ดี **ถ้าเรายิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา นั่นคือกฎแห่งความแท้จริงอันเที่ยงแท้**

แต่จะมีใครกล้าไหมในขณะนี้ เรามีทรัพย์สิน เงินทองข้าวของ หรือสมบัติอันใดอยู่ เราก็เริ่มลงมือ**"ให้"** เขาไป หรือแจกหรือจ่าย หรือพูดเป็นภาษาสวยๆก็ว่าบริจาค หรือทานนั่นเอง ให้เขาไปให้หมดเสียเดี๋ยวนี้ทันที ไม่เอาอะไรไว้เลยมีไหมเอ่ย? คนที่จะกล้าทำดังนี้ และในการแจกจ่าย หรือให้ไปนั้น จะต้องให้โดยบริสุทธิ์ใจด้วยคือ ให้โดยไม่คิดว่าจะได้คืนมาจริงๆ ให้โดยไม่รับผลตอบแทน และให้โดยอย่าหวังผลตอบแทน อย่างที่ให้สมกับคำว่า**"ให้"** อันหมายความว่ามอบไปแก่ผู้อื่น เสียไปจากตน ตรงกันข้ามกับโลภเอามา

ข้าพเจ้าคิดว่า จะมีโดยแท้โดยจริงนั้น ก็คงจะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นกระมังที่กระทำทันที และตัดสินพระทัยของพระองค์ทันที โดยมิได้พะวงหน้าพะวงหลังเลย เมื่อจะละ หรือจะไม่เอาแล้วก็ละทิ้งทันที ทิ้งไปทันที ทิ้งไว้ให้ใครก็ตาม ไม่เอาอีกแล้วทั้งสิ้นทั้งปวง

"ให้" อย่างสะอาด บริสุทธิ์ ไม่เกี่ยวไม่ข้องด้วยประการทั้งปวง ตั้งแต่มหาราชสมบัติ ตำแหน่ง ยศ ชั้นบรมกษัตริย์ ไปจนความพรั่งพร้อมอันมนุษย์ต้องการทั้งปวง คือ รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ที่พระเจ้าสุทโธทนะ พระราชบิดา ได้พยายามเหลือเกินที่จะสรรและหามาบำรุงบำเรอให้แก่พระองค์จนล้นฟ้า ล้นแผ่นดิน

หากเป็นบุรุษธรรมดาก็คงจะสุขแสนปรีดิ์เปรมเกษมจิตยอดยิ่ง ด้วยทุกรสที่จะเสพนั้น มีพรั่งพร้อมบริบูรณ์ไม่มีใดเทียมอีกแล้ว นารีหมื่นนางล้วนเป็นราชธิดากษัตริย์ที่น้อมใจยินดีอยู่ปรนนิบัติ และหรือสตรีอื่นอันเป็นสนมน้อยใหญ่อีกนับนางไม่ถ้วน สถานที่อยู่อันยิ่งกว่าเวียงฟ้าเวียงสวรรค์ประโคมด้วยสรรพสำเนียงดนตรี

มีแต่ความอบอวลไปด้วยกลิ่นทั้งที่ปรนปรุงขึ้นมา ทั้งธรรมชาติดารดาษด้วยกลิ่นหอมอันมนุษย์พึงควรเสพที่สรรสร้างไว้ล้อมรอบ จะต้องการ

"รสสุข" ใด "รสอร่อย" ใด ย่อมได้สมพระประสงค์ทุกสิ่งทุกประการมิได้บกพร่องเลย และแม้กระทั่ง สิ่งผูกพันร้อยรัดที่เป็นสายใจ อันเป็นโซ่สัมพันธ์ภายในที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ คือ มเหสีผู้ยอดยิ่ง ไปจนกระทั่งพระราชโอรสผู้บริสุทธิ์สุดสวาท **พระองค์ก็"ให้" หรือ "ละ" หรือ "ปล่อย" ได้ทันที**

อันธรรมดามนุษย์นั้น มีสมบัติอยู่กับตนแม้น้อยนิด ก็จะหวงของที่น้อยนิดนั้น ยิ่งกลัวมันจะหมดไปให้ห่วงใยทะนุถนอม ถ้าเป็นคนผู้มีนิสัยอดออมได้ ก็จะอดออมถนอมรักษาไว้ให้เป็นสมบัติของตนไปจนกระทั่งตาย ตายแล้วก็ยังหวง ยังห่วงอีก

และยิ่งผู้มีสมบัติมากหลากหลาย ก็ยิ่งให้ห่วงให้หวงหนักมากหลายตามขึ้นไปอีก บางทียอมตายเพื่อให้สมบัตินั้นคงอยู่ ไม่ยอมให้ตกไปเป็นของเขาอื่น ก็ยังกล้าทำลงไปได้ ก็ลองคิดดูเถิดว่า มันเรื่องอันใดกันที่ต้องทำอย่างนั้น

ตัวเองหวงของหวงสมบัติไว้ แม้คนเขาผู้มาแย่งจะฆ่าเอาก็ยังไม่ยอมให้ยอมสู้ตาย เพื่อให้ของอยู่ แล้วมันได้อยู่เป็นเจ้าของของหรือ ของมันตายไปตามเราหรือเปล่าล่ะ จะไปรักไปห่วง ไปหวงมันไว้จนถึงขนาดนั้นทำไมกัน

ข้าพเจ้าก็ยังคิดไม่ออกเหมือนกันว่า คนประเภทนั้นเขา**"หวง"** เขาหลง**"รัก"**สมบัติอะไรกันนักหนาถึงขนาดนั้น จนกลายเป็นคนหลงผิด **เป็นคนโง่ถึงขนาด**

ก็สมบัติเหล่านั้น ถ้าเราตายโดยเอาชีวิตแลกแล้ว สมบัติมันก็ต้องคงอยู่บนโลกนี่แหละ ส่วนเราสิตายไปอยู่อีกโลกหนึ่งแล้ว ของนั้นมันไปอยู่กับเราเมื่อไหร่กัน เราตายไปของหรือสมบัติเหล่านั้นมันก็ต้องตกเป็นของคนอื่นวันยังค่ำ

เรื่องของวัตถุ หรือ "สมบัติภายนอก" นี้เป็นเรื่องที่มองเห็นยากสำหรับ

มนุษย์ปุถุชน อธิบายกันอย่างไรก็ไม่มีวันเข้าใจได้ง่ายๆ ว่า **"ยิ่งให้ไป จะยิ่งได้มา"** และส่วนมากจะไม่ยอมเชื่อแล้วจะไม่ยอมให้ได้ง่ายๆเป็นอันขาด แม้จะมีอยู่แล้วอย่างเหลือเฟือ

เพราะเหตุว่า"วัตถุ" หรือสมบัติภายนอกนี้ มันมีส่วนสัมพันธ์ มีการเดินทาง กว่าจะแปรสภาพแปรรูปเปลี่ยนมือจากคนนี้ไป และกว่าจะเปลี่ยนรูปเป็นของเป็นสมบัติกลับคืนมาให้ผู้ให้ เดิมนี้อีกที มันก็ใช้เวลาบ้างและใช้ตำแหน่งสถานที่ และใช้การเคลื่อนการหมุนการแปรมากมายหลายเหลี่ยมอยู่ จึงทำให้คนไม่ค่อยเห็นไม่ค่อยเข้าใจ

โดยเฉพาะมันมีเรื่องของจิตใจ อันเต็มไปด้วยกิเลส เข้าไปพัวพันไปร่วมในการแปรเปลี่ยนร่วมในการหมุนการเคลื่อนการเดินทางนั้นๆ ด้วยการให้ จนกว่าจะหมุนกลับมาให้ผู้ให้ จึงอาจแปรสภาพใช้เวลานานกว่าธรรมดา คนจึงเห็นได้ยาก และเข้าใจคำว่า ยิ่งให้ไปจะยิ่งได้มา ว่าเป็นของแท้ของจริง เป็นเรื่องถูกเรื่องต้องไม่ได้

แต่โดยความแท้แล้วมันแท้จริง เป็นหลักการทีเดียว แม้การให้ไปแล้วนั้นมันจะเฉไฉเป๋ไป๋ไปยังไง ก็จะต้องได้กลับมาวันยังค่ำ ยิ่งทรมานมากหนักมาก เหนื่อยมากเท่าใด ยิ่งจะได้มากขึ้นๆเป็นทวีคูณเท่านั้น

บางราย บางกรณี จะมีให้เห็นเป็นผลทันตาอยู่บ้างเหมือนกัน ในเรื่องการให้ทางวัตถุ ทางสมบัติภายนอกนี้ ซึ่งเมื่อทุกคนลองนึกทบทวนพยายามคิดดูให้ดีเถอะ จะเห็นจะพบตัวอย่างทุกคนน่ะแหละ **ข้าพเจ้าขอรับรอง ถ้าเราไม่มี การให้ เลยในชีวิต เราจะไม่มีการได้มาเป็นอันขาด** เว้นแต่ว่า บุญเก่า ที่ได้สะสมไว้เท่านั้น แล้วเราก็จะคือผู้นั่งกินบุญเก่านั้น ซึ่งไม่ช้าก็จะต้องหมดสิ้นไปเป็นแน่ และหากยังไม่มี การให้ อยู่อีกในชาตินี้ ผู้นั้นก็จะเริ่มเป็นหนี้เขา และถ้าหากหาผู้จะยอมให้กู้ไม่ได้ คนผู้นั้นก็จะถึงขั้นทุกข์ทรมานเป็นต้นไป

เรามาอธิบายในสิ่งที่เห็นทันทีกันดีกว่า ว่า การให้ไปนี้ มันจะได้

คืนมาตามหลัก **"ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา"** จริงหรือ?

เราลองมาสังเกตในร่างในกายเราเองนี้ซิ ในคนทุกคนนี่แหละ เราก็มีการให้การได้มาอยู่ทุกขณะจิต แต่เป็นการให้การได้มาอันเป็นเหตุเป็นผล ตอบแทนส่งกลับไปกลับมาอยู่ในภายใน ไม่มีความเป็นมนุษย์เข้าไปกั้น ไปห้ามไปขวาง หรือไปแปรเปลี่ยนยักย้ายเอาด้วยแรงกิเลสแรงตัณหามันจะแปรจะเปลี่ยนจะส่งกลับไปกลับมาโดยแท้จริง ตามเหตุและเป็นผลออกมาให้เราสังเกตได้

ถ้าใครยิ่งออกกำลังกาย นั่นคือคนกำลังจ่ายกำลังออกไป หรือให้เรี่ยวแรง และกำลังออกไปจนบางทีถึงหมดกำลังเอาเลยก็มี ถ้าผู้ใดยิ่งออกกำลังไปนี่แหละ ยิ่งจะได้กำลังมา ได้มาจริงๆ

ถ้าใครออกกำลังให้มาก ออกอย่างถูกอย่างต้อง ออกอย่างบริสุทธิ์ว่า เราออกไปจริงๆ เราจ่ายกำลังไปถ้าจ่ายกำลังออกไปให้มากๆ ยิ่งจะได้กำลังเพิ่มพูนมาให้ตัวเองมากยิ่งขึ้น นี่แหละคือความจริง นี่แหละคือตัวอย่างอันถูกต้อง อย่างตรงไปตรงมา ไม่มีกิเลสเข้ามาเป็นผู้ขัดขวาง ไม่มีผู้จะเป็นอุปสรรคหรือตัวแปรเปลี่ยนโยกย้าย

การจ่ายไป หรือการให้กำลังกายออกไปนี้ จึงได้กลับคืนมา ตามวาระตามเวลาที่ตรงที่ถูกต้อง และได้กลับมาเป็นจำนวนทับทวีขึ้นเรื่อยๆอย่างถูกต้องตรงจริงๆ

ผู้ใดยิ่งออกกำลังมากก็ยิ่งจะมีกำลังมากยิ่งขึ้นทุกทีทุกเวลา สิ่งอื่นใดก็เหมือนกันทั้งนั้น จะเป็นจ่ายเป็นข้าวเป็นของเป็นวัตถุน้อยใหญ่ หรือให้นำใจ ความกรุณาปรานีอันใดก็ตาม ยิ่งเราให้แก่ใครมากเท่าใด เราก็ยิ่งจะได้มามากเท่านั้นเป็นอย่างนั้นจริงๆ

แม้แต่ขา-แขนของเราหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายก็ตามแต่ เรายิ่งใช้มันหรือยิ่งจับจ่ายมัน คือไม่สงวนมันไว้ ไม่เก็บมันไว้เฉยๆ ส่วนที่เรายิ่งใช้มันมากๆนั่นแหละ มันจะยิ่งโตขึ้น คือได้มาเพิ่ม เราใช้แขนขวามาก

เท่าใด แขนขวาก็ยิ่งจะโตมากขึ้นๆ เรายิ่งไม่ใช้มันเลย มันก็ยิ่งจะไม่มีเลย ไม่เชื่อก็เก็บแขนขวาไว้นิ่งๆ ไม่ใช้มันเลยดูซิ แล้วมันจะค่อยๆลีบลงๆให้เห็นทันที นานเข้าๆ ก็จะใช้ไม่ได้เอาเลยทีเดียว นี่คือหลักแห่งความแท้จริง

มันสมองเหมือนกัน ประสาททุกส่วนเช่นกัน โดยเฉพาะประสาท "คิด" ยิ่งเป็นผู้เพียรฝึกหัดคิด-อ่านตรึกตรองพิจารณาให้มาก "ปัญญา" ยิ่งจะเฉียบแหลมมากขึ้นๆเป็นลำดับไป ยิ่งใช้ไปยิ่งจะได้มาจริงๆ ยิ่งพากเพียรคิดในทางที่ถูกที่ดี ปัญญาด้านดีก็ยิ่งจะมากขึ้น แต่ถ้าคิดในทางชั่วทางเลว ปัญญาคิดในทางเลวก็ยิ่งจะมากขึ้นเช่นกัน

จงจำไว้เถิดว่า ยิ่งใช้ไป ยิ่งได้มา หรือยิ่งจ่ายออกไป ยิ่งจะได้เข้ามาหรือยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้กลับมา

เช่นตัวอย่างสำคัญอันหนึ่งก็คือ คุณผู้หญิงทุกวันนี้ ไม่ยอมใช้อวัยวะส่วนหนึ่งคือนม ไม่ยอมใช้เลย หน้าที่ของนมผู้หญิง คือเป็นแหล่งให้น้ำนมแก่ลูก แต่คุณผู้หญิงกลัวจะเสียนมไป ถ้าจะใช้นมนั้นโดยให้ลูกกินนมตนเอง จึงไม่ยอมใช้ ไม่ยอมให้แม้แต่ลูกกินนมหรือจับต้องนมนั้น จึงนับวันก็จะแห้งเหี่ยวไปนั่นคือข้อแท้จริง

โดยความเห็นแก่ตัวกลัวจะหมดไม่ยอมให้ ไม่ยอมใช้ จึงยิ่งหมดยิ่งหายไป จะไปโกงธรรมชาติ หรือโกงเหตุและผลแท้ๆจริงๆอันไม่ใช่ตัวใช่ตน ไม่ใช่จิตใช่ใจที่มีกิเลสนั้น โกงมันไม่ได้หรอก มันไม่เหมือน "วัตถุ" ที่อยู่ข้างนอกตัว ซึ่งมัน"เบี้ยว"มันปลิ้นปล้อนได้ เพราะมีคนผู้มีจิตใจผสมกิเลสนั้นๆ แต่แท้จริงมันก็จะต้องซื่อต้องตรงเช่นกัน

แม้จะเป็น"วัตถุ" ถ้าเราไม่เอาจริงๆทั้งๆสิ่งนี้เป็นสมบัติของเราโดยธรรมชาติแล้ว เราไม่เอาหรือเราให้ไปก็เหมือนกัน มันจะต้องกลับมาเป็นของเราวันยังค่ำ เหมือนเราฝากเขาไว้ ปล่อยมันเถิด สักวาระหนึ่งมันจะมา แต่ที่มันยักย้ายถ่ายเทพลิกแพลงไปเป็นของคนอื่น มันดูเหมือนหมดไป หมดไปจากตัวเรานั้น มันก็เป็นการเปลี่ยนเป็นการแปร โดยใช้

เวลาทำหน้าที่หมุนเวียนอยู่ "เหตุ" ต่างๆต้องเป็นเหตุและจะต้องฟักตัวออกมาเป็นผลที่ถูกต้อง คือ **ยิ่งให้ไปยิ่งจะได้มาเสมอ**

ดังนั้นการไม่ใช้**"นม"**นั้น มันก็เป็นของจริงของแท้ ถ้าไม่ใช้มันก็นับวันแต่จะแห้งเหี่ยวไป ลูกคนหนึ่งก็แล้ว นมก็ทำหน้าที่หลั่งน้ำนมมา**เปล่า** แม่ไม่ยอมใช้นม ไม่ยอมให้ลูกกินเสียนี่ พอมีลูกอีกสัก ๒ คน ๓ คน ก็คอยสังเกตให้ดีเถิดนมของคุณแม่ผู้นั้น จะค่อยๆแห้งเหี่ยวลงไปเรื่อยๆ เพราะความตระหนี่ถี่เหนียว เพราะการเห็นแก่ตัวนั่นเอง ยิ่งหวงไว้กลัวหมดไป มันยิ่งจะหมดไป

เรื่องของเหตุและผลก็คือเรื่องของธรรมชาติ ดังนั้นถ้าเมื่อของสิ่งใดเราไม่ใช้ธรรมชาติมันรู้ดี มันก็จะเก็บของสิ่งนั้นเสีย ของสิ่งใดใช้มากมันก็จะเพิ่มของนั้นมาให้ นั่นคือความจริง

ดังนั้นคุณผู้หญิงผู้ใด ถ้าอยากได้มากก็ให้ลองดูเถิด เมื่อมีลูกออกมาก็ให้ลูกกินนมเรา

นั่นแหละ ให้กินไปให้นานๆ อย่าให้หยุดง่ายๆ สัก ๖ เดือนขึ้นไปเป็นอย่างต่ำ ยิ่ง ๘ เดือนหรือหนึ่งปียิ่งดี แล้วคุณจะดีขึ้น และคุณจะได้มาแน่ๆ แล้วก็อย่าเพิ่งหยุดล่ะ ถ้ามีลูกคนใหม่อีก ให้ลูกคนใหม่กินอีก แล้วคุณจะไม่อนาทรเลย คุณจะได้มาอย่างบริบูรณ์ **กฎ "ยิ่งให้ไปยิ่งจะได้มา" จะแจ้งผลแก่คุณเอง**

สวนการกลัวจะเสียรูปเสียทรงอะไรของคุณนั้น คุณต้องระวังเอาเองว่าคุณควรจะปฏิบัติอย่างไรจึงจะไม่เสียทรง ซึ่งมันก็ไม่ยากเลย มันมีเหตุมีผลเหมือนกัน ถ้าคุณทำถูกวิธีรูปและทรงอันใดของคุณก็จะไม่เสีย แต่ถ้าเป็นเหมือนสมัยโบราณเขาไม่อินังขังขอบกับรูปทรงอะไร ไม่ระมัดระวังเรื่องของรูปของทรง ดังนั้นเขาก็ทำตามสบาย ให้ลูกดึงยาวยืดยาดเอาบ้าง ไปดูดอยู่ถึงสีข้างแม่ เขาก็ปล่อยให้ลูกทำ มันก็เป็นเรื่องของการไม่ระมัดระวังของเขา

ถ้าเราระมัดระวังรักษาสภาพให้มันคงอยู่ในลักษณะใด มันก็จะอยู่ในลักษณะนั้น บางทีอาจจะดัดแปลงตกแต่งเพิ่มเติมเอาด้วย ตามแบบของธรรมชาติก็ย่อมทำได้ด้วยซ้ำไป ถ้าผู้นั้นเข้าใจและฉลาดพอ สวนที่จะได้มาเราก็จะได้มาโดยแท้จริง โดยแท้ และที่ดีที่สุดก็คือ ไม่เปลืองเงินค่านมผงนมแป้งด้วย สุขภาพอนามัยเด็กถูกต้องตามธรรมชาติที่สุดด้วย โรคภัยก็ระวังง่าย **และที่สำคัญ เราจะไม่ต้องเดือดร้อนไปหาฟองน้ำไปฉีดพาราฟินหรือไปปรุงแต่งให้มันมากเรื่องแต่อย่างใด เราจะมีของเราโดยแท้โดยจริงเพียงพออย่างสบายใจ**

เหตุที่ทำให้"นม"ของคุณผู้หญิงทุกวันนี้ต้องพลอยมาเล็กลงๆไปนั้น ด้วยเหตุดังเล่ามานี้เป็นใหญ่ และการไม่ยอมให้ลูกกินนมนั้น ไม่ใช่เพิ่งเกิด ไม่ใช่เพิ่งเป็น คุณผู้หญิงไม่ยอมให้ลูกกินนมมาหลายช่วงอายุคนแล้ว คนในช่วงร้อยๆปีที่เพิ่งผ่านมานี่เอง ยังใช้นมเป็นปกติอยู่ จึงไม่มีการอาภัพนม

ดังนั้น ในช่วงหลังๆนี้ เด็กผู้หญิงที่เกิดมาในยุคหลัง จึงต้องรับกรรม เรียกว่า"**กรรมพันธุ์**" เพราะเมื่อแม่ไม่ยอมใช้นมตามธรรมชาติ ธรรมชาติช่วงที่หนึ่งก็ย่อมจะต้องเห็นความสำคัญของสิ่งนี้น้อยลงก็จะค่อยๆเก็บสิ่งนี้คืน

พอยิ่งช่วงต่อมา แม่คนต่อมาก็ไม่ใช้อีก จึงทำให้เด็กผู้หญิงในยุคหลังๆนี้ไม่ค่อยมีนม เพราะเหตุคุณแม่ทั้งหลายได้แสดงการเห็นแก่ตัว ไม่ยอมใช้ไป จึงย่อมจะไม่มีอยู่ หรือจะไม่ได้สิ่งนั้นมาอย่างแน่ๆ ธรรมชาติจะต้องเก็บคืนอย่างแน่นอน นั่นคือ ความพินาศสิ่งหนึ่งของผู้หญิงเอง เป็นการกระทำของคุณผู้หญิงเอง

จะให้เหตุให้ผลว่า ไม่ใช้เพราะไม่มีเวลามามัวให้นมลูก หรือต้องไปทำงาน หรืออะไรก็ตาม ก็ฟังไม่ขึ้น และไม่ใช่เรื่องจะเอาไปอ้างกับธรรมชาติได้ *เพราะโดยธรรมชาติเดิมแท้จริงนั้น ผู้หญิงก็ไม่มีหน้าที่ออกไปทำงานนอกบ้าน ต้องทำงานอยู่บ้าน* แต่เพราะคุณผู้หญิงเองอีกน่ะแหละ ดิ้นรนเอง อยากได้สิทธิ์ อยากได้ความเสมอภาคเอง อีกไม่ช้าก็คงเท่าผู้ชายทุกอย่าง

ด้วยดังนี้แหละ เมื่อไม่ใช้มันก็รับทราบแต่ว่า คนไม่ใช้สิ่งนี้แล้ว จะมีเหตุอื่นใดทำให้ไม่ได้ใช้เป็นข้ออ้าง ธรรมชาติมันไม่ซับทราบทั้งนั้น มันรู้แต่ว่าเมื่อไม่ใช้สิ่งนี้ มันก็ไม่มีความจำเป็นจะสร้างสิ่งนี้มาให้เปล่าประโยชน์อีกก็เท่านั้น

ดังนั้นเด็กผู้หญิงสมัยใหม่นี้ถ้าเผื่อได้อ่านบทความนี้ ถ้ายังจะรักจะให้"นม"ไม่สูญพันธุ์ไปจากความเป็นผู้หญิง ก็จงหัดใช้"นม" ตามหน้าที่ของธรรมชาติสร้างมาให้มันเถิด อย่าลืมว่า **"ยิ่งใช้ไป ยิ่งจะได้มา"** ถ้าไม่ใช้กันต่อๆไปอีกไม่ช้า ไม่นาน ด้วยเหตุผลกลนี้เอง อีกสักไม่กี่ร้อยปีหรอกผู้หญิงในกรุงนี่แหละ ก็จะไม่มี**นม**กันเลย นมผู้หญิงก็จะเท่ากับของผู้ชายนั่นเอง

เรื่องนี้เป็นความจริง คิดให้ดี สังเกตเปรียบเทียบผู้หญิงชนบทกับผู้หญิงในกรุงได้ ทำไมผู้หญิงชนบทไม่อาภัพนม ทำไมผู้หญิงในกรุงอาภัพนม นั่นเพราะเหตุอะไร? ลองคิดให้ดี จะเห็นจะแจ้งอย่างไม่กังขา ก็เพราะเหตุ "ยิ่งใช้ไป ยิ่งได้มาเพิ่มมา" นั่นเอง

นั่นคือเรื่องของการใช้ การจ่าย หรือการให้ด้วยวัตถุสิ่งของหรือเงินทองอันใดก็ตาม เรายิ่งให้ไป ก็ยิ่งได้มา เห็นง่ายที่สุดก็คือ ถ้าให้เงินเขาไปแล้ว เราก็จะได้ของตอบแทนมา อันเราเรียกว่า ซื้อขาย ในทุกวันนี้นั่นเอง ดังนั้น ถ้าเราไม่ซื้อ ไม่ขาย คือให้เงินเขาไปเฉยๆ โดยไม่รับสิ่งของตอบแทนอันใดมาเลย อันนั้นก็จะเป็น"ผล"ของเราเก็บไว้ สักวันหนึ่งก็จะกลับมาให้เราคืนมาให้เราจนได้

ด้วยเหตุเป็นไปดังนี้ ใครอยากได้อะไรมากๆ ก็ต้องหัดให้สิ่งนั้นให้มากๆเถิด อย่าเพิ่งไปรับผลตอบแทนคืนมา ให้ไปแบบฝากไว้ให้มากๆ ลืมเสียด้วยว่า เราได้ให้ไปแล้ว อย่าไปจำ เพราะไม่จำเป็นต้องจำเลย **ธรรมชาติไม่โกงใคร ความแท้จริงไม่โกงใคร** มีแต่กิเลสมีแต่มารเท่านั้น ที่มาเล่นไม่ซื่อกับ"ความแท้จริง" *แต่กระนั้นก็จะเอาชนะ "ความแท้จริง"ไม่ได้เป็นอันขาดตราบโลกแตก สุดท้าย "ความแท้จริง" จะต้องชนะอย่างแน่นอนที่สุด*

จึงไม่ควรจะจำ การให้ใดๆแก่ใครเป็นอันขาด “ให้” ไว้แล้วเท่ากับเราสะสมไว้โดยแท้ โดยจริง ยิ่งเราไปจำยิ่งเสียพลังงานของเราเองโดยเปล่าประโยชน์ และจะทำให้เราอดไม่ได้ที่จะทวงคืน

เช่น เราจะซื้อของชนิดหนึ่ง ราคาอันละ ๕ บาท ถ้าเรานำเงิน ๕ บาท ไปจ่ายไว้กับเจ้าของของนั้น โดยเราไม่เอาของมา ก็เท่ากับเราฝากของนั้นไว้ รุ่งขึ้นเอาไปจ่ายไว้อีก ๕ บาท เราก็จะมีของนั้นเพิ่มขึ้นอีก ยิ่งเอาไปเติมไว้ โดยไม่รับของมาเท่าใด ก็เท่ากับเราสะสมไว้เท่านั้น ถ้าเราไปขอรับของเมื่อใด เราก็จะได้ของนั้นเป็นกอบเป็นกำมากมาย เท่าที่เราได้สะสมไว้ตาม“เหตุ”จริงๆ

แต่ถ้าเราซื้อโดยจ่ายไป ๕ บาท แล้วก็เอาของนั้นมา ก็เป็นอันหมดกัน ไม่ได้สะสมไว้แต่อย่างใด หรือถ้าใครจะอุตริคิดว่า ก็ถ้าเราไปจ่ายไว้ๆ แล้วเจ้าของของนั้น เกิดโกงขึ้นมาล่ะ? เขาโกงก็โกง นั่นแหละคือเรื่องของ“กิเลส” เรื่องของจิตใจที่ผสมมารได้เกิดทำงานขึ้นมาละ **เขาจะโกงไปอย่างไรก็ไม่ต้องกลัว สักวันหนึ่ง สิ่งที่เราสะสมไว้นั้นจะวกวนกลับมาคืนเราจนได้จริงๆ**

จงจำไว้เถิดว่า จะไม่มีใครในพิภพจักรวาลนี้ จะได้อะไรฟรี หรือได้อะไรมาโดยไม่สะสมไว้ หรือลงทุนไว้ แม้จะเอาของเขามาก่อนในเมื่อนี้ก็จะต้องคืนเขาในเมื่อหน้า และถ้าเราให้เขาไว้เมื่อนี้ เราจะได้คืนแน่ๆในเมื่อหน้า **นี่คือหลักการแห่งความแท้จริง หลักการที่ถูกต้องที่สุด**

ดังนั้นใครทำใจเย็นได้มากเท่าใด หัดให้หัดสะสมไว้มากเท่าใด เราก็จะมีมากยิ่งๆเท่านั้น พระพุทธเจ้าท่านมีมหาสมบัติและมีทุกสิ่งทุกอย่างพรั่งพร้อม เพราะอะไร? เพราะท่าน“บริจาค” ท่าน“ให้” มานักหนา “ให้”เสียจนแม้ท่านจะไม่ต้องการเลยในสมัยชาติของพระองค์ท่าน ก็ยังมีมายัดเยียดให้ท่านจนเรียกว่าล้นแล้วล้นอีก เมื่อมีมากกว่ามากเหลือคณา เราก็เรียกว่า “ล้นฟ้า” นั่นเอง

ใครอยากมีอยากได้จน “ล้นฟ้า” ก็จะต้องหัด “บริจาค” หรือหัด “ให้” ไว้เถิด ให้แล้วก็อย่าไปคิดเอาสิ่งตอบแทนมาเสียก่อนเสียล่ะ ให้ไปโดยบริสุทธิ์ใจ คือให้อย่างลืมกันทีเดียว อย่าคิดถึงมันเลยว่าเราได้บริจาค เราได้ให้

ถ้าเราให้ แล้วก็รับสิ่งตอบแทนการให้นั้นมา ไม่ว่าจะในรูปของ“**วัตถุ**” ที่แลกเปลี่ยนหรือในรูปของ “นามธรรม” ก็อย่าไปยินดีรับมา เฉยเมยเสีย เฉยเมยให้ได้จริงๆ แล้วเราจะมี“ทุน”ที่สะสมไว้จริงๆ

ที่นี้พูดถึงเรื่องของด้าน“นามธรรม” บ้าง ถ้าเราอยากได้ **“ความดี”** มากๆ เราก็หัดจ่ายความดีออกไปมากๆ ให้ความดีออกไปจากตัวเราให้มากๆ ความดีก็จะยิ่งพอกพูนให้กับตัวเรามากยิ่งขึ้น คิดให้ดี หรือจะเป็น “ความ...”อะไรก็ตาม หากใครจ่ายไป หรือให้สิ่งนั้นไปมากเท่าใด หรือสะสมสิ่งนั้นไว้เท่าใด เราก็จะยิ่งได้สิ่งนั้นไว้มากเท่านั้น เป็นหลักแห่งความจริงความแท้ ที่ไม่มีใครสามารถจะบิดเบือนได้

ที่พูดนี้ เป็นหลักวิทยาศาสตร์อย่างแท้ด้วย ไม่ใช่เล่นลิ้น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่มีใหม่ ไม่มีเก่า และไม่สูญหาย ไม่สลายไป นอกจากการเปลี่ยนแปร การเคลื่อนย้าย ซึ่งกฎของไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์เอกของโลกก็ยืนยันว่า **ไม่มีอะไรในโลกนี้ ที่จะสูญหายไปจากโลก ไม่ว่าพลังงานหรือสสาร** และก็เป็นจริงดังนั้นทุกประการ

พลังงานคือ**นามธรรม** และสสารคือ**รูปธรรม** หรือวัตถุธรรมทั้งหลายนั่นเองในพิภพจบสากลจักรวาลใดๆ ก็มีของอยู่ ๒ สิ่งนี้เท่านั้นแหละ ที่มันมีบทบาทหมุนเวียนเปลี่ยนแปรอุบัติอยู่ให้เห็นให้รู้ ไม่มีอะไรอื่นอีกเลย นอกกว่านั้น

ถ้าใครสามารถทำของ ๒ สิ่งนี้ให้มันหยุดหมุน หยุดเวียน หยุดเปลี่ยนได้ ผู้นั้นก็คือผู้ทำ “นิพพาน” ได้ ผู้รู้แจ้ง “เหตุ” ผู้รู้จุดระงับ ผู้ทราบ“ความแท้จริง” ผู้มีดวงตาเห็นธรรม ผู้มีดวงตาแจ้ง “ความแท้จริง” ย่อมเป็นผู้เดือดร้อนน้อยเป็นผู้ถูกหลอกได้ยาก เป็นผู้สงบอยู่ได้มากแล้ว

และถ้าท่านผู้นี้ทำของสองสิ่งให้กลายเป็นสิ่งเดียวได้อย่างจริงจังละก้อ นั่นแหละคือ ท่านผู้นั้นถึงซึ่งความพินาศ ความหมดสิ้น ความไม่เหลืออะไร ความไม่มีอะไร ความจบ ความหมด ความขาดซึ่งวัฏฏะ ความเลิกหมุนเลิกเวียน นั่นคือ **"ปรินิพพาน"** นั่นเองแล.

"ยิ่งให้ไป ยิ่งจะได้มา"

ชีวิตที่สมบูรณ์ เพราะเลิศทั้งแรงกาย และแรงปัญญา

ผลแห่งทักษิณาทาน(การทำทาน)

บุคคลให้ทานใน*สัตว์เดรัจฉาน* พึงหวังผลทักษิณาทานได้ ๑๐๐ เท่า

ให้ทานในปุถุชน*ผู้ทุศีล* พึงหวังผลทักษิณาทานได้ ๑,๐๐๐ เท่า

ให้ทานในปุถุชน*ผู้มีศีล* พึงหวังผลทักษิณาทานได้ ๑๐๐,๐๐๐ เท่า

ให้ทานกับ***ผู้ปราศจากความกำหนัดในกาม*** (อยู่ในลัทธิศาสนาอื่นๆ)

พึงหวังผลทักษิณาทานได้ ๑๐๐,๐๐๐ โกฏิ เท่า

ให้ทานในท่าน***ผู้ปฏิบัติเพื่อทำโสดาปัตติผลให้แจ้ง*** พึงหวังผลทักษิณาทาน จนนับไม่ได้ จะป่วยการกล่าวไปไยในพระโสดาบัน พระสกทาคามี ฯลฯ

(จาก ทักขิณาวิภังคสูตร พระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๔ ข้อ ๗๑๑)

***

ทานที่ให้กับพระสกทาคามีผู้เดียว

มีผลมากกว่าให้กับ*พระโสดาบัน* ๑๐๐ ท่าน

ทานที่ให้กับพระอนาคามีผู้เดียว

มีผลมากกว่าให้กับ*พระสกทาคามี* ๑๐๐ ท่าน

ทานที่ให้กับพระอรหันต์ผู้เดียว

มีผลมากกว่าให้กับ*พระอนาคามี* ๑๐๐ ท่าน

ทานที่ให้กับพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้เดียว

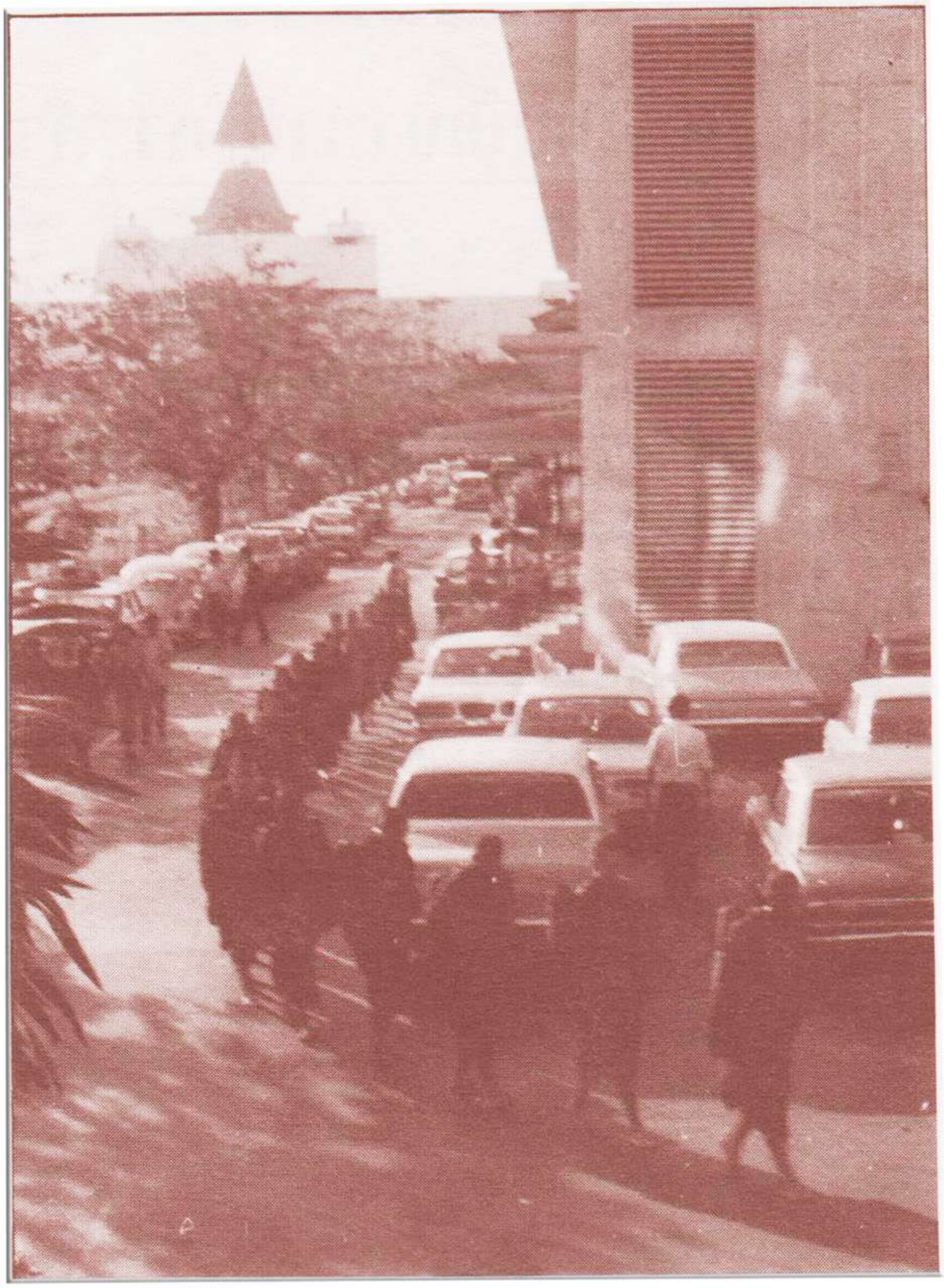
มีผลมากกว่าให้กับ*พระอรหันต์* ๑๐๐ ท่าน

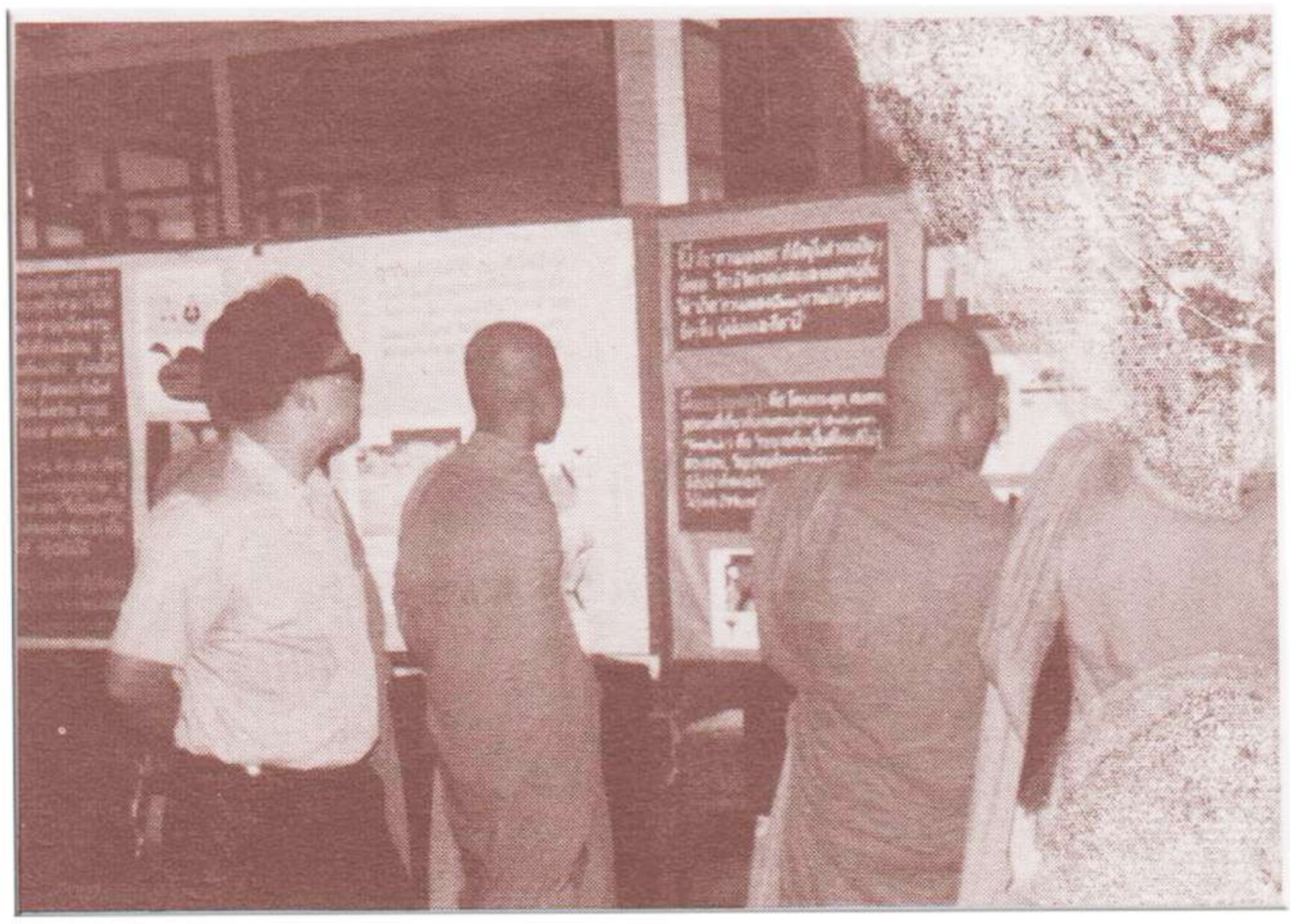
ทานที่ให้กับพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เดียว

มีผลมากกว่าให้กับ*พระปัจเจกพุทธเจ้า* ๑๐๐ ท่าน

ทานที่ตั้งใจถวายสงฆ์อันมีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข สังฆทานโดยไม่จำเพาะเจาะจงรูปใด รูปหนึ่ง มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายให้*พระอรหันต-สัมมาสัมพุทธเจ้า.*

(จาก เวลามสูตร พระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่มที่ ๒๓ ข้อที่ ๒๒๔)

ผ่าตัดพุทธศาสนา ระเบิดแห่งสันติภาพ

แดนอโศก

๕ กันยายน ๒๕๑๗

เจริญพร มายังโยม

จดหมายของอาตมาได้เงียบไปเสียนาน เพราะได้ไปช่วยงานเกี่ยวกับการจัดนิทรรศการ **"สัปดาห์ผ่าตัดพุทธศาสนา"** ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วก็คณะของอาตมาก็ได้รับนิมนต์ให้ไปเป็นวิทยากร คอยตอบปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับพุทธศาสนาด้วย ก็เลยไม่ได้มีโอกาสเขียนจดหมายมาคุยกับโยม

การจัดงาน "ผ่าตัดพุทธศาสนา" ครั้งนี้นับว่าได้ผลดีทีเดียวเห็นบรรดาพวกเชื้อโรคต่างๆ วิ่งกันออกมาเพ่นพ่านกันเป็นแถวๆ โดยเฉพาะบรรดา**พระ**ในกรุงเทพฯ พากันยกขบวนมา แล้วก็แกล้งมาชวนทะเลาะกับพวกอาตมา หาเรื่องนั้นเรื่องนี้มาชวนเถียงข้างๆคูๆ หาว่าพระของพวกอาตมา**มาทำสังฆเภท** เพราะพระส่วนใหญ่เขาห่มจีวรสีเหลืองกันทั้งนั้น แต่นี่ต้องการแยกสงฆ์ออกจากกันก็เลยมาเปลี่ยนห่มจีวรสีใหม่ ซึ่งผิดจากหมู่จากคณะไป

อาตมาเองก็บอกไปว่า พวกอาตมานั้นไม่ได้แยกจากหมู่ จากคณะ เพราะในพระไตรปิฎกนั้นพระพุทธเจ้าท่านก็ได้ทรงบัญญัติไว้เกี่ยวกับเรื่องของการใช้จีวร ว่าให้สาวกของท่านใช้จีวรซึ่งเป็นจำพวกสีหม่น เช่นสีแก่นขนุน สีเปลือกประดู่ เป็นต้น

นอกจากนี้พระองค์ยังได้ตรัสห้ามไม่ให้ใช้สีแบบโลกๆมีถึง **๗ สี** คือ **สีเหลือง สีส้ม สีแดง สีบานเย็น สีชมพู สีดำ สีคราม** ไว้ด้วย พวกเราเองต่างก็เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าด้วยกัน เราก็ควรทำตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ หากใครไม่ปฏิบัติตามก็น่าจะถือได้ว่าเป็นฝ่ายแยกหมู่ แยกคณะ แต่สุดท้ายอาตมาก็โดนพระเหล่านั้นท่านย้อนเอาว่า

"คนละยุค คนละกาลมันไม่เหมือนกัน ตัวท่านเองเอาแต่อ้างพระพุทธเจ้า คำก็พระพุทธเจ้า สองคำก็พระพุทธเจ้า สามคำก็พระพุทธเจ้า ก็พระพุทธเจ้าท่านปรินิพพานไปตั้งนานแล้ว ตัวท่านเองจะมัวมานั่งอยู่นี่ทำไมก็ตายตามท่านไปเสียซิ"

ส่วนใหญ่แล้วทางพระของพวกอาตมา มักจะได้แรงสนับสนุนจากพวกฆราวาสอยู่เสมอ เพราะเมื่อได้ฟังแล้วก็จะรู้ได้ว่าพระพวกนี้มาหาเรื่อง แล้วก็ไม่มีการสำรวม ปล่อยกิริยาท่าทางเป็นไปตามแบบคนโลกๆ ไม่มีความเป็นสมณะในตัว

มีการตบมือ ฮือฮากัน เมื่อเห็นว่าพวกของตัวเองใช้คำพูดข่มพวกอาตมาได้ บางองค์ก็เถียงโดยแสดงถึงอาการของโทสะออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน ฆราวาสบางคนทนไม่ไหวก็ไล่ให้พวกพระเหล่านั้นกลับไปก็มี

บางคนก็ได้แต่สายหน้า เพราะคิดไม่ถึงเหมือนกันว่า จะเห็นพระอยู่ในสภาพเช่นนี้มีการตบมือ โปกฮากัน ใช้เสียงกิริยาอาการซึ่งไม่น่าจะอยู่ในเพศบรรพชิต พระพวกนี้มาดูนิทรรศการกันแล้วไม่ค่อยพอใจกัน ก็เพราะว่า มีรูปภาพในงานหลายรูปที่มีการกระทำของพระในรูปแบบต่างๆ เช่นรูปพระกำลังเรียกร้องเอาสมณศักดิ์คืน มีรูปพระกำลังรับพัดยศแล้วก็มีตัวหนังสือเขียนล้อไว้ข้างๆรูปนั้นว่า **"บวชเอาพุทธหรือบวชเอาพัด?"**

นอกจากนี้ก็มีรูปพระรดน้ำมนต์เจิมป้าย ตามห้างร้านต่างๆ เจิมบาร์อาบอบนวดก็มี ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นพระในระดับผู้ใหญ่ในกรุงเทพฯ พวกศิษยานุศิษย์ทั้งหลายเมื่อมาเห็นเข้าแล้วก็เลยเป็นเดือดเป็นแค้นขึ้นมา รูป

ภาพส่วนใหญ่ที่ได้มา พวกนักศึกษาไปขอมาจากตามสำนักงานพวกหนังสือพิมพ์ต่างๆ การผ่าตัดครั้งนี้ถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้ทำการผ่าตัดจริงๆก็ตาม แต่ก็นับว่าถึงขั้นเอกซเรย์กันแล้วละ และเห็นบรรดาพวกเชื้อโรควิ่งกันเพ่นพ่านไปหมด

งานครั้งนี้พวกอาตมาต้องรับศึกหนักทั้งขึ้นทั้งล่อง พวกหัวเก่าซึ่งเป็นพวกพระด้วยกันก็ใส่ข้อหา กำลังทำสังฆเภท จะทำให้สงฆ์แตกกัน

พวกหัวใหม่ พวกเอียงซ้าย หรือพวกวัตถุนิยม พวกนี้ก็เคยเข้ามาแย้งกับอาตมาเหมือนกัน ส่วนใหญ่พวกนี้ก็จะเข้ามาค้านในทำนองที่ว่า ศาสนาเป็นเครื่องถ่วงความเจริญของสังคม ทำให้สังคมไม่ก้าวหน้า ไม่พัฒนา เป็นเรื่องของความงมงาย ทำให้คนในสังคมไม่อยากมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาพที่ดีกว่า

และโดยเฉพาะศาสนาเป็นเครื่องมือของนายทุน ที่ใช้กดขี่ชนชั้นกรรมาชีพ(กรรมกร)เป็นต้นว่า เมื่อเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันขึ้นมาในสังคมก็จะมีการยกเรื่อง“กรรม” ขึ้นมาอ้างอธิบายกัน ว่าเป็นผลของกรรมเก่าในอดีตจึงต้องทำให้อยู่ในสภาพเช่นนี้ ทำให้ได้รับผลเช่นนี้

ซึ่งพวกที่เข้ามาค้านในเรื่องนี้ส่วนใหญ่มักเป็นนักศึกษา พวกคนหนุ่มการสากัจฉากับพวกนี้มีประโยชน์อยู่บ้าง เพราะพวกนี้มีเหตุมีผล เอาเหตุเอาผลมาขัดแย้งกัน ไม่ได้มาแบบข้างๆคูๆ ซึ่งส่วนใหญ่พวกนี้สามารถเข้าใจได้

อาตมาชี้ให้เขาเห็นในทำนองที่ว่า **“ศาสนา”** นั้นคือ **พลังรวมสังคมสังคมใดๆ ในโลกนี้จะขาดศาสนาไม่ได้** เนื้อแท้ หรือแก่นของศาสนานั้นเป็นเรื่องของนามธรรม ไม่ใช่วัตถุหรือรูปธรรม ศาสนานั้นไม่ใช่อยู่ที่โบสถ์วิหาร หรือพระพุทธรูปต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเพียงส่วนเศษนอกๆของศาสนาทั้งสิ้น ยังไม่ใช่แม้แต่แค่สะเก็ดหรือเปลือกของศาสนา ซึ่งก็ต้องใช้บ้าง อาศัยบ้าง ในบางครั้ง

ศาสนาจึงมีอยู่ทั่วๆไป ทุกมุมโลก ทุกๆสังคม สังคมใดๆ จะเจริญก้าวหน้าได้นั้น สังคมนั้นจะต้องมีการพัฒนาทั้งทางด้านวัตถุ และทางด้านจิตใจควบคู่ไปด้วย ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องจิตใจนี้ก็เป็นเรื่องของศาสนาโดยตรง เป็นนามธรรมที่เกี่ยวกับการเสียสละ การไม่เห็นแก่ตัว

สังคมที่มีแต่การพัฒนาทางด้านวัตถุด้านเดียวนั้น สังคมนั้นย่อมไม่สามารถพบกับความเจริญ การพัฒนาอย่างแท้จริงได้ คนในสังคมเหล่านี้ย่อมมีแต่ความเห็นแก่ตัว มีความหลงติดยึดในวัตถุต่างๆอย่างโงหัวไม่ขึ้น คนในสังคมย่อมมีแต่ความอำมหิตพยายามแก่งแย่งเบียดเบียนกันเพื่อที่จะได้มีวัตถุเข้ามาครอบครองมากๆ เพื่อจะได้เสพย์ตามความหลงติดยึดของตน ต่างคนก็จะมีแต่มุ่งหวังกอบโกยเข้าหาตนฝ่ายเดียว ซึ่งก็เป็นเพราะความหลงใหลตกเป็นทาสของวัตถุนั่นเอง

สังคมจะเจริญก้าวหน้า มีการพัฒนาอย่างแท้จริงได้ก็ต่อเมื่อมีการพัฒนาจิตใจของคนในสังคม มีการยกระดับจิตใจของคนในสังคมให้สูงขึ้นด้วย จะต้องมีการสอน มีการอบรมให้คนในสังคมรู้จักการเสียสละ ไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่หลงใหลมัวเมาตกเป็นทาสของวัตถุต่างๆ เป็นต้นว่า พวกอบายมุขทั้งหลายแหล่ หรือเกี่ยวกับกามคุณทั้งหลาย *ซึ่งเมื่อคนในสังคมมีระดับจิตใจสูงแล้ว สังคมนั้นๆ ก็ย่อมมีการช่วยเหลือเฟือฟาย มีการอุ้มชูซึ่งกันและกัน มีความเป็นพี่เป็นน้อง เป็นภราดรภาพ และสันติภาพ ความสงบสุขก็ย่อมจะเกิดขึ้นในสังคมนั้นๆอย่างแท้ๆจริงๆ*

สังคมอย่างนี้ต่างหากจึงจะได้ชื่อว่าเป็นสังคมที่มีการพัฒนา มีความเจริญอย่างแท้จริง การพัฒนาสังคมนั้น เรื่องของจิตใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ ศาสนาจึงจะทอดทิ้งไม่ได้ เพราะศาสนานั้น เป็นสัจธรรมอันหนึ่ง ที่เป็นไปเพื่อความไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน เพราะสาวกของพระพุทธเจ้าที่แท้จริงนั้นย่อมเป็นผู้เสียสละไม่หวงแหน ย่อมไม่มีการกักตุนกอบโกย สิ่งที่เป็นสมบัติที่มีค่าทั้งหลายแหล่ของโลก เอาเข้ามาไว้เป็นของตนเอง ชีวิตของท่าน

อยู่ได้โดยเปลืองวัสดุของโลกน้อยที่สุด แม้แต่ข้าวสักเม็ดท่านก็จะไม่กักตุนไว้ให้แก่ตนเอง ชีวิตของท่านจึงเป็นเพื่อนกับคนจนที่สุดในสังคม

พออาตมาอธิบายมาถึงตอนนี้ก็มีโยมผู้ชายคนหนึ่ง อายุประมาณ ๔๐-๕๐ ปี (ค่อนข้างหัวเอียงซ้ายจัดหน่อย เพราะอาตมาเคยสังเกตเห็นแกไปค้านพระองค์อื่นๆที่กำลังอธิบายให้นักศึกษาฟังอยู่ รู้สึกว่า แกจะต่อต้านศาสนามาก) แกถามขึ้นมาลอยๆว่า

"ทุกวันนี้ท่านยังใช้สิ่งของต่างๆอยู่หรือเปล่า?"

ซึ่งอาตมาฟังน้ำเสียงของแกแล้ว อาตมาก็พอจะจับจุดประสงค์ ของแกได้ ซึ่งก็เป็นไปในทำนองที่ว่า ทุกวันนี้ตัวอาตมาเองก็ยังเบียดเบียนสังคม ยังกินข้าวของชาวบ้าน ยังอาศัยชาวบ้านอยู่ อาตมาเองก็เลยตอบให้ตรงกับใจของแกไปว่า

"ทุกวันนี้อาตมาเองก็ยังใช้สิ่งของต่างๆอยู่ อาตมาเองก็ต้องกินข้าวเหมือนกัน แต่ข้าวที่ยังชีวิตของอาตมาให้อยู่รอดได้นี้ เป็นสิ่งที่ได้มาจากศรัทธาของญาติโยม เพราะญาติโยมเขารู้ว่าอาตมานั้นไม่ได้สะสมข้าวของเงินทองต่างๆไว้ อาตมาได้เสียสละคืนให้เป็นสมบัติของโลกไปหมดแล้ว ญาติโยมที่มีธรรมะเขาก็จะเห็นในคุณธรรมข้อนี้ เห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี ควรมีไว้จรรโลงโลก เมื่อเขาอยากให้มีสิ่งที่ดีมีอยู่ต่อไป เขาก็จะเอาข้าวมาให้อาตมาฉันเพื่อที่อาตมาจะได้มีชีวิตสืบต่อ**"คุณธรรม"** ทั้งหลายต่อไป อาหารของอาตมาที่ได้มาฉันจึงได้มาด้วยศรัทธา ไม่ใช่ได้มาเพราะการบังคับขู่เข็ญใครๆ"

โยมผู้ชายคนนี้แกก็แย้งขึ้นมาอีกว่า ระบบเช่นนี้เป็นระบบเห็นแก่ตัวหนีเอาความสุขแต่คนเดียว แล้วอาตมาก็เลยย้อนถามแกไปว่า

โยมอิจฉาอาตมาใช่หรือเปล่า ถ้าโยมอิจฉาก็เข้าบวช มาประพฤติปฏิบัติให้เหมือนกัน มากินมื้อเดียว เลิกสะสมวัตถุเงินทอง เอาสักแค่นี้ก่อน พอทำได้ไหม?

โยมแกไม่ยอมตอบคำถามอาตมา ใช้ยิ้มสยามแทน พร้อมกับเปลี่ยน

หัวข้อเรื่องใหม่ถามอาตมาว่า
ท่านอยู่วัดไหนครับ?

ขอเจริญพร

.....

ปักกลดที่หน้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เพื่อประกาศสัจธรรม ในยุคแรกของการเผยแพร่ธรรมะ

ปฏิกิริยาหลังจากงานผ่าตัดฯ

ห้องภาพสุวรรณ

๑-๓ สี่แยกบางขุนพรหม กรุงเทพฯ

๒๓ กันยายน ๒๕๑๗

เจริญพร มาถึงโยม

อาตมาได้รับจดหมายของโยมเรียบร้อยแล้ว โยมสันติยานำมาให้ ขณะนี้อาตมาพักอยู่ที่กรุงเทพฯ เด็กนักเรียนทางกรุงเทพฯ เขาไปติดต่อขอยืมภาพจากนักศึกษา แล้วก็มาติดต่อทางคณะของอาตมาให้ไปตอบปัญหา ซึ่งก็นับเป็นนิมิตดีอันหนึ่ง ที่คนรุ่นใหม่ และเยาวชนเริ่มให้ความสนใจกับศาสนาและการให้ความเข้าใจใน **"แก่นของพุทธศาสนา"**

คนรุ่นใหม่สามารถทำความเข้าใจได้ง่ายทีเดียว เพราะความหลงติดยึดในขนบธรรมเนียมประเพณี หลงกาก หลงเศษขยะ ของพุทธศาสนานั้นไม่ค่อยมีเท่าไหร่ เป็นพวกมีเหตุมีผล ซึ่งเมื่ออธิบายเหตุ-ผล ให้ฟังกันแล้วก็ย่อมทำความเข้าใจกันได้ เพราะศาสนาพุทธของเราเป็นศาสนามีเหตุผลเป็นวิทยาศาสตร์ **สามารถพิสูจน์กันได้ตลอดกาล ไม่จำกัดเวลา (อกาลิโก)** ในพระไตรปิฎกนั้นได้อุปมาคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ไว้ว่าเปรียบเหมือนทำของที่คว่ำให้หงายขึ้นมา ทำของที่ปิดให้เปิด เปรียบเสมือนประทีปที่ส่องไปในที่มืด เพื่อให้ผู้มีดวงตาได้พบกับแสงสว่าง

ขณะนี้อาตมาพักอยู่ที่โรงพิมพ์ห้องภาพสุวรรณ กำลังรีบเร่งจัดพิมพ์

หนังสือกันอยู่ เพราะพวกนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ชุดที่จัดงานผ่าตัดพุทธศาสนาเขาต้องการพิมพ์ผลงานนิทรรศการคราวที่แล้ว ออกเผยแพร่ โดยจัดทำเป็นหนังสือ คุณสมพงษ์ ก็เลยมาติดต่อกับอาจารย์ของอาตมา ในฐานะตัวเขาเองเป็นประธานจัดงาน

อาจารย์ของอาตมาท่านก็เลยรับจะช่วยจัดทำรูปเล่มให้ หนังสือเล่มนี้มีความสมบูรณ์แบบมากทีเดียว ผู้ที่ไม่ได้ชมงานคราวที่แล้วสามารถอ่านได้จากหนังสือเล่มนี้ โดยเนื้อหาสาระต่างๆ เหมือนในงานทุกประการ ส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้เป็นรูปภาพ **จัดได้ว่าเป็นหนังสือดาราภาพ ทางพุทธศาสนาเป็นเล่มแรก**

นอกจากนี้ก็มีสรุปอภิปราย สรุปปาฐกถา ประจำวัน ซึ่งได้จัดให้มีขึ้นในระหว่างที่จัดงาน มีบทวิจารณ์ติชมของผู้เข้ามาชมงาน สรุปความคิดเห็นของผู้มาชม มีการประเมินผลความคิดเห็นต่างๆ ทางนักศึกษาเขาต้องการให้หนังสือออกในวันวีรชน ๑๔ ตุลาคม

เพื่อที่จะให้หนังสือออกทันพวกอาตมาก็เลยมาช่วยกันเพราะความรู้เกี่ยวกับงานพิมพ์ การเรียงพิมพ์ อะไรต่างๆ พวกนี้ พวกเราเองก็เป็นๆ กันหลายคน โดยเฉพาะอาจารย์ของอาตมาท่านก็ทำได้ทุกหน้าที่ หนังสือจึงมีความสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะการกำหนดตัวหนังสือจะใช้ขนาดไหน คำคำนี้ควรจะใช้อักษรขนาดหนา ขนาดกลางหรือขนาดไหนๆ ท่านเป็นผู้กำหนดเอง

หรือเกี่ยวกับรูปภาพ จะเน้นมุมไหน จะจัดอย่างไร ควรจะให้สัดส่วนเท่าไหร่ย่อลงในหนังสือ ซึ่งย่อมจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาสาระได้ง่าย หนังสือเล่มนี้จะมีประมาณ ๑๐๐ หน้ากว่าๆ ตอนนี้พวกนักศึกษายังส่งข้อมูลมาให้ไม่หมด

ความจริงงานเกี่ยวกับศาสนา มันควรจะเป็นของพระหรือของพวกอาตมามากกว่า เพราะเป็นผู้รับสืบทอดพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์

โดยตรง แต่เมื่อคนรุ่นใหม่หรือพลังใหม่ของสังคมเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับพุทธศาสนา และมีการจัดงานที่เป็นไปเพื่อการฟื้นฟู สร้างสรร จรรโลงให้ดี จึงเป็นงานที่อาตมาเห็นว่าควรสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง

ผลงานของนักศึกษาคราวที่แล้วนับว่า ทำให้ผู้เพียงแต่โกนหัวอาศัยผ้าเหลืองอยู่นั้นเดือดร้อนเป็นแถวๆไปตามๆกัน มีการเปิดโปงพฤติการณ์เลวๆของพระบางองค์จากวิทยากรต่างๆ ที่นักศึกษาเชิญมาอภิปราย และปาฐ-กถาไล่เบี้ยกันมา ตั้งแต่พระราชาคณะ ชั้นสมเด็จมีหุ้นส่วนในกิจการค้าใหญ่ ซึ่งไปได้เงินลงทุนมาจากการเรี่ยไรญาติโยม โดยมีสวรรค์เข้ามาแลกนอกจากจะมีหุ้นส่วนการค้า มีรถเก๋งคันงามแล้วยังมีการยืนยันกันอีกว่า แถมมีเมียเสียด้วย

การผ่าตัดคราวนี้นับว่าทำให้พวกเชื้อโรค ร้องโอดโอยกันเป็นระนาว ก็เลยหันมาเล่นงานหมอผู้รักษา ซึ่งพวกนี้รู้ว่าคณะของอาตมามีส่วนร่วมด้วย ก็เลยหันมาปล่อยพิษใส่เหมือนกัน

ตอนนี้คณะของอาตมาโดนยื่นคำขาด ห้ามบวชใครเพิ่มอีกต่อไป อุปัชฌาย์ทางนี้ก็จะให้คณะของอาตมาไปอยู่ที่อื่น เพราะโดนบีบว่าจะถอดตำแหน่ง ตอนนี้อาตมาก็ได้ข่าวว่า ทางเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ กำลังประชุมกันเพื่อจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง

สิ่งที่เขาจะเอามาจับเป็นข้อผิดก็คือ เป็นพระไม่อยู่ในพรรษา เพราะเข้าพรรษาแล้ว ก็ออกไปที่โน่นบ้าง ที่นี่บ้าง แต่ความจริงแล้วการไปของพวกอาตมา ก็ไปโดยกิจนิมนต์ เพื่อทำงานให้กับพระศาสนา และก็มีผู้มาติดต่อขอนิมนต์ทุกครั้งที่ออกไป

นอกจากนี้การอุทิศชีวิตทางศาสนาของพวกอาตมา ก็ไม่ใช่ว่าจะมาบวชเอาพรรษาโดยการที่มาโกนหัว ห่มจีวร กินๆนอนๆให้ครบ ๓ เดือน แล้วก็มาถือกันว่าเป็นพระแล้ว ๑ พรรษา ซึ่งความจริงแล้วก็เป็นสิ่งพึ่งมากำหนดกันในรุ่นหลัง เพราะในตอนหลังหาพระบวชได้น้อย เมื่อพระก็ไม่

ค่อยมีแล้ว แถมมีพระ พระก็กลับไปนอนค้างที่บ้านอีก พวกอาจารย์รุ่นหลังเลยหาอุบายที่จะให้พระได้ศึกษาเล่าเรียนและอยู่กับวัด ก็เลยมากำหนดกันเอาว่าบวชแล้วต้องอยู่ที่วัดให้ครบตลอด ๓ เดือน ในระหว่างเข้าพรรษาไม่ยังงั้นถือว่าบวชแล้วไม่ได้พรรษา

แต่คณะของอาตมาไม่ได้มีจุดมุ่งหมายมาบวชเอาพรรษาอะไรกันหรอก ปีหนึ่งมี ๓๖๕ วัน เราก็บวชอยู่ตลอดเวลา ครบ ๓๖๕ วัน ใครจะนับไม่นับให้ก็แล้วแต่เขาก็แล้วกัน จุดมุ่งหมายก็คือทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่านไปเรื่อยๆ จนกว่าจะตายไปกับผ้ากาสาวพัสตร์ ซึ่งเป็นธงชัยของสาวกของพระพุทธองค์ทุกรูป

แล้วอีกสิ่งหนึ่งที่ทางคณะของอาตมาโดนโจมตีก็คือ การเข้ามาในกรุงเทพฯนั้นก็เพื่อมาแสวงหา"ลาภ" ซึ่งพวกเราเป็นพวกทิ้งลาภ-ยศ-ข้าวของ-เงินทอง กันมาหมดแล้ว ยังจะมามัวหาลาภอะไรอีก

เขาไม่รู้ว่าเรามาทำประโยชน์ให้แก่ศาสนา มาเผยแพร่สัจธรรม ซึ่งพวกนี้ไม่รู้ว่าคนในสังคมปัจจุบันนี้ เขามีความเอือมระอาต่อศาสนาเต็มทีแล้ว โดยเฉพาะพวกเยาวชน นิสิต นักศึกษา ในใบแสดงความคิดเห็นของผู้มาชมงานมีนักศึกษาคนหนึ่งเขาให้ความเห็นของเขาว่า ศาสนาพุทธนั้น เป็นแต่เพียงเครื่องมือที่ให้พวกขอทานหัวโล้นใช้เลี้ยงชีพเท่านั้น

ดังนั้นการทำความเข้าใจให้แก่คนรุ่นใหม่เกี่ยวกับศาสนา จึงเป็นสิ่งจำเป็นในปัจจุบัน พวกพระต่างๆที่เขามาโจมตีนั้นจึงไม่รู้ว่า ถ้าไม่มีคณะของอาตมาแล้ว พวกเขาเองอาจจะถูกพวกหัวนิยมคอมมูนิสต์ขับออกจากวัดไม่วันใดก็วันหนึ่ง ซึ่งเดี๋ยวนี้รู้สึกว่ามีนักศึกษามีหัวเอียงไปในทางนี้มาก

ตอนนี้อาตมาก็ต้องช่วยทำงานเกี่ยวกับการเรียงพิมพ์ เลยไม่ค่อยได้มีโอกาสเขียนจดหมายมาคุยกับโยม แต่ก็จะพยายามเท่าที่จะหาเวลาได้

ขอเจริญพร

.....

อมิตาพุทธ...

ตัวฉันหวังหันหน้าเข้าหาวัด
เพื่อขจัดกิเลสที่โลภหลง
ไปพบพระเพื่อได้วางใจปลง
ตามคำสอนพุทธองค์ทรงอำนวย

ฉันหมอบคลานกราบกรานพระองค์แรก
ท่านทำแปลกเหมือนบ้าท่าให้หวย
บอกคราวนี้ละมึงถึงทีรวย
กูจะช่วยไปแทงศูนย์สามตัว

ฉันจึงลาไปปะพระองค์สอง
ท่านออกมารับรองแล้วยิ้มหัว
เตรียมเหล็กแหลมสักยันต์ฉันรอบตัว
ไม่ต้องกลัวหนังเหนียวนะจังงัง

ฉันเผ่นหนีออกมาหาองค์สาม
ท่านไต่ถามค้นคว้าหาภูมิหลัง
แล้วบ่นว่าปะเหมาะเคราะห์ร้ายจัง
เอาพระงั่งหรืออีเป๋อเธอบอกมา

ฉันอ่อนใจไม่สมอารมณ์คิด
พบแต่สิ่งมีพิษแสนบาปหนา
แล้วเมื่อไหร่จะหลุดล่วงห้วงกามา
พบหลวงตาแต่ไม่พบรสพระธรรม...

...“สอรอ”...

ยากส์นัก จักพ้นจากบ่วงของมาร?

แดนอโศก กำแพงแสน

๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มาถึงโยม

อาตมาตอนนี้กลับมาพักที่แดนอโศกเรียบร้อยแล้ว วันกลับจากไพศาลีก็เข้ามาพักค้างคืนที่ศูนย์กลางอโศก* ที่กรุงเทพฯคืนหนึ่ง โยมสันติ-ยา ก็กระวีกระวาดออกมาต้อนรับอย่างดี เรื่องม้วนเทปแกก็บอกว่า ตอนอาตมาจะมาสอบนักธรรมแกก็นึกไว้อยู่แล้ว แต่พออาตมาไปจริงๆกลับลืมเสียอีก

ขณะนี้ก็กำลังวุ่นวายอยู่กับการสร้างต่อเติมอาคารที่ศูนย์กลางอโศก ทำรั้วรอบขอบชิด ติดบานประตูหน้าต่าง เพราะเวลาไม่มีพระมาพักอยู่อาศัย พวกเด็กๆแถวๆนั้นขึ้นมาเล่นซุกซนกัน

ตอนเช้าอาตมาก็ออกบิณฑบาตที่หมู่บ้านจัดสรรโอฬาร๒ ญาติโยมทางนี้มีศรัทธาดี พอเห็นพวกเรามาก็กระตือรือร้นรีบเข้ามาใส่กัน บิณฑ-บาตทางนี้มีทั้งข้าว กับข้าว ขนม ผลไม้พร้อมสรรพ เพราะบางบ้านเขาก็ทานอาหารมังสวิรัติกัน ยิ่งยุคนี้สมัยนี้ใครทำได้มันเห็นอานิสงส์ชัดจริงๆ

เพราะอาหารประเภทเนื้อนั้นกิโลหนึ่งๆก็ปาเข้าไป ๓๐-๔๐ บาท (**อานิสงส์นั้น** แปลว่า **ประโยชน์** พวกเราชาวพุทธส่วนใหญ่ก็ได้แต่พูดกันแต่ไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร ทำบุญแล้วจะได้อานิสงส์อย่างนั้นอย่างนี้ โดยเฉพาะ

---

* ศูนย์กลางอโศก=พุทธสถานสันติอโศกในปัจจุบัน)

ไปทำในวันสำคัญๆแล้วจะได้อานิสงส์สูง วันสำคัญในทางศาสนา อาหารมากมายก็กลายเป็นอานิสงส์แก่พวกหมาวัดไป ส่วนวันอื่นๆวันธรรมดา พระก็อดไป)

อาตมาบิณฑบาตวันนั้น ไปได้สักครึ่งระยะทางก็เต็มบาตร ญาติโยมที่เขาเห็นแล้ว เตรียมออกจากบ้านจะมาใส่ อาตมาก็ได้แต่อนุโมทนาในทานของเขาไป บางรายก็อธิบายให้เขาฟังว่า การที่เขาตั้งใจจะทำนี่ก็ดีแล้วละ ทำให้จิตเป็นกุศล แต่บาตรของอาตมาเต็มแล้ว เราต้องรู้จักพอ **ความรู้จักพอหรือความสันโดษนี่แหละ พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่า เป็นทรัพย์อันประเสริฐล้ำค่ายิ่งกว่าทรัพย์ใดๆ ดังนั้นเราจึงควรแสวงหาใส่ตน**

วันนั้นบิณฑบาตก็มีพระท้องที่นั้นเดินทางตามหลังมา แนะนำอาตมาบอกให้อาตมารับสักหน่อย เพื่อฉลองศรัทธาญาติโยม อาตมาก็เลยขอบคุณ แล้วก็บอกท่านไปว่า เรารับแต่พอเสมอขอบปากบาตร รับมากกว่านั้นเดี๋ยวปิดฝาบาตรไม่ลง ซึ่งเป็นลักษณะไม่งามของพระ ผิดเสขิยวัตรด้วย

คณะอาตมาขณะนี้ ก็มีเณรองค์หนึ่ง ที่อาตมาได้เคยเล่าให้โยมฟังว่ามาบวชเป็น**"ปะ"** ก่อนแล้วก็เมื่อถึงกำหนดก็ขอขึ้นเป็น**เณร** ทั้งๆที่อายุก็บวชเป็นพระได้ แต่เห็นว่าตนเองยังมีคุณธรรมไม่พอ ก็เลยขอบวชถือศีลแค่เณรก่อน แต่บวชได้ประมาณ ๔-๕ เดือน ก็สึกออกไปใช้ชีวิตคฤหัสถ์อย่างเก่า

เมื่อเร็วๆนี้ได้เข้ามากราบอาจารย์ของอาตมา เมื่อท่านแสดงธรรมเสร็จที่วัดนรนาถฯ เข้ามาสารภาพว่าที่สึกออกไปนั้น ก็เพราะยังมีความคลางแคลงสงสัยต่อโลกอยู่ ก็เลยอยากจะไปลองดูอีกครั้ง ออกไปก็ไปเป็น เซลส์แมน ทำหน้าที่ติดต่อขายวิทยุ ก็บอกกับอาจารย์ของอาตมาว่า ออกมาผจญกับโลกคราวนี้ เลิกคลางแคลงสงสัยแล้ว เห็นว่ามันเป็นทุกข์ได้ชัดจริงๆ

เพราะมันมีแต่ภาระ มีแต่การแก่งแย่งชิงดีกันอย่างเหน็ดเหนื่อยหนักหนาไม่รู้จบ มีแต่การสร้างบาปกรรม ตกเป็นทาสของกิเลส ตัณหา

มากยิ่งขึ้น เขาบอกว่าจะเข้ามาขอตายกับแดนอโศกอีกสักครั้ง และจะให้เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต

อีกคนที่อาตมาเล่าให้ฟังว่า กำลังเรียนแพทย์ปีที่ ๖ นี่ก็เหมือนกันที่เคยลาพักการศึกษามาลองปฏิบัติดูพร้อมๆกับอาตมา แต่เขากลับไปเรียนต่อ ตอนนี้ก็เข้ามาบอกกับอาตมาว่า ปีหน้า จะขอลาพักอีกปีหนึ่งจะเข้ามาทดลองปฏิบัติใหม่ ถ้าทำได้ก็จะขอบวชไปเลย ถ้าไม่ได้ก็กลับไปเรียนต่อ เขาเข้ามาที่แดนก็เข้ามาขอความยืนยันจากพวกเรา จากอาตมาบ้าง จากคุณทิพย์เทวีบ้าง และจากพระรูปอื่นๆว่าเป็นยังไง อยากจะสึกบ้างหรือเปล่า เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ตัวของเขาเอง

เพราะอันที่จริง ตัวเขาเองนั้นก็รู้ดีว่าทางนี้เป็นทางสูง ทางประเสริฐ เป็นทางของพระอริยะ ผู้ฉลาดพากันเดิน โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นผู้ปูทางนำทางไว้ให้ก่อน (เพราะตัวเขาเองก็เข้ามาทดลอง ปฏิบัติจนได้ตลอดพรรษาหนึ่ง) ซึ่งเมื่อเขาหวนกลับไปอยู่กับโลกใหม่ ปัญญาก็รู้ว่ามันเป็นทางผิด แต่จิตใจก็บังคับเอาชนะมันไม่ได้ เมื่อออกไปอยู่กับโลกใหม่อีกครั้ง ทั้งๆที่ก็มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย แต่ปัญญาที่เข้าใจในบุญ บาป เข้าใจในสิ่งที่เป็นกุศล อกุศล **"ธรรมฐิติ"** ที่อยู่ภายในมันบอกเขาอยู่เสมอ ว่าเขายิ่งเสพย์ ยิ่งบำบัด ตามความต้องการของเขามากเท่าไหร่ มันก็ยิ่งจะเพิ่มอุปาทานความหลงติด ยึด ความตกเป็นทาสให้แก่ตัวเขามากเท่านั้น หิริโอตตัปปะ มันเกิดแก่จิตใจของเขาจริงๆ ซึ่งยากที่คนในโลกๆจะเข้าใจได้

เพราะมันเป็นการยากจริงๆ ที่จะอธิบายให้คนที่เขาเสพย์คุ้นจนชินชาในสิงต่างๆอันเป็นเครื่องมอมเมาของโลก ให้เขาเข้าใจว่าเป็นบาป เป็นภัยได้ เหมือนกับในเรื่องง่ายๆ เช่น โยมแต่ก่อนเคยติดบุหรี่ แต่ตอนนี้โยมเลิกสูบได้แล้ว ถ้าโยมหวนกลับไปสูบใหม่ โยมจะเห็นโทษภัยของมันได้อย่างชัดเจน **หิริ โอตตัปปะ** ย่อมเกิดขึ้นมาที่จิตใจของเรา

นอกจากนี้สิ่งที่เป็นกามตัณหา อันเกี่ยวกับ รูป รส กลิ่น เสียง

สัมผัส ก็เป็นสิ่งที่ลึกละเอียดเข้าไปอีก และเป็นสิ่งที่ครอบงำสัตว์โลกทั้งมวลไว้ใต้อำนาจ หามนุษย์ได้น้อยที่จะฝ่าฟันบ่วงของมารอันนี้ไปได้ บุคคลผู้หลุดพ้นบ่วงอันนี้ไปได้ พระพุทธองค์ทรงจัดไว้เป็นพระอนาคามีบุคคล ซึ่งเป็นผู้อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดกับโลกอีกแล้วล่ะ

ตัวอาตมาเองขณะนี้ก็พยายามพากเพียรอยู่ พยายามทำความหลีกเร้นอยู่ ในที่สงบจากพาล ไม่คลุกคลีกับหมู่คณะที่เป็นกิเลส พยายามหาข้อปฏิบัติต่างๆ มาตั้งเป็นกฎเกณฑ์ เป็นข้อปฏิบัติให้เคร่งครัดยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ขัดเกลา ชำระล้างกิเลสตัณหาที่มันฝังอยู่ในนิสัย สันดานให้มันหลุดล่อนไป

อาตมาเองก็คำนึงอยู่เสมอว่า ได้มาอยู่กับอาจารย์ ก็ปีกว่าแล้ว ต้องหัดโตขึ้นมาบ้าง ถ้ามัวแต่จะเป็นลูกแหง่อยู่ อาจารย์ท่านก็คงจะไปไม่รอดแน่ เราเป็นศิษย์ ก็ต้องตอบแทนบุญคุณท่าน คุณธรรมใดที่ยังไม่มีในตนก็ต้องพยายามพากเพียรบำเพ็ญเอา เพื่อจะได้ช่วยเป็นมือเป็นไม้แทนท่านต่อไป

คราวที่เพื่อนอาตมาไปเรียนต่อ อาตมาก็นึกลงโทษตัวเองด้วยเหมือนกันว่าตัวอาตมาคราวนั้นก็ไม่แข็งพอ ไม่สามารถที่จะช่วยเขาได้ทั้งๆที่อาตมาเป็นคู่ปรึกษาของเขา แต่เป็นที่ปรึกษาที่มีความสามารถน้อยจริงๆ ซึ่งก็เป็นเพราะเรายังไม่มีธรรมะเพียงพอที่จะเหนี่ยวรั้งเขาไว้ได้

ภาษิตของอังกฤษบทหนึ่ง เขากล่าวเอาไว้ว่า **"ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่น"** อาตมาคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ถ้าเรามีความเพียรพยายามอย่างแท้จริงแล้ว ย่อมไม่เกินอำนาจของเราไปได้ แม้พระพุทธองค์ก็ได้ตรัสเอาไว้ว่า **"คนจะล่วงทุกข์ได้ก็ด้วยความเพียร"** ธรรมะของพระพุทธองค์จึงไม่ใช่สิ่งที่จะเหลือบ่ากว่าแรงมากนัก ถ้าเราได้มีวิริยะอุตสาหะเพียรพยายามอย่างแท้จริง

ขอเจริญพร

.....

เมตตาธรรม เพียงหยดน้ำนมแห่งแม่โค

ดูกร ภิกษุทั้งหลาย
ผู้ใดให้ทานประมาณ ๑๐๐ หม้อใหญ่ในเวลาเช้า
ผู้ใดพึงให้ทานประมาณ ๑๐๐ หม้อใหญ่ในเวลาเที่ยง
ผู้ใดพึงให้ทานประมาณ ๑๐๐ หม้อใหญ่ในเวลาเย็น

ผู้ใดพึงเจริญเมตตาจิตในเวลาเช้า
โดยที่สุดแแม้เพียงชั่วการหยดน้ำนมแห่งแม่โค
หรือ ผู้ใดพึงเจริญเมตตาจิตในเวลาเที่ยง
โดยที่สุดแแม้เพียงชั่วการหยดน้ำนมแห่งแม่โค
หรือ ผู้ใดพึงเจริญเมตตาจิตในเวลาเย็น
โดยที่สุดแแม้เพียงชั่วการหยดน้ำนมแห่งแม่โค

การเจริญเมตตาจิตนี้
มีผลมากกว่าทานที่บุคคลให้แล้ว ๓ ครั้ง ในวันหนึ่งนั้น
เพราะเหตุดังนี้นั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า

เราจักเจริญเมตตาเจโตวิมุติ กระทำให้มาก กระทำให้เป็นดุจยาน กระทำให้เป็นที่ตั้งอาศัย ให้มั่นคงสั่งสม ปรารภด้วยดี.

(จาก โอกขาสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๖)

แตกตื่นที่เมืองพระอินทร์!

แดนอโศก

๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๗

เจริญพร มาถึงโยม

ฤดูหนาวปีนี้อากาศทางนครปฐมหนาวน่าดูเหมือนกัน อาตมาต้องใช้ทั้งจีวรและสังฆาฏิพับทบกัน ๔ ชั้น บางคืนหนาวมากๆ ก็ใช้ผ้ายางกันฝน คลุมทับอีกที เป็น ๖ ชั้น ก็พออยู่ได้สบาย อาจเป็นเพราะอาตมานอนบนเตียงกว้างเพียงคืบเดียว มันจึงต้องนอนเหยียดเต็มที่ จึงทำให้อบอุ่นน้อยไปหน่อย แต่ก็ได้ประโยชน์ในการฝึกจิตของเรา ให้จิตของเรารู้จักสร้างภูมิต้านทานให้แก่ร่างกาย

อาตมาเคยได้ข่าวพระทางประเทศธิเบตพวกนี้เขาเก่ง ขนาดเล่นไปนอนกันในกองหิมะแบบตัวเปล่าๆ แสดงว่าอำนาจจิตของเขาแกร่งน่าดู แต่พวกนี้ส่วนใหญ่ไม่เข้ามรรค ไม่เข้าผลอะไร เพราะไปเอาอำนาจความลึกลับ ความมหัศจรรย์ของจิตไปเล่นเกี่ยวกับพวกไสยศาสตร์ไสยคุณเสียหมด ลัทธิพวกนี้เรียกว่า **“มนตรยาน”**

อากาศหนาวๆ ส่วนใหญ่ตัวอาตมาเองจะออกเดินจงกรมมากกว่าที่จะนั่งสมาธิ หรือนั่งปรุงธรรมะ เพราะอากาศหนาวๆนี่รู้สึกว่าจิตใจมันไม่ค่อยอยากจะทำงาน ถ้าลงนั่งแล้วจิตใจสงบไปไม่ได้สักเท่าไหร่หรอก เป็นตกภวังค์ จิตดับวืดไปเลย ซึ่งก็เหมือนกับสภาพเรานอนหลับนั่นแหละ แต่

นี่เปลี่ยนเป็นมานั่งหลับแทน แต่ก็มีสติสัมปชัญญะมากกว่านอนหลับหน่อย ซึ่งถ้าทำไปบ่อยๆ แล้วละก็ติด **เพราะมันอร่อยไม่แพ้การนอนเหมือนกัน**

ตอนนี้อาตมาก็เลยเปลี่ยนมาใช้เดินจงกรมแทน ซึ่งทำให้เรามีสติสัมปชัญญะ ตื่นโพลงอยู่กับตัวตลอดเวลา (ซึ่งผิดกับการนั่ง ถ้าเรามีสติไม่กล้าแข็งจริงๆแล้ว ส่วนใหญ่จิตมันมักจะตกภวังค์ แล้วก็ตกอยู่ในสภาพสะลึมสะลือเสียส่วนใหญ่) เมื่อเรามีสติกล้า ตื่นโพลงเต็มอยู่ การพิจารณาธรรมะต่างๆ มันชัดมันแจ้งกว่ากัน แล้วการเดินจงกรมก็มีสมาธิตั้งมั่นมากกว่าการนั่งสมาธิมาก

อาทิตย์ที่แล้วอาจารย์อาตมาได้รับนิมนต์ไปอินทร์บุรี มีคนติดตามคณะอาตมาคนหนึ่ง เขามานิมนต์ไป คนนี้เขาเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์ฯ กำลังทำปริญญา กศ.บ. เขามานิมนต์ให้ไปโปรดทางบ้านเขาบ้าง ก็มีพระและชีกรักไปด้วยกัน ๙ รูป (แต่ตัวอาตมาเองไม่ได้ไป อยู่แดน)

ปรากฏว่า อาจารย์อาตมาไปเทศน์ที่นั่น ญาติโยมทางอินทร์บุรีให้ความศรัทธาเลื่อมใสมาก ตอนแรกอาจารย์ท่านตั้งใจจะไปสัก ๒ วัน ต้องต่อกำหนดออกไปอีกเป็น ๔ วัน เขาก็จะขอร้องให้อยู่ต่ออีก แต่พอดีอาจารย์ท่านจะต้องทำธุระทางด้านอื่นอีก จึงขอตัวกลับก่อน

การแสดงธรรมที่นั่น มีการสัมมนากันทั้งกลุ่มใหญ่ และกลุ่มย่อยเหมือนๆกับทางไพศาลี ตอนแรกก็สัมมนากันเป็นกลุ่มใหญ่กับอาจารย์ของอาตมาก่อน พอราวๆประมาณ ๓-๔ ทุ่ม ก็แยกย้ายสัมมนาเป็นกลุ่มย่อยๆกันอีกที ญาติโยมที่อินทร์บุรี (เห็นพระที่ไปด้วยบอกว่า)มีมากกว่าไพศาลี

บางคนก็มีศรัทธามากถึงขนาดซื้อเท็ปไว้ ๒ เครื่อง อีกเครื่องหนึ่งไว้ให้คนอยากฟังธรรมะมาขอยืมเอาไปฟังได้ เพราะทางอินทร์บุรี คุณชาตรี (คนที่มานิมนต์อาจารย์อาตมา) แกมาอัดส่งไปให้ฟังกันเสมอๆ

โดยเฉพาะครอบครัวของคุณชาตรีเอง มีพี่น้องอยู่ด้วยกัน ๙ คน

ก็สนใจธรรมะเหมือนกันหมด คุณชาตรีเองก็เป็นลูกคนโตของครอบครัว คุณพ่อของเขาเป็นคนมีฐานะดีทีเดียว (เห็นได้ข่าวว่าเป็นประธานกลุ่มชาวนา) ทั้งคุณพ่อ คุณแม่เองก็สนใจทั้งคู่ ตอนนี้ก็ยกลูกคนโตให้กับอาจารย์ของอาตมาแล้ว ให้มาเป็นลูกของอาจารย์อาตมาอีกคน คุณชาตรีเองก็คงเข้ามาเร็วๆนี้แน่ เพราะแกก็ปฏิบัติถือศีลแปดมาได้สี่ห้าเดือนแล้ว

อาตมาเองเห็นแล้วก็น่าปลื้มใจเหมือนกัน พี่น้องเขา คนเล็ก คนน้อย พากันสนใจหมด (คนสุดท้องอายุประมาณ ๙-๑๐ ขวบ) ขนาดน้องชายคนรองคุณชาตรีอีกคน คุณชาตรีเล่าให้ฟังว่าอยู่บ้านเมาหัวราน้ำ ผมยาวเป็นกระเซิงแบบพวกฮิปปี้ วันขับรถมาส่งอาจารย์อาตมาที่แดน เห็นตัดผมสั้นเกรียน แล้วก็ตั้งสัจจะว่าจะเลิกกินเหล้าด้วย

วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๘ คณะของอาตมาก็จะไปโปรดชาวอินทร์บุรีอีกครั้ง เราจะไปกันทั้งคณะ

อาตมาเองอยู่ทางนี้สบายดี โยมอยากสบายบ้างก็รีบๆทำเหมือนๆกับอาตมาก็แล้วกัน พระพุทธองค์ท่านก็ได้ตรัสเป็นพุทธภาษิตไว้ว่า **"ธมฺโม สุจิณฺโณ สุขมาวหาติ"**

ธรรมที่ประพฤติดีแล้วย่อมนำสุขมาให้

ขอเจริญพร

.....

ตั้งขบวนแถวจาริก ณ จุดเริ่มต้นที่แดนอโศก

มุ่งสู่นครราชสีมาเป็นที่หมาย

นกน้อยทยอยออกจากรัง

หน้าที่ว่าการอำเภอกำแพงแสน

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เจริญพร มาถึงโยม

คณะของอาตมาได้เริ่มออกจาริกแล้ว มีพระเณร ๑๑ รูป ชีกรัก ๗ คน และผู้ปฏิบัติธรรมอีก ๔ คน ออกจากแดนวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ เวลา ๔ โมงเย็น ก่อนจะออกเดินทางก็มีพวกญาติโยม คุณสันติยา คุณหม่อง คุณฉ่ำ ฯ จะขออาสาออกมาส่งที่ทางแยกถนนใหญ่ อาจารย์ของอาตมาได้ห้ามไว้ พวกโยมก็บอกว่าไม่เป็นไร ยืนยันที่จะไปให้ได้

สุดท้ายท่านก็เลยบอกว่า "พอไปส่งถึงทางแยกแล้วจะต้องโบกมือบ๊าย บาย ด้วยหรือเปล่า?" พวกญาติโยมก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามๆกัน แล้วท่านก็เลยถือโอกาสสรุปว่า "อย่าเลยไม่ต้องไปส่งหรอก มันจะไปเหมือนกับชาวโลกๆเขาเปล่าๆ" สุดท้ายพวกญาติโยมก็ต้องยอมแพ้เป็นที่สุด

ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นของทวนกระแสใจ เป็นสิ่งที่ฝืนใจของโลกียชนโดยทั่วไป ถ้าจะเปรียบธรรมะก็จะเปรียบได้กับยาดำ พระก็เปรียบเสมือนหมอ จะให้คนไข้กินยาดำเข้าไปก็จะต้องคำนวณหาวิธีว่าทำอย่างไรที่คนไข้เมื่อกินยาเข้าไปแล้ว จะไม่บ้วนคายทิ้งออกมา หรือเกิดโมโหจนคิดจะเล่นงานหมอให้อีกด้วย

การสอนธรรมะจึงเป็นเรื่องยากลำบาก จะต้องคำนวณศรัทธาของ

เขาว่ามีแค่ไหน เขามีภูมิปัญญา มีความหลงติดยึดเป็นอย่างไร สิ่งเหล่านี้จะต้องนำมาคำนวณ นำมาพิจารณาเสมอๆ ไม่เช่นนั้นพูดไปนอกจากเขาจะรับไม่ได้แล้ว ยังจะก่อให้เขาเกิดอกุศลจิตอีกด้วย คือทำให้เขานึกโกรธนึกหมั่นไส้ขึ้นมาเปล่าๆ

คืนแรกของการเดินทาง คณะของอาตมาพักที่ป่าช้าวัดห้วยด้วน พอดีที่นั่นมีศาลาโรงธรรมสำหรับเป็นที่พักศพอยู่ด้วย ก็เลยให้พวกชีกรักพักอยู่ในศาลา พวกพระก็ออกมาจับจองเตียงนอนกันข้างนอก ซึ่งพอดีฮวงซุ้ยทางนี้เขาทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เหมือนกันกับที่เขาใช้เก็บศพตำรวจทางไพศาลี แต่ด้านบนที่นี่เขาทำแบนราบเลยใช้นอนจำวัดได้สบาย

คืนแรกของการเดินทางพวกเราส่วนใหญ่สติตื่นกันเร็ว อะไรก๊อกแก๊กหน่อยเป็นต้องตื่นมาถามกันว่าเวลากี่โมง บางรูปก็บ่นว่านอนไม่ค่อยหลับ อาตมาเองคืนนั้นดูที่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยหน่อย มดขึ้นมาเล่นงาน ๒-๓ ที แต่ก็พอถูๆไถๆไปได้ คืนนั้นนอกจากมดกวนก็ไม่มีปัญหาอะไร

เกี่ยวกับเรื่องที่เรื่องทางนี่ก็เป็นปัญหาที่โยมชอบถามกันบ่อยๆเหมือนกัน โยมชอบถามในทำนองที่ว่า ท่านไปไหนมาไหน ท่านดูที่ดูทางหรือเปล่า? ท่านปักกลดใช้หลักอย่างไร? อาตมาเองก็ตอบว่า “ดู” เกี่ยวกับที่กับทางนี่เวลาปักกลดก็ต้องดูว่าเป็นที่อยู่ของพวกมดแมลงหรือเปล่า เพราะถ้าเราไปเบียดเบียนเขาก่อน เขาก็จะโกรธ และจะหันมาเล่นงานเราตอบแทน หรือไม่ก็ดูว่าอยู่ใกล้กองขี้หมาหรือเปล่า เพราะอยู่ใกล้กองขี้หมาก็ไม่ค่อยดี มีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มาก เป็นพิษแก่ร่างกาย หรือจะคุยกับญาติโยมก็คงจะคุยกันไม่ได้นาน เพราะญาติโยมทนเหม็นขี้หมาไม่ได้ก็จะลุกหนีไปเสียก่อน

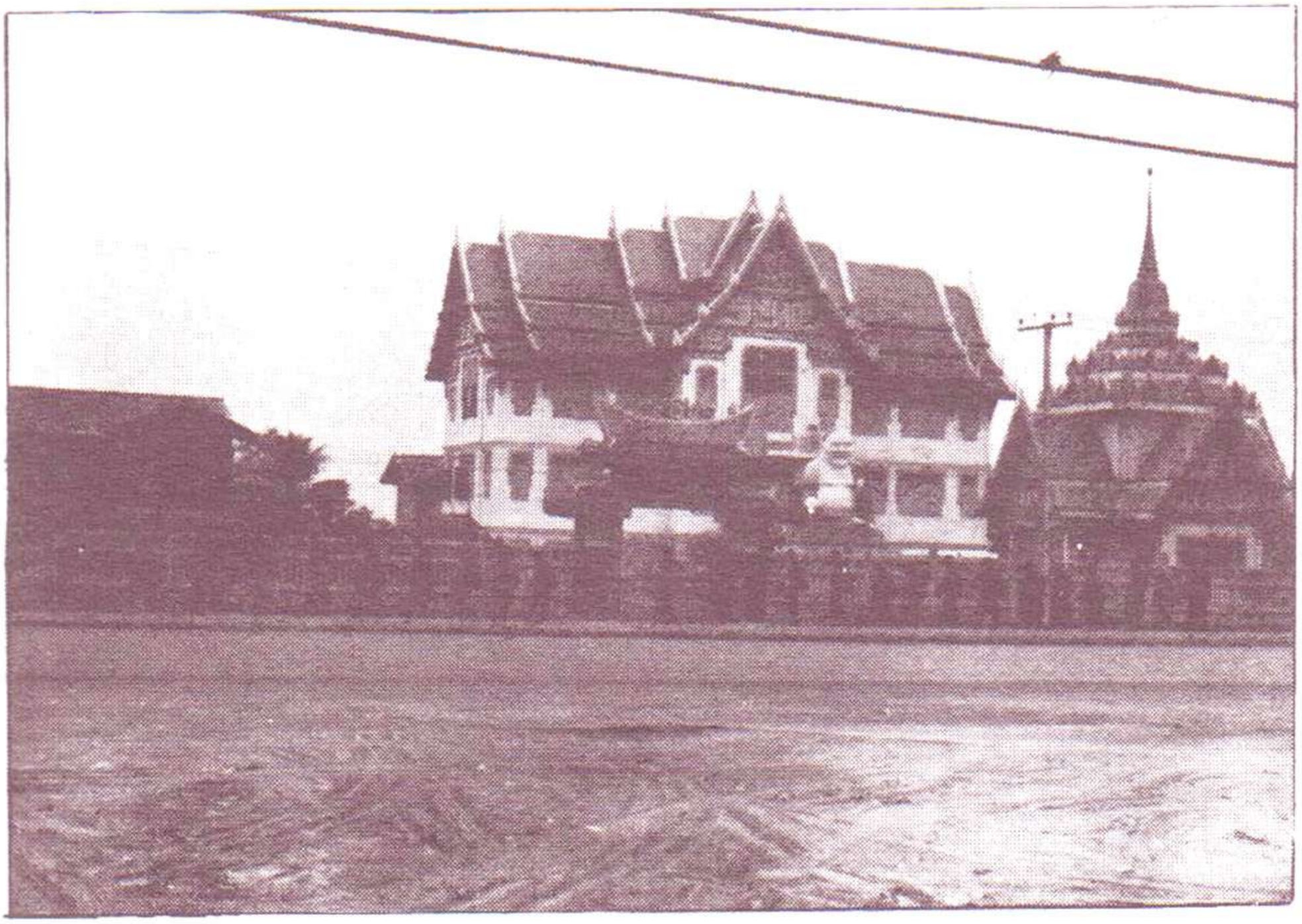
การดูที่ทาง ไม่ใช่ว่าอาตมาจะดูที่ดูทางเพื่อป้องกันไม่ให้ผี เปรต ยักษ์มาร มารบกวนหรืออะไรทำนองนั้น อาตมาเองเป็นผู้รักษาศีล ศีลเป็นเครื่องป้องกันตัวอาตมาอย่างดีแล้วแหละ พระพุทธองค์เองท่านก็ได้ตรัสเอาไว้ว่า **“ศีลนี่แหละคือเกราะเครื่องคุ้มครองสาวกของเรา เมื่อเธอเป็นผู้ทรง**

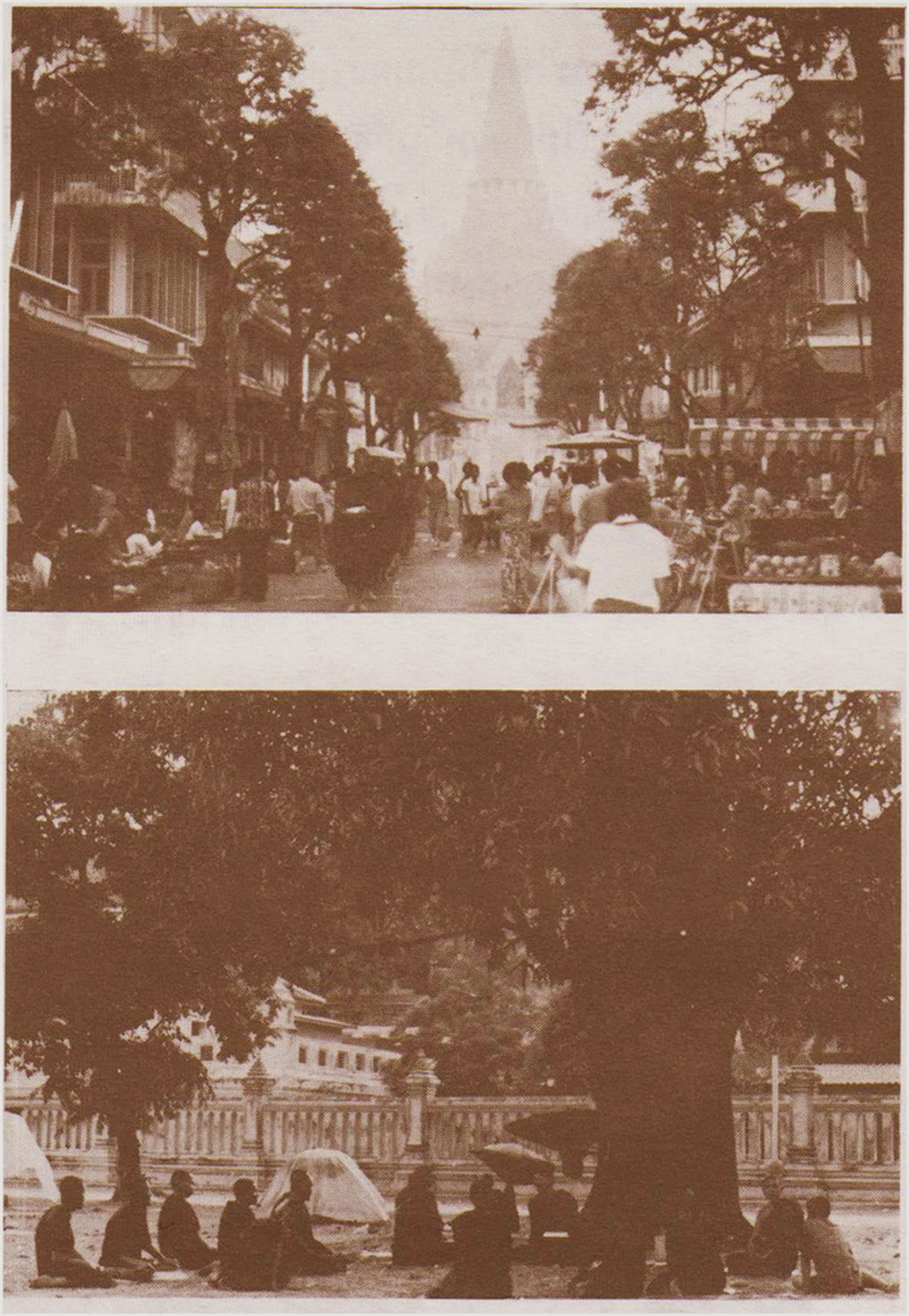
ศีลแล้ว เธอก็ไม่ต้องหวาดหวั่นในภัยอันตรายใดๆ เปรียบเสมือนกษัตริย์ผู้ได้กำจัดอริราชศัตรู และไพรีได้หมดสิ้นแล้ว และต่อมาเธอได้ขึ้น มุรธาภิเษก เมื่อในสมัยนั้น เธอก็ไม่ต้องหวั่นกลัวต่ออำนาจใดๆอีกฉันนั้น"

ขณะนี้อาตมาพักอยู่ที่หน้าอำเภอกำแพงแสน วันนี้พักกันเป็นวันที่สอง อาจารย์ของอาตมาเองท่านต้องการอยู่โปรดที่นี่สัก ๓ วัน เพราะได้แต่เคยผ่านไป ผ่านมา และก็เป็นการพักฟื้นของพวกน้องใหม่ด้วย เพราะเริ่มตะลุยออกเดินวันแรกนี้ มีน้องใหม่หลายคนยางบวมขึ้นมา(เท้าพอง)สวนอาตมานั้นสบายดี

ขอเจริญพร

.....

ถูกยกเค้า ที่เมืองพระ!

พระปฐมเจดีย์

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้อาตมากำลังพักอยู่ที่หน้าองค์พระเจดีย์นครปฐม ได้มาพักตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ อาจารย์ของอาตมาตั้งใจว่าจะอยู่โปรดที่นี่สัก ๓ วัน วันที่ ๑๙ ตอนเช้ามืดก็จะออกเดินทางต่อไป แต่ก็มีญาติโยมมานิมนต์ขอให้อยู่ต่ออีกสักวัน ก็เลยเปลี่ยนกำหนดเดินทางเป็นวันที่ ๑๙ ตอนเย็นแทน

อาตมาเองได้มาพักที่นี่วันแรก เห็นขบวนแห่นาคที่นี่เข้านับว่าเขามีวิวัฒนาการไปไกลทีเดียว การนำหน้าขบวนนาคที่นี่มีคณะสาวรำวงมาเดินถือดอกไม้ ธูป เทียนกันครบทีม แต่งชุดนุ่งน้อยห่มน้อย ซึ่งก็คงจะเป็นชุดที่ใช้เต้นรำบนเวทีรำวงมาอย่างครบเครื่อง

ดูๆแล้ว ก็คงเอามาปลุกใจเจ้านาคให้เกิดความกำหนัด มากกว่าที่จะเอามาลดความกำหนัด แล้วก็ไม่รู้ว่าเขาจะมาบวชกันเพื่ออะไร? คำว่าประเพณีนี้ ที่แท้จริงหมายถึงเส้นด้ายที่ใช้สำหรับโยงใยสืบต่อ เพื่อเชื่อมโยงกันไปสู่ที่สูง

แต่ในปัจจุบันประเพณีเป็นเครื่องถ่วง เป็นตุ้มน้ำหนักอันใหญ่ ที่เหนี่ยวรั้งพุทธศาสนิกชนของเราไม่ให้เข้าถึงแก่นแท้สัจธรรมของศาสนาพุทธ

ของเราได้ หนำซ้ำกลับยังเป็นเครื่องถ่วงเครื่องฉุดไปสู่ที่ต่ำเสียอีก

อย่างเช่นประเพณีการบวชในปัจจุบัน ซึ่งเมื่อจัดงานก็มีการล้มหมู ล้มวัว ล้มควายกัน นอกจากจะเป็นการสั่งสมความอำมหิตใส่จิตใจกันแล้ว เมื่อบวชแล้วก็เอาอบายมุข เอาการละเล่น ร้องรำทำเพลงมานั่งสั่งสมจิตใจให้ต่ำเลวลงไปอีก ผู้บวชเองมาบวชก็หวังเอาบุญเอากุศล แต่ก็ไม่รู้ว่าบุญกุศลอยู่ตรงไหน นอกจากถ้าขยันหน่อยก็หัดสวดมนต์เจ็ดตำนาน สิบสองตำนาน ซึ่งก็ไม่รู้ว่ามันแปลว่าอะไร หมายถึงอะไร ซึ่งถ้าไม่ได้สวดมนต์กิจวัตรประจำวันก็มีแต่ฉัน กับจำวัดแค่นั้นเอง

โดยเฉพาะการจำวัดนั้นดูเหมือนจะเป็นงานหลักของพระ บุญกุศลที่พระเขามาบวชกันที่ได้รับนั้น ดูเหมือนจะเป็นการสั่งสมความขี้เกียจใส่ตัวมากกว่า พระพุทธเจ้าท่านจึงได้ตรัสเอาไว้ว่า **จิตใด เมื่อตั้งไว้ผิดแล้ว ย่อมนำมาแต่ความเลวร้ายเสียหายและไร้ประโยชน์เท่านั้น**

มาพักนครปฐมคราวนี้ มีมือดีมาเอาย่ามอาตมาไป แต่เขาเห็นว่าไม่มีอะไร เพราะในย่ามมีแต่ ตะปู เข็ม ด้าย และหนังสือใบสุทธิเท่านั้น เขาก็เลยเอาไปทิ้งไว้ให้ข้างๆกำแพง

มีพระธุดงค์จากที่อื่นมาปักกลดอยู่ที่องค์พระปฐมปรากฏว่า โดนยกเค้าเหมือนกัน แต่องค์นี้ปักอยู่คนละด้านกับอาตมา ได้ข่าวว่าโดนยกถุงพระเครื่องไป เขามาพิสูจน์คราวนี้ก็ดีเหมือนกัน คราวหน้าเมื่อเห็นพระอย่างพวกอาตมา มาพักกันใหม่จะได้ไม่มารบกวนอีก เพราะพวกเราไม่มีอะไรให้จริงๆ

ขอเจริญพร

.....

การทำลายพุทธศาสนาด้วยมิจฉาทิฏฐิ ที่รู้ได้ยาก!

หญ้าคาที่จับไม่ดี
ย่อมบาดมือได้ฉันใด
พรหมจรรย์ที่ประพฤติไม่ดี
ย่อมลากลงสู่นรกฉันนั้น (พุทธพจน์)
การมาบวชเป็นพระจึงไม่ใช่เรื่องง่าย
เพราะการมาทำหน้าที่เป็นครู
ที่จะต้องมีจารีตรูปแบบต่างๆ ประพฤติเป็นตัวอย่าง
อันเป็นประโยชน์ต่อการขัดเกลาตน และผู้อื่น

งานของพระจึงเป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายของพวกเดียรถีย์
ย่อมเป็นที่เบื่อหน่ายของพวกรักความสบาย
หรือพวกที่หมดอาลัยตายอยากในชีวิต
หรือพวกที่ยังไม่สามารถเห็นโทษภัยในอัตตาอันละเอียดที่แสนใหญ่
ซึ่งเป็นความติดสงบ ติดสบาย

จึงยังเป็นผู้ที่ยังไม่เสียสละจริง
ยังขาดการสำนึกถึงคุณค่าของชีวิตให้ถ่องแท้
ยังเป็นผู้ที่ไม่เข้าใจเป้าหมายแท้ของพุทธจริง
ฉะนั้น หากผู้ใดยังมีความรู้สึกเช่นนี้อยู่
ก็คือผู้ที่ยังมี “มิจฉาทิฏฐิ” อันน่ากลัว
เพราะเป็นการทำลายพุทธศาสนาให้ฉิบหาย
เป็นการฆ่าพุทธภาวะให้ตายไปจากตน.

...กมฺมปฏิสรโณ...

พบ ผู้กองกินเจ

ร.ร.วัดท่าตำหนัก นครชัยศรี

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ตอนนี้อาตมาออกจากองค์พระปฐมเจดีย์แล้ว การโปรดญาติโยมที่นั่นนับว่าได้ผลดีพอสมควร มีอาซิ้ม อาโกว มาทำบุญกันแยะ ศรัทธาค่อนข้างแข็งขันน่าดู เพราะการกินเจนี่ชาวจีนถือว่าเป็นบุญกุศลอย่างสูง

เมื่อเปรียบเทียบคนจีน กับคนไทย คนจีนส่วนใหญ่เป็นพวกสายศรัทธา ชอบในการทำบุญ ทำทาน อาตมาพักอยู่ที่องค์พระปฐม พวกคนจีนที่มาเที่ยวกันเห็นพระเข้าก็ชวนกันเดินเข้ามาเป็นกลุ่มๆ ถือแบงก์ ๑๐ แบงก์ ๒๐ มาเป็นฟ่อนๆ เข้ามาถวาย ส่วนใหญ่ถ้ามาหาอาตมาก็จะให้ไปถวายกับอาจารย์ของอาตมาเพื่อจะได้อธิบายให้เข้าใจ

พวกคนจีนในตลาดพอรู้ว่าพวกเราไม่ใช้เงินใช้ทองกัน ก็ไปหาซื้อเทียนแปรงสีฟัน ยาสีฟัน กระดาษชำระ เอามารวมๆกันแล้วก็จะได้สัก ๒-๓ เข่ง อาจารย์เองท่านก็บอกพวกคนจีนเป็นพวกสายศรัทธา การทำบุญทำทานมีมากกว่าคนไทย แต่ความโลภก็มีมากกว่าคนไทยเหมือนกัน

พวกคนไทยส่วนใหญ่เรื่องทำบุญสู้คนจีนไม่ได้ แต่ก็ได้เปรียบอยู่ตรงที่คนไทยมีความโลภน้อยกว่า มาพักนครปฐมคราวนี้เหมือนกับกินข้าวของคนจีน แต่เวลาสอน สอนคนไทย เพราะเวลาฉันมีพวกคนจีนยกทัพกันมา

เอาอาหารมาถวายกันอย่างเหลือเฟือมากมาย แต่เวลาแสดงธรรมมีแต่คนไทยส่วนใหญ่มานั่งฟังธรรมะ ก็ดีเหมือนกัน เป็นการบำเพ็ญบุญกันคนละอย่าง

การเอาของมาถวายก็เป็นบุญอย่างหนึ่ง เรียกว่า **"ทานมัย"** (บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน) การฟังธรรมะก็เป็นบุญอย่างหนึ่ง เรียกว่า **"ธัมมัสสวนมัย"** บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม ซึ่งจัดอยู่ในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐

มาโปรดนครปฐมคราวนี้ ก็ทำให้อาซิ้มกลับไปกินเจกันใหม่ได้หลายคน มีโยมผู้หญิงคนหนึ่ง อายุปูนๆโยมย่า เดินไม่ได้เป็นอัมพาต ลูกหลานก็อุตสาห์พามาฟังธรรมด้วย โยมแกเล่าว่า เคยไปแดนอโศกลูกพาไปแต่ไม่เจออาจารย์อาตมา และตั้งแต่กลับมาจากแดนก็เลิกกินเนื้อสัตว์มาตั้งแต่บัดนั้น

อาจารย์ท่านก็อนุโมทนาสาธุด้วย แล้วท่านก็อธิบายให้เห็นว่า ชีวิตของคนเรานั้นมันก็เปรียบเสมือนกับอาคารบ้านเรือน เมื่อปลูกสร้างไว้นานมันก็จะมีแต่ผุกร่อนไปเป็นธรรมดา และมีความเสื่อมสลายลงไปเป็นที่สุด ซึ่งคนเราทุกคนย่อมไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงจุดมฤตยูนี้ไปได้

ดังนั้นก่อนที่เราจะตายทั้งทีก็ขอให้เราได้ตายในคุณความดี จึงจะนับว่าประเสริฐ สิ่งใดที่เป็นบุญกุศล ก็ขอให้รีบขวนขวายพากเพียรทำเอา จะทำให้เราเกิดความภูมิใจ ความสุขใจ **เมื่อจิตปราศจากความเศร้าหมองแล้วสุคติก็เป็นอันหวังได้**

โยมแกบอกว่าอยู่ที่บ้าน มีลูกหลานมาคอยทำให้โมโหเรื่อย พอ โมโหเข้าแล้ว ใจคอมันสั่นไปหมด หายใจไม่ค่อยจะออก

อาจารย์ท่านเลยบอกเวลาโมโหขึ้นมา ให้หยุดโมโหก่อน แล้วให้นึกถึงท่าน ความโมโหความโกรธนี่มันเป็นของเลว เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วให้รีบทิ้งออกไป อย่าเก็บเอาไว้

แล้วท่านก็บอกให้โยมพิจารณาว่า **แม้ใจของตัวเราเองบางครั้งเรายังบังคับไม่ได้เลย แล้วเราจะบังคับใจของคนอื่นให้เป็นไปเหมือนหัวใจของเราได้**

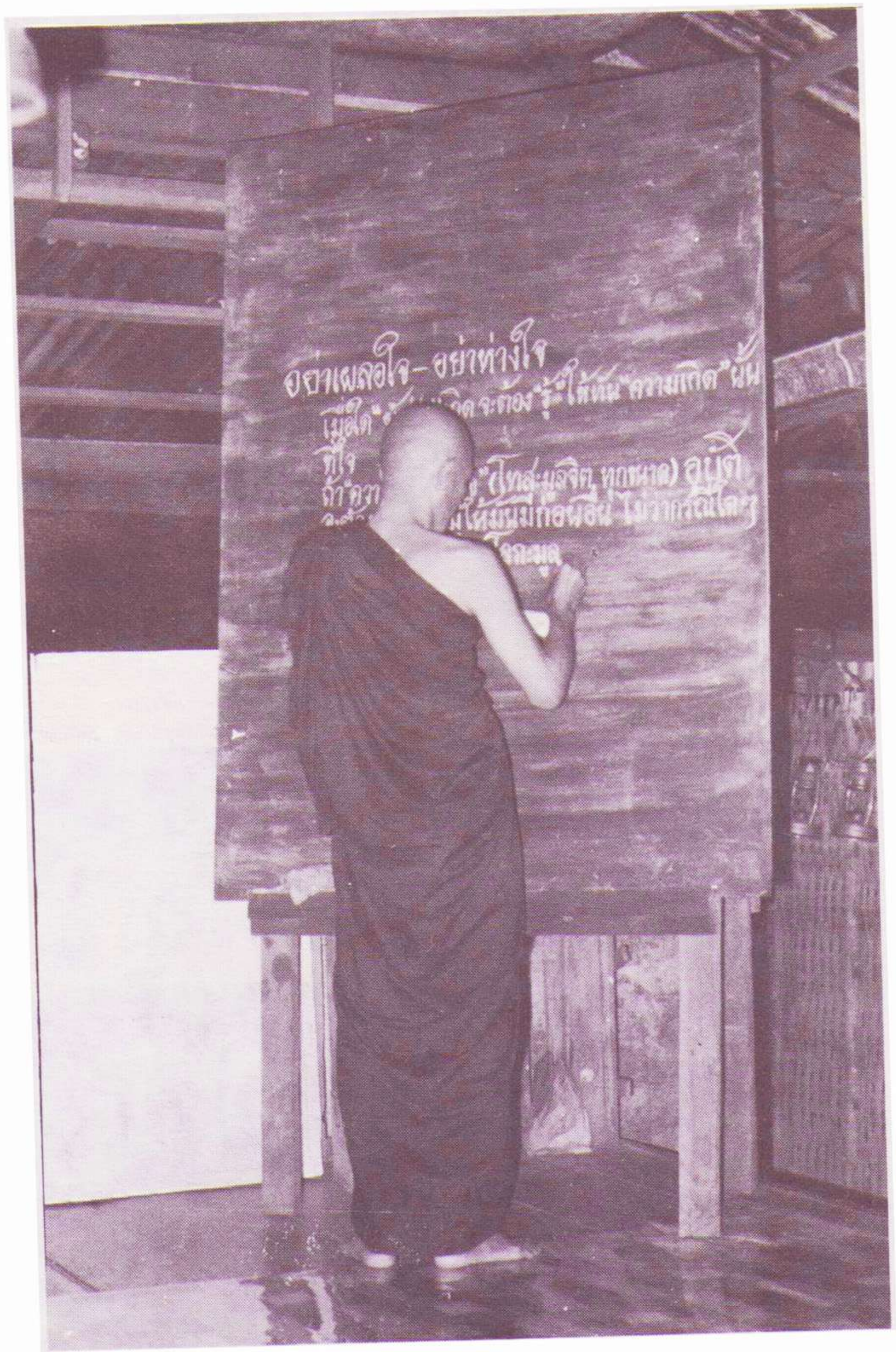
อย่างไร ลูกหลานตอนนี้ก็ควรที่จะปล่อยวางได้แล้ว รีบเอาตัวของเราให้รอดเสียก่อน เราจะได้เป็นตัวอย่างอันดีแก่ลูกหลานสืบต่อไป

เมื่อออกจากนครปฐมอาตมาก็ออกเดินทางต่อมาพักที่ร.ร.วัดท่าตำหนัก อ.นครชัยศรี ผู้กองตำรวจที่อำเภอนี้เป็นคนสนใจธรรมะ เคยตั้งใจไว้ว่าตอนเข้าพรรษาจะกินอาหารมังสวิรัติ เมื่อมาสนทนาธรรมกับอาจารย์ของอาตมา ก็เลยเปลี่ยนความตั้งใจ บอกว่าจะเริ่มกินตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เพราะชีวิตของคนเราก็ไม่แน่ว่าจะตายเมื่อไหร่ อาตมาเองรู้สึกว่าแปลกดีเหมือนกัน เพราะนานๆ จะเจอตำรวจสนใจธรรมะมานั่งฟังธรรมอย่างตั้งอกตั้งใจ

ขอเจริญพร

.....

อย่าเผลอใจ-อย่าห่างใจ

อย่าเผลอใจ - อย่าห่างใจ

หน้าสวนสามพราน

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

จากบ้านท่าตำหนัก คณะธรรมจาริกของอาตมาก็ออกเดินทางต่อมาพักที่หน้าทางเข้าสวนสามพราน ซึ่งระยะทางทั้งหมด ๑๓ กม. ก็เลยใช้เวลาเดินทางช่วงเดียว ออกจากบ้านท่าตำหนักประมาณ ๕ โมงเย็น มาถึงสวนสามพรานประมาณ ๒ ทุ่มกว่า ตอนนี้คณะของอาตมาก็ไปกันแบบไม่ค่อยรีบร้อนเท่าไหร่นัก เพราะยางของบางคนก็ชักจะโป่งปูดออกมา วิธีแก้ไขก็คือ หาปลาสเต้อร์แปะแผลเอามาหล่อดอกเพิ่มเข้าไปอีก ก็ช่วยบรรเทาผ่อนคลายลงไปได้บ้างเหมือนกัน

การเดินจาริกของคณะอาตมาก็มีคนหลายคน สงสัยว่ามีจุดประสงค์อะไร? เมื่อมีคนมาถามอาจารย์ ท่านก็จะอธิบายซึ่งเหตุผลประการแรกก็คือ เป็นการเผยแพร่ศาสนา และอีกประการหนึ่งก็คือ เป็นการบำเพ็ญตบะธรรม ซึ่งการบำเพ็ญตบะนี้เป็นมงคลอันหนึ่งที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในมงคลสูตร ๓๘ ประการ เพราะทำให้ได้มีการฝึกหัดอดทน อดกลั้นมีขันติ

การเป็นเพศบรรพชิตนั้น พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ตั้งตนอยู่ในความลำบากเสมอ **เพราะเมื่อได้ตั้งตนอยู่ในความลำบากแล้ว กุศลธรรม ย่อม เจริญ**

ยิ่ง อกุศลธรรมย่อมเสื่อมไป และเมื่อนั้นย่อมหวังความเจริญ ก้าวหน้าในทางธรรมได้

การเดินจาริกนั้นบางครั้งเมื่อเกิดความเหนื่อยอ่อน เมื่อยล้าขึ้นมาแล้วแถมไปมีเรื่องขัดแย้งกันในบางเรื่องบางราวอีก แม้แต่เพียงเสียงหมาเห่าก็ทำให้พวกเราบางคนเผลอใจไปขุ่นใจรำคาญใจกับเสียงหมาเห่า หมาหอนก็มี ก่อนจะออกจาริกกันอาจารย์ท่านจึงได้กำชับให้พวกเรามีสติสังวรระวังอยู่เสมอ โดยท่านได้เขียน โศลกไว้บนกระดานดำให้เราอ่านกันคือ

อย่าเผลอใจ - อย่าห่างใจ

เมื่อใดผัสสะเกิด จะต้องรู้ให้ทัน ความเกิดนั้นที่ใจ

ถ้าความไม่สบายใจ (โทสะมูลจิตทุกขนาด) อุบัติ จะต้องจัดการไม่ให้มันมีก่อนอื่น ไม่ว่ากรณีใดๆ

แม้ความสบายใจ (โลภะมูลจิตทุกขนาด) อุบัติ ก็อย่าหลงเมาติดยึดมันเป็นอันขาด

รู้ใจ ว่ามีโลภะ มีโทสะ หรือไม่ ขณะใด คือเมื่อนั้นพ้นโมหะ

ทำใจ ให้พ้นโทสะ พ้นโลภะ ในขณะรู้ๆเสมอ

นั่นคือ ผู้เดินตรงลัดเข้าสู่นิพพานด้วยทางเอก เส้นเดียว ที่สร้างไว้โดยคนที่ชื่อว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

ระยะทางที่เดินทั้งหมดตอนนี้ก็ประมาณ ๗๐ กม. ส้นเท้าของอาตมาตอนนี้ก็ชักรู้สึกแสบๆบ้างเหมือนกัน มาพักที่หน้าสวนสามพราน เห็นเขาขี่ช้างมา ก็ทำให้ได้ข้อคิดขึ้นมาว่า การเดินแบบช้างนี่เป็นการรักษาพื้นเท้าได้อย่างดี เพราะเวลาช้างเอาเท้าของมันลงบนดิน มันจะลงอย่างแผ่วเบา โยมเห็นช้างมันเดินก็ลองสังเกตดู เขาจึงชมกันว่าช้างเดินมีสกุล ก็เพราะมันเดินเบานี่เอง

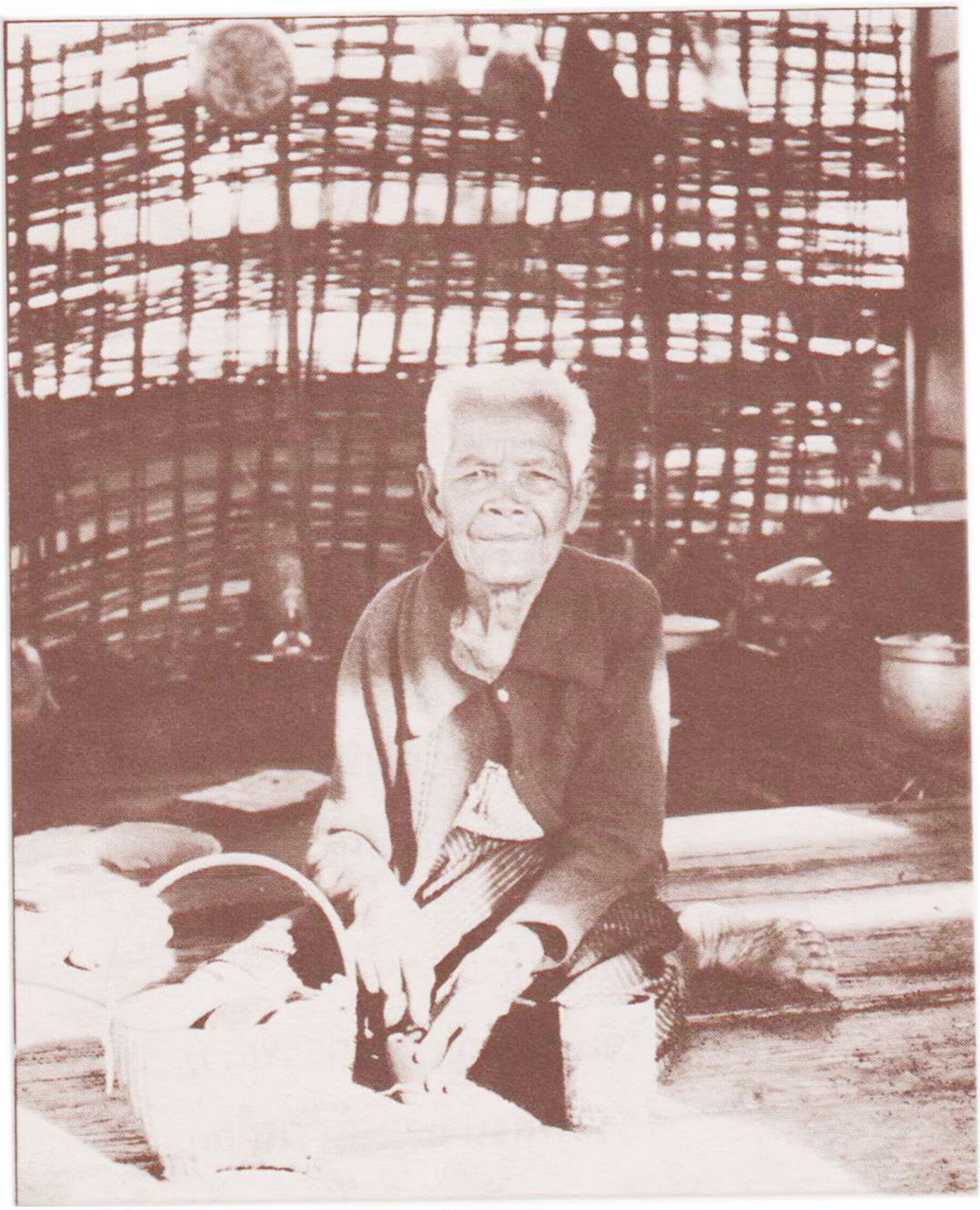
ขอเจริญพร

.....

พระพุทธองค์ตรัส

ใจเป็นผู้นำสรรพสิ่ง
ใจเป็นใหญ่(กว่าสรรพสิ่ง)
สรรพสิ่งสำเร็จได้ด้วยใจ
ถ้าพูดหรือทำสิ่งใดด้วยใจชั่ว
ความทุกข์ย่อมติดตามตัวเขา
เหมือนล้อหมุนเต้าตามเท้าโค.

ใจเป็นผู้นำสรรพสิ่ง
ใจเป็นใหญ่(กว่าสรรพสิ่ง)
สรรพสิ่งสำเร็จได้ด้วยใจ
ถ้าพูดหรือทำสิ่งใดด้วยใจบริสุทธิ์
ความสุขย่อมติดตามตัวเขา
เหมือนเงาติดตามตน.

เกิด...แก่...เจ็บ...ตาย

บ้านคนชราบางแค อ.ภาษีเจริญ

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

จากสวนสามพราน คณะธรรมจาริก ของอาตมาก็เดินตะลุย ๒๑ กม. หยุดพักจำวัดในระหว่างกลางทาง มาสว่างเอาที่บางแค เลยได้เข้ามาโปรดดอกไม้บาน เมื่อยามตะวันจะลับขอบฟ้า ที่บ้านบางแค คนที่นี่ก็มีอายุกันตั้งแต่ ๖๐-๗๐-๘๐ ปีขึ้นไป

ดูคนแก่ก็เหมือนกลับมาดูเด็กอีกรอบหนึ่ง บางคนก็พูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว ไม่ได้ยิน ต้องทำมือทำไม้ จึงจะเข้าใจได้ บางคนเห็นพวกเราก็เกิดปิติยินดี ถึงกับปล่อยโฮออกมาก็มี บางคนเดินไปได้ ๒-๓ ก้าวก็ล้ม ก้นกระแทกกับพื้นดิน มาพักที่นี่ก็ได้เห็นถึงความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร ว่ามันเป็นอนิจจัง เสียจริงๆ

ความจริงแล้วเรื่องของอนิจจังนั้น มันจะเกิดเฉพาะร่างกายของเราแต่อย่างเดียวก็หาไม่ แม้แต่จิตใจของเราก็ตาม มันก็มีความไม่เที่ยงแท้แน่นอน เช่นเดียวกันกับร่างกายของเรา ถ้าเราสังเกตให้ดีแล้วจะเห็นว่าธรรมชาติจิตใจของเรามีแต่ความเกิดดับอยู่ตลอดเวลา เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป จิตดวงใหม่เกิดขึ้นมาอีก แล้วก็ดับลงไปอีก อีกดวงเกิดขึ้นมา แล้วก็ดับลงไปอย่างเดิม เป็นเช่นนี้อยู่ตลอดเวลา

แต่ว่าชีวิตของคนโดยทั่วๆไป หาได้มาพิจารณารู้เท่าทันถึงธรรมชาติจิตอันละเอียดเช่นนี้ไม่ ส่วนใหญ่ก็จะเห็นว่า จิตใจของตนนั้นเที่ยง และก็จะพากันตกเป็นทาสของความคิดนึก และเป็นทาสแห่งอารมณ์ของตน เมื่อจิตใจมันคิดนึกผูกพันกับสิ่งใด เช่น อยากจะได้สูบบุหรี่ จิตใจเขาก็จะมุ่งเพ่งจดจ่อคิดแต่เรื่องบุหรี่โดยอย่างเดียว เมื่อหาบุหรี่มาสูบไม่ได้ ก็จะเกิดความหงุดหงิด งุ่นง่าน รำคาญใจ โดยทั้งๆ ที่ถ้าเราพยายามให้มีสติอ่านพิจารณาความคิดของเราแล้วจะเห็นว่า ความอยากสูบบุหรี่ของเรานั้นไม่ได้เกิดอยู่ตลอดเวลา มันเกิดขึ้นมาแล้วก็ดับไป เรื่องใหม่ก็เกิดขึ้นมาแทนอีก ถ้าเราพยายามฝืนใจของเรา ไม่ปล่อยจิตใจให้เป็นทาสของความอยากหรือทาสของอารมณ์ เราก็จะสามารถมองเห็นความเกิดและความดับของจิตใจของเราได้อย่างละเอียด

เราสามารถมองเห็นความไม่เที่ยงของจิตใจของเราได้มากเท่าใด ก็จะทำให้เรามีพละอินทรีย์ที่จะสามารถฆ่ากิเลส ตัณหาได้มากเท่านั้น

อารมณ์และความคิดนึกของเราล้วนเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน ความโกรธเมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว ก็ดับไป ความโลภเกิดขึ้นมาแล้วก็ดับไป ความคิดนึกในเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะคิดเรื่องในอดีตก็ดี สิ่งที่เป็นอนาคตก็ดี ล้วนแล้วแต่มีความเกิดดับอยู่ตลอดเวลา ทุกขณะวินาที

ถ้าสามารถรู้เท่าทันในความเกิดดับของอารมณ์และความคิดนึกเหล่านี้ได้ ก็จะทำให้เราพ้นจากความทุกข์ มีจิตใจที่เป็นอิสระเสรี เป็นผู้อยู่เหนืออำนาจจิตใจของตนเอง ชนะคนอื่นหมื่นแสนนั้นก็ไม่สู้เท่ากับการที่เราเอาชนะจิตใจของเราเองได้ ตามพุทธพจน์ที่ตรัสเอาไว้ว่า **“อตฺตา หเว ชิตำ เสยโย”** ความว่า **การชนะตนเองนั่นแหละดี**

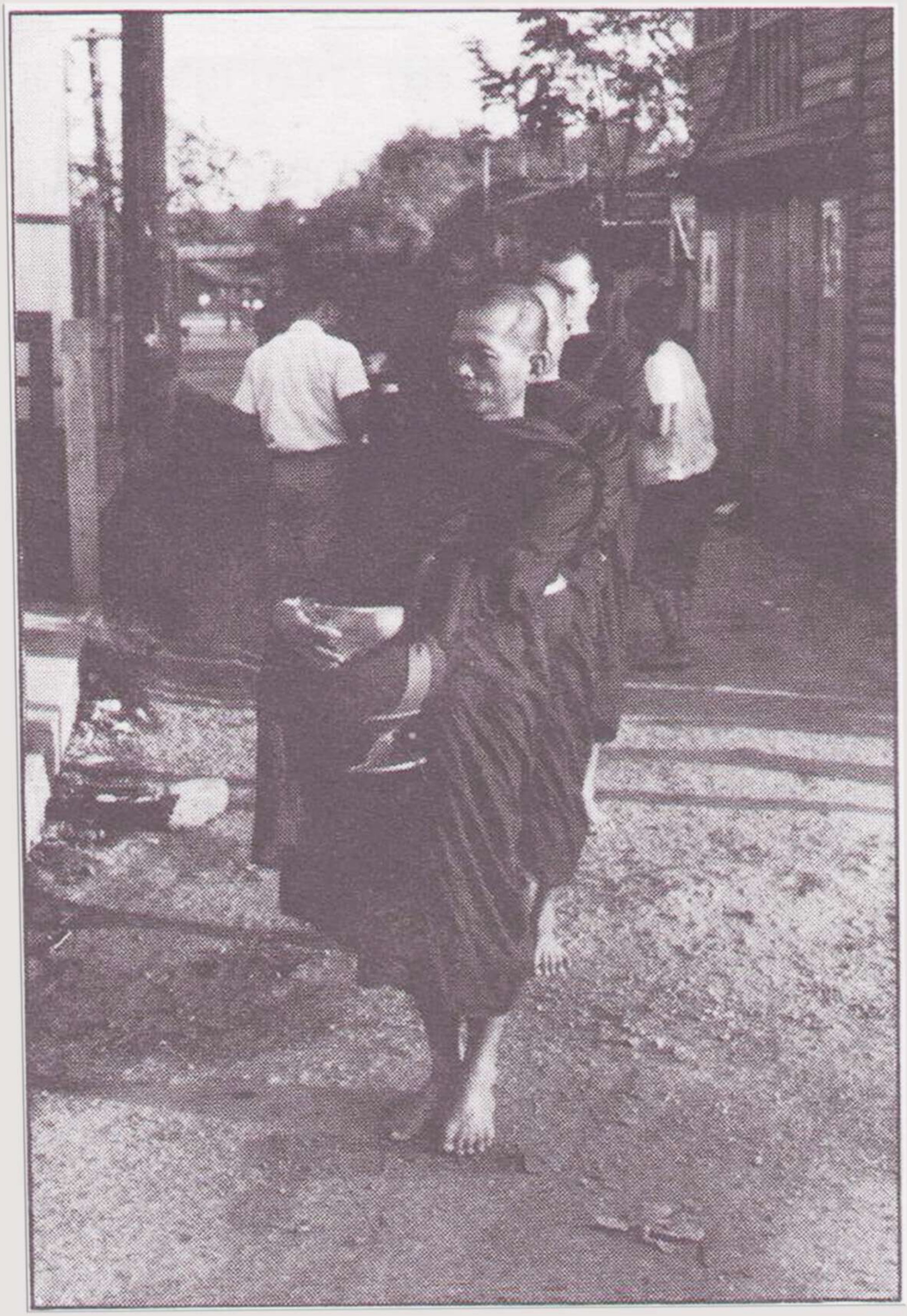
ขอเจริญพร

.....

ป.ล.หลังจากได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ผู้เขียนได้แยกออกจากหมู่คณะเดินทางกลับไปภูมิลำเนาเดิม(จ.นครสวรรค์) เพื่อทำธุระเกี่ยวกับเรื่องการขอยกเว้นในการเป็นทหาร หลังจากนั้นก็ได้กลับมาร่วมหมู่คณะจาริกตามเดิม.

ดังหน้าอยู่ที่มีปก ๒ บานหน้าต่างอยู่ด้านหลังมีผู้ใหญ่ใจดีมาคอยดูแลเป็นประจำ

"ปีนี้อยู่ยาว

สะบักสะบอมที่คลองไผ่

คลองไผ่ อ.สีคิ้ว นครราชสีมา

๖ เมษายน ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

ขณะนี้อาตมาได้มารวมอยู่กับหมู่คณะเรียบร้อยแล้ว หลังจากลงรถประจำทางที่สระบุรี ก็อาศัยรถบรรทุกต่อมาถึงปากช่อง พอถึงปากช่องอาตมาก็ลงมาถามพวกขับสามล้อก็ได้ความว่า คณะพึ่งออกเดินทางจากปากช่องวันนี้เอง

อาตมาไปถึงปากช่องประมาณหกโมงกว่า ก็เลยออกเดินตาม มาทันเอากิโลเมตรที่ ๑๐ หมู่คณะกำลังจะพักนอนกันพอดี ถนนมิตรภาพสายนี้เดินลำบาก เป็นถนนราดยางที่ตะปุ่มตะป่ำเต็มไปหมด น้องๆถนนแบบผัดไทย (ถนนลูกรัง) ที่ไพศาลี;

คุณจินดา คุณสุพร ก็ยังไม่ค่อยจะหายดี คณะอาตมาก็ไปกันแบบค่อนข้างช้าหน่อย ตอนนี้คณะอาตมาพักกันอยู่ที่คลองไผ่ อยู่ติดกับเขตชลประทาน โครงการลำตะคอง กว่าจะมาถึงนี่ก็สะบักสะบอมกันน่าดู เพราะจากกิโลเมตรที่ ๑๐ (จากปากช่อง) ก็ออกเดินทางกันตั้งแต่ตี ๓ ครึ่ง เดินกันได้ประมาณ ๖ กม.ก็พอดีมีคนขับรถมาบอกว่าหมู่บ้านข้างหน้าเป็นหมู่บ้านคลองไผ่ เหลืออีกสัก ๒ กิโลครึ่งก็จะถึง

พวกอาตมาก็ออกเดินกันต่อ แต่เดินมาได้ ๓ กม.ก็ไม่มีวี่แววว่าจะ

มีหมู่บ้านเลย และทางช่วงนี้ต้องเดินขึ้นเขา ลงเขาตลอดเวลา เดินจนถึง ๖ กิโลก็แล้ว มีแต่ภูเขาที่จะต้องข้ามเท่านั้น จนเดินมากิโลที่ ๙ จึงถึงเขตหมู่บ้าน และจะเดินเข้าหมู่บ้านต้องเดินแยกจากถนนใหญ่มาอีก ๒ กิโล

ช่วงเช้านี้เลยทำสถิติได้ไกลกว่าที่เคยเดินกันมา คือเดินได้ถึง ๑๗ กิโล กว่าจะถึงที่พักเล่นเอา ๙ โมงกว่า วันนั้นเดินเข้าไปบิณฑบาตในตลาดอีก กว่าจะเสร็จก็กลับมาเพลพอดี เล่นเอาเครื่องยนต์ของอาตมารวนๆเหมือนกัน ซีกรักบางรูปพอบิณฑบาตเสร็จ กลับมาก็ขอนอนทันที วันนั้นเลิกฉันอาหารเพราะมันเพลียเต็มที่ คลองไผ่นี่เราเลยต้องหยุดพักฟื้นกัน ๓ วัน

ขอเจริญพร

.....

คุณประโยชน์ ของ ความอดทน...

ความอดทน ห้ามไว้ได้ซึ่งความผลนผลัน

ขนฺติ สาหสวารณา

ผู้มีความอดทน ย่อมเป็นที่ชอบใจ

มนาโป โหติ ขนฺติโก

ความอดทน นำมาซึ่งประโยชน์สุข

ขนฺติ หิตสุขาวหา

ความอดทน เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์

ขนฺติ ธีรสฺสลงฺกาโร

สมณพราหมณ์ มีความอดทนเป็นกำลัง

ขันฺติพลา สมณพฺราหฺมณา

ขันติคือความอดทน เป็นตบะ(เครื่องเผากิเลส)อย่างยิ่ง

ขนฺติ ปรมํ ตโป ตีติกฺขา

ผู้มีขันติ ชื่อว่าเป็นผู้ขึ้นสู่ทางไปสวรรค์และนิพพาน

สคฺคโมกฺขคมํ มคฺคํ อารุฬฺโห โหติ ขนฺติโก

ท่านเจ้าคุณเปรียญก็เพี้ยนได้

โคราช

๑๖ เมษายน ๒๕๑๘

เจริญพร ***มายังโยม***

กองทัพธรรมของคณะอาตมา บัดนี้ได้เดินออกจากจุดหมายปลายทางแล้ว พวกอาตมาได้เดินมาถึงโคราชตั้งแต่วันที่ ๑๐ เมษายน พักอยู่ที่ศาลาหลางจังหวัดนครราชสีมา การพักอยู่ที่นี่ก็มีข้าราชการและประชาชนมาคุย มาฟังธรรมะ พอสมควร

การพักอยู่ที่โคราชก็มีเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นเกิดขึ้นมาเรื่องหนึ่งคือทางเจ้าคณะจังหวัดโคราช พระศรีวราภรณ์ ได้เข้ามาสอบสวนพวกอาตมา พยายามหาแง่ หามุมต่างๆจะเอาผิดกับอาจารย์ของอาตมา โดยการให้อาจารย์ของอาตมาเข้าไปสอบสวนที่ห้องทำงานของนายอำเภอ ในระหว่างการสอบสวนท่านก็ล้งเล้ง แสดงโทสะออกมาเกือบตลอดเวลา แต่ความจริงก็น่าเห็นใจท่านเหมือนกัน เพราะท่านเป็นโรคเส้นประสาท ญาติโยมที่นี่เล่าให้ฟังว่า บางครั้งเมื่อท่านโมโหคนขึ้นมา ขนาดควักเอาปืนออกมาขับไล่ยิงคนก็เคยมี

ในระหว่างที่มีการสอบสวนอยู่ จิตของท่านเจ้าคุณองค์นี้มีความคิดถึงขนาดที่จะจับอาจารย์ของอาตมาสึก ในข้อหาที่ว่าเป็นพระอวดอุตตริมนุสสธรรม ท่านถึงกับสั่งให้นายอำเภอไปตามผู้ว่าราชการจังหวัด ตามผู้

กำกับ(พ.ต.อ.พนม ฤทธิเลื่อน) มาเป็นสักขีพยาน ในการที่จะได้สึกพระในครั้งนี้

ในระหว่างที่นายอำเภอไปตามผู้ว่าฯและผู้กำกับอยู่นั้น อาจารย์ของอาตมา ท่านก็ได้พยายามอธิบายให้ท่านเจ้าคุณเปรียญ ๙ องค์นี้เข้าใจในเรื่องของอาบัติและวินัยให้ถูกต้อง โดยเฉพาะอาบัติปาราชิกในข้อที่ ๔ เพราะท่านเจ้าคุณองค์นี้ท่านเข้าใจว่า อุตตริมนุสสธรรมเป็นสิ่งที่อวดกันไม่ได้ ใครอวดแล้วก็ต้องปาราชิกกันทันที

อาจารย์ของอาตมาท่านก็พยายามชี้ให้เห็นว่า อุตตริมนุสสธรรมนั้นพระพุทธองค์ทรงอนุญาตไว้ให้เอาออกมาแสดงยืนยันได้แก่อุปสัมปันน์ แต่ว่าอุตตริมนุสสธรรมนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่มีจริงในตน ถ้าไม่มีจริงในตนแต่ไปกล่าวอวด กล่าวแสดงแก่ผู้อื่นก็ถือว่าปาราชิกทันที

ตามวินัยบัญญัติในปาราชิกข้อที่ ๔ ก็มีกล่าวเอาไว้ว่า "ภิกษุอวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีจริง ไม่เป็นจริงในตน ต้องอาบัติปาราชิก"

เมื่ออธิบายขยายความพอสมควร หูตาของท่านเจ้าคณะจังหวัดก็ชักพอจะสว่าง พูดจารู้เรื่องกันได้บ้าง ก็พอดีนายอำเภอได้ตามผู้กำกับมา แต่ขาดผู้ว่าฯไม่ได้ตามมาด้วย

สุดท้ายเจ้าคณะจังหวัดก็ไม่รู้จะทำประการใด ก็เลยพูดแก้เขินไปว่า "เอาละ วันนี้ผมปล่อยตัวท่านไปก่อน"

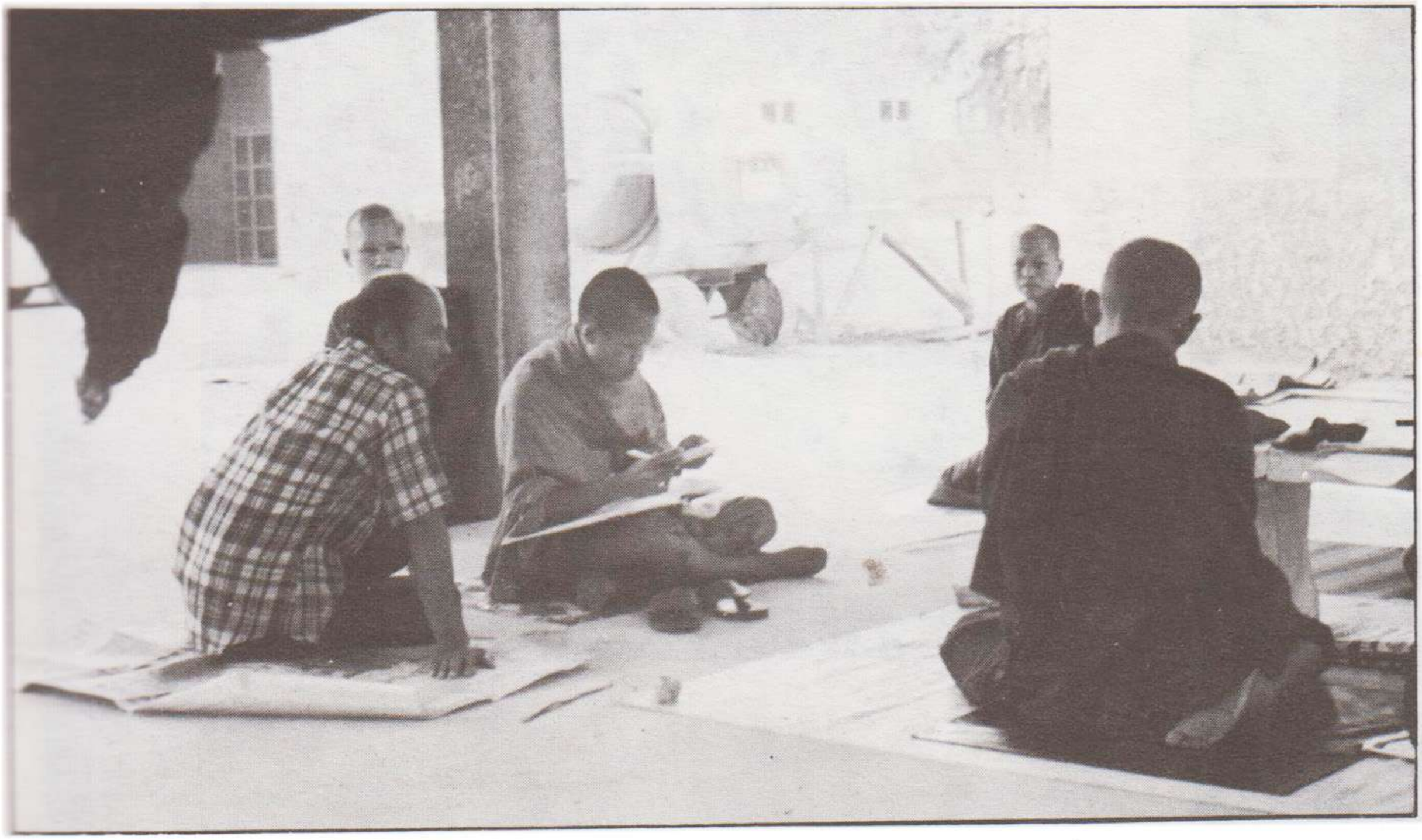
ทั้งๆที่พวกอาตมาก็ไม่ได้ผิดอะไร แต่ท่านพูดออกมาเหมือนกับว่า พวกอาตมาได้ตกเป็นนักโทษของท่านแล้ว

พวกอาตมาได้พักอยู่ที่โคราชทั้งหมดเป็นเวลา ๕ วัน ก็มีญาติโยมหลายคนจะมานิมนต์ให้ขออยู่ต่อ แต่อาจารย์ท่านก็ได้พิจารณาเห็นว่าพอสมควรแก่เวลาแล้ว และก็ยังมีงานทางแดนอโศกรออยู่ ทั้งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ก็มาขอความร่วมมือให้ช่วยร่วมจัดงานนิทรรศการเกี่ยวกับพุทธศาสนาอีก โครงการขากลับจึงคิดว่าจะไม่ปล่อยให้ชักช้า

การเดินออกจากโคราชเมื่อวันวาน คณะของอาตมาก็ต้องเจอกับประเพณีสงกรานต์ มีญาติโยมมาขอสรงน้ำที่เท้า ทั้งถูทั้งขัดให้อย่างดี โยมผู้หญิงบางคนเผลอเห็นผู้ชายทำ ก็ทำตามบ้าง อาจารย์ของอาตมาท่านเป็นองค์แรกเลยโดนไป ๒ ราย ต้องบอกห้ามกันแย่ อาตมาเองอยู่ท้ายๆ เลยรอดไป กว่าจะออกจากตัวเมืองโคราชได้ ก็เล่นเอาแบกกลดเมื่อยไปเหมือนกัน

ขอเจริญพร

.....

เลขาเจ้าคณะจังหวัด กำลังสอบถามรายละเอียด ก่อนที่จะนำพ่อท่านไปสอบทานมรรคผลกับเจ้าคณะจังหวัด.

สัจจะโลกุตระ
พระไตรปิฎกอยู่ที่ต้นมะละกอ

โรงเรียนอาชีวศึกษา สระบุรี

๒๕ เมษายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้ คณะของอาตมาเดินทางมาถึงตัวเมืองสระบุรีแล้ว ใช้เวลาทั้งหมดจากตัวเมืองโคราชมาถึงสระบุรีกินเวลา ๘ วัน ระยะทาง ๑๔๐ กว่ากิโลเมตร ขาเดินกลับนี่อาจารย์อาตมามีโครงการว่าจะใช้เวลาไม่เกินเดือนหนึ่งเป็นอย่างช้าที่สุด

จีวรของอาตมาใส่นุ่งมาได้แค่ปากช่องก็เปื่อยเต็มที่ ซักตรงไหนเป็นขาดตรงนั้น ตอนเช้าอาตมาออกบิณฑบาตที่ปากช่อง ยังไม่ได้ปะจีวรให้เรียบร้อย คิดว่าฉันเสร็จแล้วค่อยปะทีหลัง ญาติโยมทางตลาดเขาเห็นว่าจีวรของอาตมาขาด เขาเลยซื้อทั้งจีวรทั้งสบงมาถวาย ทั้งพระทั้งเณรทั้งหมด ๑๑ ชุด อาตมาได้ยินว่าตกชุดละ ๓๐๐ บาท

ศรัทธาญาติโยมทางนี้ก็นับว่าพอสมควร คณะอาตมาเดินออกมาจากโคราชถึงสระบุรี ก็มีญาติโยมจากโคราชเอาอาหารมาถวายทุกระยะๆมิได้ขาด ขับรถติดตามมาทำบุญจนสุดเขตแดนนครราชสีมา

ไทยทานต่างๆที่ญาติโยมได้ถวายมาก็เป็นเครื่องเตือนใจของอาตมาเสมอๆว่า ข้าวของที่เขาถวายด้วยศรัทธาไม่พึงฉิบหายเสีย เพราะความเป็นคนไร้ค่าของเรา เราจะต้องบำเพ็ญตนให้สูงขึ้นไปอีก คุณธรรมใดที่ยัง

ไม่มียังไม่เกิด เราก็จะพยายามพากเพียรสร้างคุณธรรมนั้นให้มีให้เกิดในตน ให้คุ้มค่ากับสิ่งของที่เขานำมาถวาย

ก่อนที่คณะของอาตมาจะเดินถึงตัวเมืองสระบุรี ก็ได้เดินผ่านสำนักปฏิบัติธรรมแห่งหนึ่ง อยู่ในเขตอำเภอแก่งคอย แยกสาขามาจาก ถ้ำ-กระบอก เขาตั้งชื่อสำนักว่า "สัจจะโลกุตระ" มีพระอยู่ทั้งหมด ๔๐ กว่ารูป สำนักนี้เขาเลิกถือศีล ถือวินัยกัน แต่เขาถือสัจจะที่เขาตั้งขึ้นมาแทน ๙ ข้อ ฉันมื้อเดียวเหมือนกัน พระไตรปิฎกที่เขาศึกษาอยู่ที่ต้นมะละกอ ต้นกล้วย พระที่นี่มีอาชีพปลูกผลหมากรากไม้กินเอง สำนักที่นี่เขามีเนื้อที่ ๑๐๐ กว่าไร่ เนื้อที่ส่วนใหญ่ก็ทำเป็นสวนกล้วย สวนมะละกอ

ความบิดเบือนของศาสนาเรานับวันก็จะฟั่นเฝือลงไปทุกทีๆ ซึ่งเป็นเช่นเดียวกันกับในยุคแรกๆที่พระพุทธองค์ได้ทรงก่อตั้งศาสนาขึ้นใหม่ ซึ่งในสมัยนั้นศาสนาพราหมณ์ก็ได้ฟั่นเฝือไป จนหาสัจจะแก่นแท้ไม่ได้

พวกพราหมณ์เองซึ่งเป็นผู้สืบต่อศาสนาในสมัยนั้น ก็หันมาประกอบอาชีพทำมาหากินเองแบบชาวโลกๆ เนื่องมาจากความเสื่อมศรัทธาของคนในยุคนั้น ทำให้พวกพราหมณ์อยู่กันอย่างลำบาก เลยต้องทำมาหากินเอง

อาตมาเคยอ่านเจอในพระไตรปิฎก พวกพราหมณ์หรือนักบวชในสมัยนั้นก็มีอาชีพแตกต่างกัน บางพวกก็เป็นพราหมณ์ช่างไม้ พราหมณ์ทำสวน พราหมณ์ทำไร่ ทำนา พวกพราหมณ์ที่เป็นใหญ่เป็นโตหน่อยก็สร้างกำแพง แก้วล้อมรอบปราสาทของตน มีเชิงเทินป้องกันทั้ง ๔ ทิศ

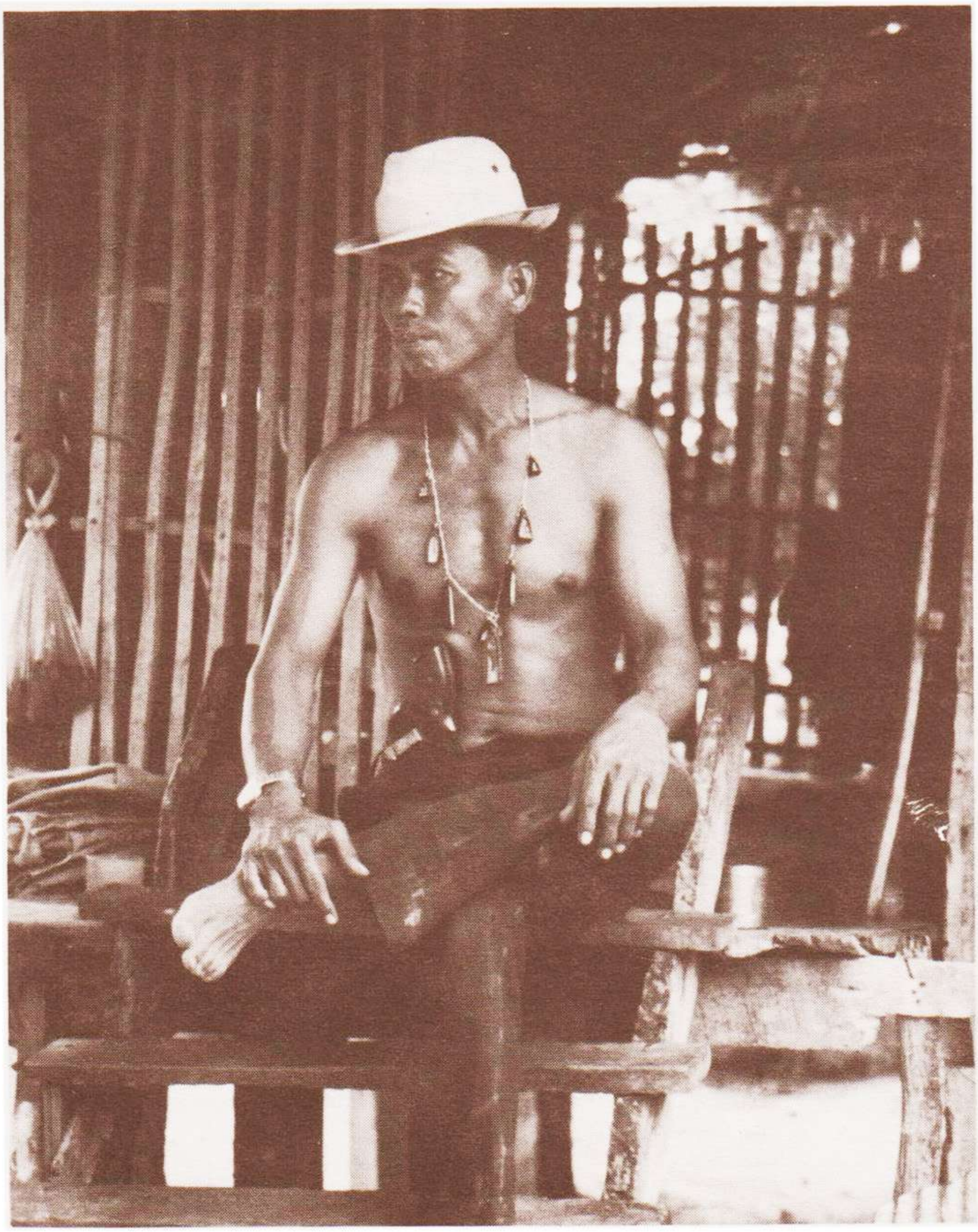
ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับพระสมัยปัจจุบันแล้วก็ไม่แตกต่างอะไรกันมากนัก และในปัจจุบันสิ่งที่พระทั่วๆไปกำลังศึกษากันอยู่ก็คือ วิชาซ่อมวิทยุ วิชาซ่อมโทรทัศน์ ตู้เย็น วิชาภาษาอังกฤษ วิชาครู วิชาเทคโนโลยีเกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไกต่างๆ และสิ่งที่พระชั้นผู้ใหญ่กำลังทำกันในปัจจุบันก็คือพากันแข่งสร้างปราสาทราชวังที่ตนอยู่ สร้างกำแพงล้อมรอบเป็นอย่างดี

ศาสนาของเรานับวันก็จะเสื่อมลงไปทุกทีๆ และในปัจจุบันสิ่งที่ กำลัง

ทำลายศาสนาอย่างเร่งร้อนและรุนแรง ก็คือการค้าพระเครื่องซึ่งเป็นศาสนาพาณิชย์ที่กำลังมีบทบาทกว้างขวาง และแพร่หลายในประเทศของเรา จดหมายฉบับหน้าอาตมาคงได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพาณิชย์ มาเล่าสู่โยมฟังกัน

ขอเจริญพร

.....

ศาสนาพาณิชย์
กับฤทธิ์ของนางพญางิ้วดำ

ร.ร.สตรีอาชีวศึกษาสระบุรี

๒๗ เมษายน ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

จดหมายฉบับที่แล้วที่อาตมาได้เขียนค้างไว้เกี่ยวกับเรื่องศาสนาพาณิชย์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมนับถือมากที่สุดในปัจจุบัน ก่อนที่อาตมาจะเดินถึงตัวเมืองโคราชนั้น ก็ได้มีโอกาสไปแวะพักที่วัดใหม่บ้านดอน วัดนี้กำลังมีคนขึ้นกันมาก มีรถวิ่งเข้าออกเกือบไม่ขาดระยะ โบสถ์ วิหาร ที่นี่สร้างกันใหญ่โตงดงาม

โบสถ์ที่นี่ราคา ๔ ล้านบาท กำลังก่อสร้างกันอยู่ยังไม่เสร็จ ศาลาการเปรียญที่นี่จุคนได้ร่วมพัน เป็น ๒ ชั้น ติดพัดลมไฟฟ้า เดินลายทองไว้อย่างงดงาม วิจิตรตระการตา มีเบาะโซฟาพนักพิงอย่างดี เรียงรายไว้รอบๆศาลา ทั้งๆที่หมู่บ้านที่นี่มี ๖๐ กว่าหลังคาเรือนแค่นั้นเอง

อาตมาได้ยินมัคนายกที่วัดเขาบอกว่า รายได้ส่วนใหญ่มาจากญาติโยมต่างจังหวัดทั่วๆไป เจ้าอาวาสที่นี่มีทั้งโทรทัศน์ มีทั้งรถเก๋ง ๒ คันอย่างดี คันหนึ่งเป็นยี่ห้อวอลโว่ ราคาแสนกว่า ยังใหม่เอี่ยมอ่องอยู่ มัคนายกคุยว่า ตอนนี้ขายได้ ๔ แสนสบายมาก

วัดที่นี่ตอนนี้ก็มีพระอยู่ด้วยกัน ๕ รูป อาตมาเห็นแล้วก็อดทึ่งไม่ได้ เพราะวัดตามชนบทเช่นนี้มันอยู่ในสภาพที่อาตมาคิดไม่ถึงจริงๆ วัดที่

นี่มีคนขึ้นกันมาก ก็เพราะมีคนติดอิทธิฤทธิ์ ของนางพญางิ้วดำกันเยอะ มีการจำหน่ายพระพุทธรูปตามแบบของนางพญางิ้วดำ ตั้งแต่ขนาดบูชาตั้งโต๊ะไปจนขนาดเล็กที่ใช้แขวนคอได้

อาตมาได้เห็นสภาพที่นี่แล้วก็ให้รู้สึกว่า สิ่งที่เป็นเนื้องอกของศาสนากำลังเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่พระเอามาหลอกล่อใช้สร้างความร่ำรวยให้แก่ตนเองและกำลังเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมิใช่น้อยเลยทีเดียว

ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรายังดำรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น ท่านได้ทรงสอนสาวกไว้เสมอว่า **การเห็นตัวตถาคตนั้นมิใช่การเห็นท่อนแท่งกายเนื้อ หรือรูปร่างหน้าตาของพระองค์เอง แต่การเห็นธรรมะนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเป็นการเห็นตถาคตอย่างแท้จริง (โย ธฺมมำ ปสฺสติ โส มำ ปสฺสติ)**

จะแสดงให้เห็นว่าพระพุทธองค์นั้นไม่ต้องการให้พวกเราหลงติดกันในวัตถุแม้แต่ตัวของพระพุทธองค์เอง พระพุทธองค์ ท่านทรงต้องการให้เอาธรรมะเป็นใหญ่ นอกจากนี้พระพุทธองค์ยังตรัสเอาไว้ชัดๆอีกว่า

“หมู่ชนบางจำพวกเมื่อเกิดทุกข์แล้ว ก็หันไปยึดเอาท่อนไม้บ้าง ภูเขาบ้าง แท่งหินบ้าง แท่งศิลาบ้าง มาเป็นสรณะ เขาเหล่านั้นหาจักพ้นจากทุกข์ไปได้ไม่ เพราะนั่นไม่ใช่สรณะอันเกษม ไม่ใช่เครื่องช่วยให้พ้นทุกข์ได้”

สภาพในปัจจุบันที่พุทธศาสนิกชนกำลังยึดถือกัน ในอิฐบ้าง ดินบ้าง หินบ้าง จึงเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคำสอนของบรมศาสดาของเรา อย่างสิ้นเชิง และส่วนใหญ่นั้น พอรู้ว่าตัวเองมีพระเหนียวอยู่ยงคงกระพัน พวกนี้มักจะมีใครพูดผิดหูไม่ได้ ความที่จะให้อภัยแก่กันนั้นหาได้ยาก ส่วนมากมักจะเกิดเรื่องราววิวาทกันมากกว่า

พระเครื่องจึงเป็นสวนหนึ่งที่ทำให้คนก่อโทสะได้ง่าย หรือไม่เช่นนั้นพระประเภทเมตตามหานิยม ก็มีแต่จะทำให้จิตใจของคนเพิ่มความขี้โลภยิ่งขึ้น เพราะส่วนใหญ่ เมื่อมีกันแล้วก็จะเอาแต่อ้อนวอนขอกัน ขอให้ได้ลาภบ้าง ได้ยศบ้าง ขอให้ถูกหวยรวยเบอร์บ้าง ซึ่งนอกจากจะเพิ่มความ

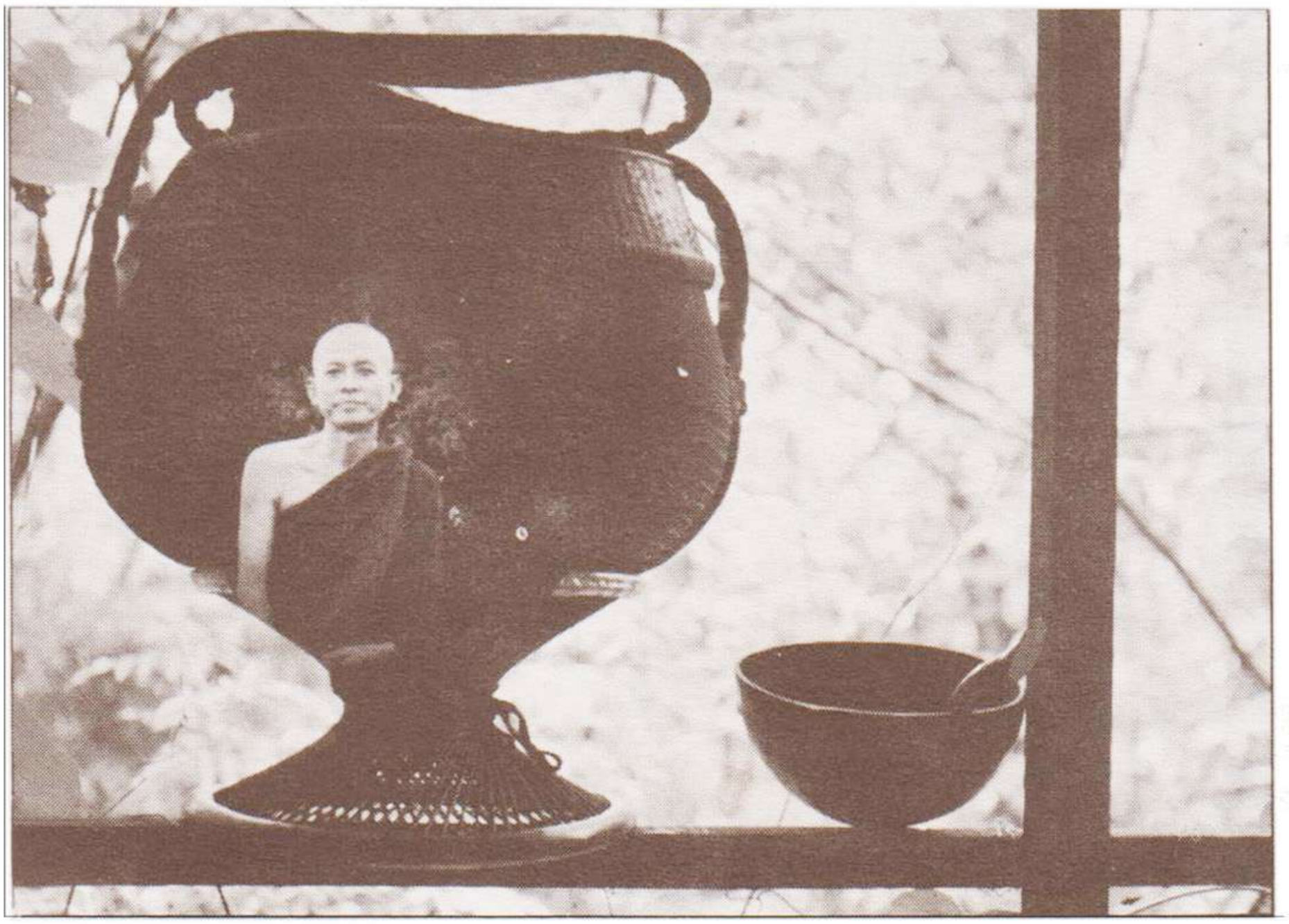
โลภให้แก่ตนแล้วยังเพิ่มความหลง (โมหะ) ใส่จิตอีก

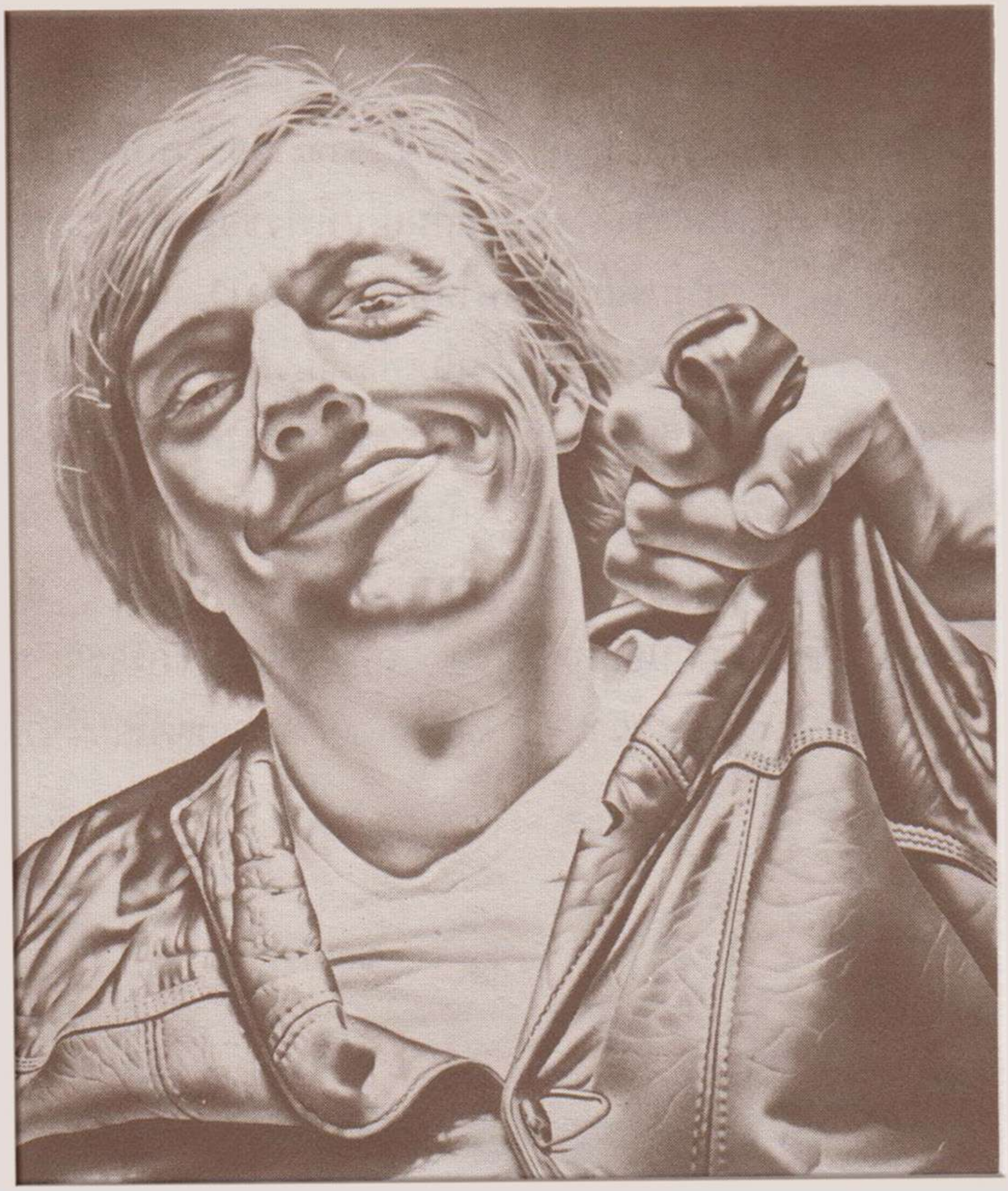
ศาสนาพุทธของเรานั้นสอนเรื่องกรรม อันแปลว่า การกระทำ เราต้องพึ่งกรรม พึ่งการกระทำของเราเอง **เราจะได้อะไรนั้น ต้องทำเอาเอง ไม่ใช่ขอเอา และที่สุดนั้น เราก็จะต้องมีตนเป็นที่พึ่งของตน จึงจะเป็น "อัตตา หิ อัตโน นาโถ" ตามพุทธพจน์ที่ได้ทรงสอนเอาไว้** ศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นมีบทบาทเป็นไปเพื่อให้มวลชนละกิเลส อันมีโลภะ โทสะ โมหะ โยมลองเปรียบเทียบกับบทบาทของศาสนาที่เป็นเนื้องอกนี้ก็แล้วกัน จะเห็นว่ามีทิศทางไปกันแบบตรงกันข้าม

คณะอาตมาได้พักกันอยู่ที่สระบุรีมา ๓ คืนแล้ว วันนี้จะออกเดินทางต่อ ขณะพักกันอยู่ที่ตัวเมือง ญาติโยมจากโคราชก็ยังอุตส่าห์ขับรถตามเอาอาหารเช้ามาถวาย ศรัทธาปสาทะของญาติโยมชาวอีสานนี่นับว่าไม่น้อยทีเดียว

ขอเจริญพร

.....

“ผิดอยู่ที่เรา”...คาถา ดับความโกรธ

บรรณอโศก บางขุนพรหม

๔ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

พร้อมกับจดหมายฉบับนี้ อาตมาได้ส่งหนังสือ คนคืออะไร? ฝากมาถวายหลวงพ่อเคลือบด้วย พร้อมกับหนังสือ ศีล ที่อาตมาได้ขอยืมโยมถวายให้หลวงพ่อก่อน ขณะนี้คณะของอาตมาเดินทางมาถึงกรุงเทพแล้ว พักกันอยู่ที่ “บรรณอโศก” สี่แยกบางขุนพรหม

ทางกรุงเทพระยะนี้ฝนตกทุกวัน บางวันพวกเราก็ต้องบิณฑบาตลุยฝนกัน แต่ก็ยังอุตสาห์มีญาติโยมลุยฝนมาใส่บาตรไม่เห็นแก่ความหนาว และความเปียกปอน

ธนาณัติที่โยมส่งมานั้น โยมทางกรุงเทพฯบอกว่าได้รับไว้แล้ว ก็คงได้ทันใช้พอดีกับเหตุการณ์ เพราะระยะนี้เริ่มเข้าฤดูฝน ถ้าไม่มีผ้ากันฝนก็ต้องลำบากกันหน่อย เงินที่โยมส่งมา เห็นโยมที่นี่บอกว่าสามารถซื้อได้ประมาณ ๑๐ เมตร ก็คงจะใช้ประโยชน์กันได้หลายรูปกว่าจะสิ้นสุดการเดินจาริกครั้งนี้ สุขภาพร่างกายของอาตมาคงจะมีภูมิคุ้มกันต้านทานเชื้อโรคขึ้นอีกเยอะ ได้เจอสภาพร้อนบ้าง เย็นบ้าง หนาวบ้าง แฉะบ้าง อยู่ตลอดเวลา ชีวิตของเราเมื่อทำให้มันง่ายแล้วก็ไม่มีอะไร **ชัยชนะที่สำคัญที่สุดในชีวิตก็คือ การชนะตัวเอง**

แต่สภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ ชอบตามใจตนเอง ชอบแก่งแย่งชิงดีกัน มากกว่าที่จะมาฝึกหัดเอาชนะใจตน ชีวิตของคนจึงไม่มีความจบไม่มีการหยุด มีการดิ้นรนไปเรื่อยๆตลอดเป็นอนันตกาล

อุปมาเหมือนกับความโกรธ เมื่อเวลาเราโกรธขึ้นมา เราก็จะเอาแต่แก้ไขข้างนอกตัวเรื่อยไป เราก็จะไม่สามารถกำจัดความโกรธ สลัดความทุกข์ออกไปจากตัวเราได้ เพราะเรายอมไม่สามารถแก้ไขโลกภายนอก ให้เป็นไปตามอำเภอน้ำใจของเราได้ทุกอย่าง เราต้องแก้ที่จิตใจตนเอง จึงจะรู้จบรู้หมด

และที่สำคัญที่เราต้องระลึกไว้เสมอ ก็คือ ขนาดจิตใจ อันอยู่ในตัวในตนของเรา เรายังไม่สามารถบังคับให้เป็นไปตามความต้องการของเราได้แล้วเราจะไปบังคับคนอื่น ซึ่งก็คนละจิตละใจกัน ร่างกายก็คนละอันกัน ให้เป็นไปตามความต้องการของเราได้อย่างไร? **เพราะขนาดของเรา เรายังบังคับไม่ได้ แล้วก็ยังจะไปบังคับคนอื่น สิ่งอื่น ซึ่งอยู่นอกตัวนอกตนของเราจึงนับว่าเป็นความเขลาของเรา**

ดังนั้นวิธีแก้ความโกรธก็คือ ก่อนที่เราจะด่าคนอื่น ให้ด่าตัวเองก่อน

พระเยซูก็สอนเอาไว้ว่า **“ก่อนที่เจ้าจะไปเขี่ยขี้ผงในตาคนอื่นนั้น จงเอาท่อนซุงที่ฝังไว้ในดวงตาของเจ้าออกก่อน”** ซึ่งท่านมีจุดประสงค์ที่จะให้สำรวจตนเอง ก่อนที่จะไปคอยจับผิดผู้อื่น

แม้พระพุทธองค์ก็ตรัสเอาไว้ว่า **“ผู้ที่เพ่งโทษผู้อื่นนั้น ย่อมมีอาสวะเจริญยิ่ง เขาย่อมห่างไกลจากธรรมอันเป็นที่สิ้นกิเลส”**

ในระหว่างศาสนาคริสต์และพุทธของเรานั้น ต่างก็มีคำสอนหลายๆอย่างที่คล้ายคลึงกัน ฉบับหน้าอาตมาก็คงมีเรื่องเกี่ยวกับศาสนาคริสต์มาเล่าให้โยมฟัง

ขอเจริญพร

.....

“ความโกรธ” ไม่เคยทำให้ผู้โกรธเป็นสุข

หรือเอร็ดอร่อยเลย

“คนโง่”เท่านั้น ที่จะยังโกรธ

เหตุอันเลวแท้ที่ทำให้คนโกรธได้ง่ายที่สุด

คือ...“การเอาแต่ใจตัว”

ผู้ฉลาดแท้(อริยะ) ย่อมไม่เห็นแก่ตัว

แม้ที่สุดเห็นแก่“ใจ”ของตัวเอง

ที่ยึดเอาแต่ตามที่“ใจ”ตัวเห็นดี

...สมณะโพธิรักษ์...

๑๕ ธ.ค. ๒๕๑๙

ศาสนาเปรียบเทียบ

ร.ร.วัดอ้อมน้อย นครปฐม

๙ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

จากฉบับที่แล้ว ที่อาตมาได้เขียนโยงใยเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ ฉบับนี้ก็จะขอเอามาขยายเปรียบเทียบกับศาสนาของเรา คำสอนของศาสนาคริสต์นั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้วิญญาณของมวลมนุษย์ทั้งหลาย ได้เข้าสู่สรวงสวรรค์เข้าไปรวมกันกับพระวิญญาณอันบริสุทธิ์ คือพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีความเป็นนิรันดร ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้ตั้งศาสนา ก็คือ พระเยซู ผู้เป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า

พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งพระองค์ให้มาเกิดในโลกมนุษย์ เพื่อไถ่บาปให้แก่มนุษย์ทั้งปวง วิธีการที่มนุษย์จะเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าได้นั้น ก็คือจะต้องมีศรัทธาความเชื่อถือในตัวพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ท่านเป็นผู้บันดาลทุกสิ่งทุกอย่างในโลกให้เกิดขึ้นมา

ไม่ว่าจะเป็น โลกหรือพื้นแผ่นดินที่เราอาศัยอยู่ หมู่มนุษย์ บ้านช่อง เรือนชาน ข้าวของ ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งพระผู้เป็นเจ้าดลบันดาลทั้งสิ้น เมื่อเรามีศรัทธาความเชื่อมั่นในทำนองนี้แล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็จะเข้ามาคอยดูแล รักษาเรา คอยช่วยเหลือเมื่อเราเกิดความทุกข์ยากต่างๆขึ้น เมื่อเราสวดอ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็จะดล

บันดาลให้ตามที่เราปรารถนา

สำหรับหลักการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น หรือศีลของศาสนาคริสต์นั้นมีอยู่ห้าข้อด้วยกันคือ

๑. **อย่าฆ่าคน**

๒. **อย่าล่วงประเวณี**

๓. **อย่าเป็นพยานเท็จ**

๔. **จงนับถือบิดามารดาของตน**

๕. **จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง** (พระเยซูทรงสอนเอาไว้ว่า ถ้ามีคนมาตบแก้มซ้ายของเรา จงยื่นแก้มขวาให้เขาตบอีกทีหนึ่ง)

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเกี่ยวกับหลักคำสอนของพุทธแล้ว โยมจะเห็นว่าคล้ายคลึงกัน แต่ของเรานั้นมีความละเอียดลึกซึ้งมากกว่า อย่างเช่นเกี่ยวกับเรื่อง การฆ่า ศาสนาของเรานั้นไม่ได้ห้ามเฉพาะคนเท่านั้น แต่ห้ามไปหมด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กสัตว์น้อย เพื่อก่อให้เกิดความเมตตา และเพื่อป้องกันความอำมหิตในโลก

เพราะเมื่อคนเราขนาด มด ยุง ก็ไม่สามารถที่จะฆ่าได้แล้ว ยิ่งคนด้วยกัน ก็ย่อมจะไม่สามารถฆ่าได้แน่ ศาสนาของเราจึงบ่งความเมตตาที่ละเอียดลึกซึ้งกว่า และเข้าแก้ด้วยตัวปัญญาอันเป็นตัวสมุทัยที่แท้จริง

นอกจากนี้ก็มีคำสอนอื่นๆ ที่เหมือนกันกับศาสนาของเรา เช่น พระ-เยซูได้ตรัสบอกสาวกเอาไว้ว่า “คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์นั้นยาก” และท่านได้ตรัสอุปมาเอาไว้ว่า “การที่ตัวอูฐจะลอดรูเข็มนั้น ก็ง่ายกว่าการที่คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้า”

พระพุทธองค์ก็ได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องของเทวดาเอาไว้ว่า “เทวดานั้นเมื่อหมดสิ้นอายุการเสวยสุขแล้ว ส่วนใหญ่แล้วก็ล้วนแต่ตกนรก”

ตามหลักปรมัตถธรรม (ธรรมอันเป็นแก่นแท้สูงสุด) เทวดาก็หมายถึงจิตใจของผู้ที่ได้เสพย์สม สุขสม ตามอำนาจความยึดชอบของตน ซึ่งส่วน

ใหญ่ก็ได้แก่ผู้ที่มั่งมีศรีสุขทั้งหลายแหล่นั่นเอง คนพวกนี้สวนมากเมื่อร่ำรวยเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว ก็มักจะหลงตน ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมีน้อย ความคิดที่จะเสียสละช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นหาได้ยาก นอกจากจะทำไปก็เพื่อหวังชื่อเสียงหรือเพื่อประโยชน์ของตน พวกนี้สวนใหญ่มักจะคอยเอารัดเอาเปรียบคนอื่น

แต่พวกที่ฐานะยากจน หรือฐานะปานกลาง พอมี พอกิน พวกนี้เป็นพวกที่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอยู่มากกว่า เพราะตัวเองเคยประสบความทุกข์ยากมาก่อน เท่าที่อาตมาสังเกตดูคนสวนใหญ่ที่มาทำบุญนั้น เป็นพวกฐานะปานกลางนั้นมีมากที่สุด พวกฐานะที่ค่อนข้างยากจนหน่อยมีเป็นรองลงมา

เกี่ยวกับเรื่องทรัพย์สมบัติในโลกนั้น พระเยซูก็ตรัสเอาไว้ว่า **"อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวหนอนและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องล้วงลักเอาไปได้ แต่จงสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ตัวหนอนและสนิม หรือขโมยไม่อาจจะทำลาย หรือมาลักชิงเอาไปได้"**

โดยความหมายในศาสนาของเรา ทรัพย์สมบัติที่พระเยซูหมายถึงก็คือ **"อริยทรัพย์"** นั่นเอง เพราะเป็นสิ่งที่ไม่มีใครมาช่วงชิงเอาไปจากเราได้ เป็นคุณงามความดีที่อยู่ในจิตใจของเรา และจะเป็นสิ่งที่นำพาเราไปสู่ที่ดี ที่เจริญ

ในด้านการควบคุมจิตใจนั้น พระเยซูตรัสสอนเอาไว้ว่า **"อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง ความทุกข์ของวันใดก็พอสำหรับวันนั้น"**

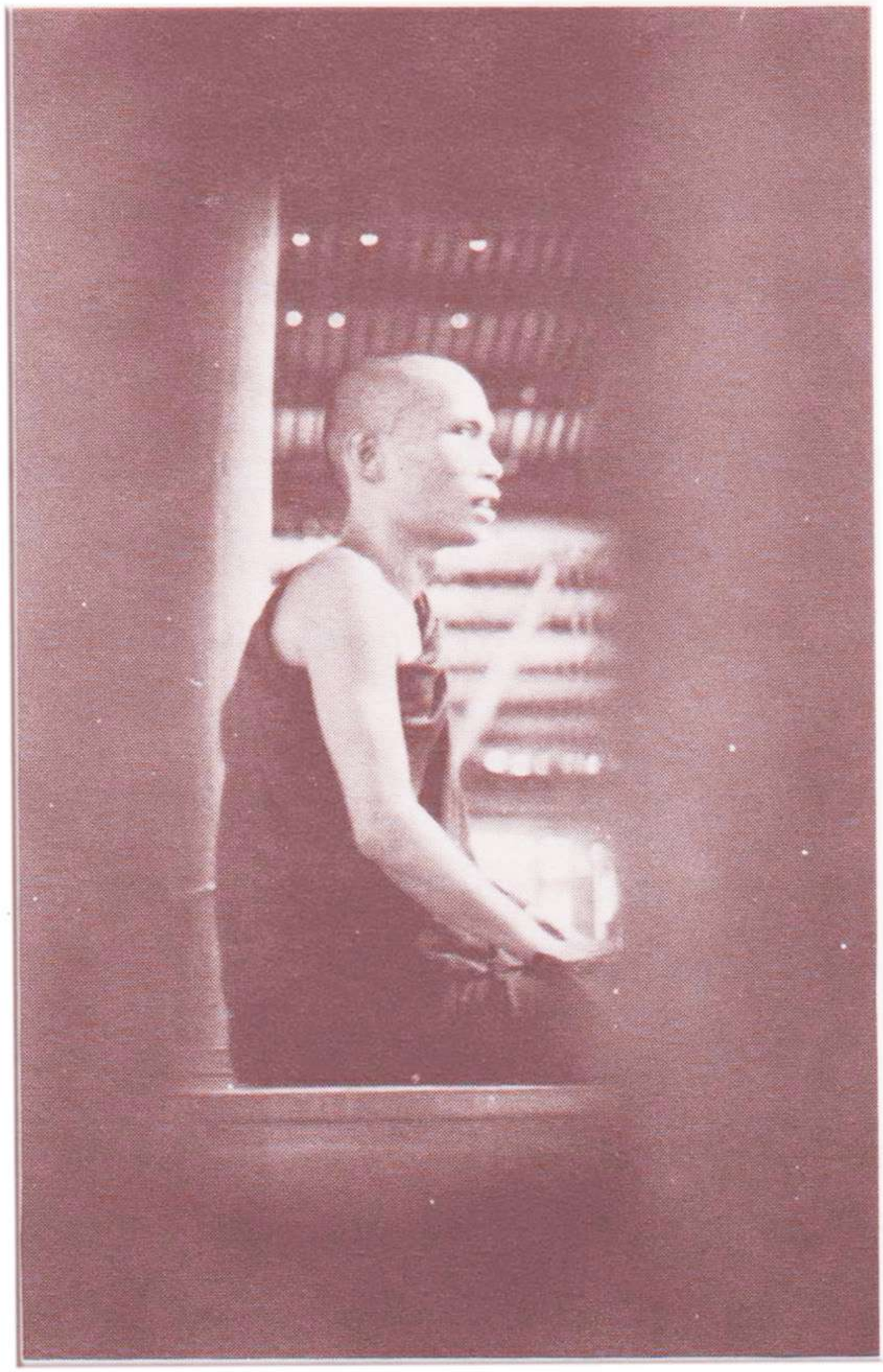
เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระพุทธองค์ก็ตรัสเป็นพุทธพจน์เอาไว้ว่า **"บุคคลไม่ควรคิดถึงสิ่งที่ได้ล่วงเลยมาแล้ว และไม่ไปคำนึงในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง มีความเป็นอยู่เฉพาะในปัจจุบันเท่านั้น ผู้นั้นย่อมเป็นผู้มีวรรณะผ่องใส"**

การเดินจาริกธุดงค์ครั้งนี้ ช่วยให้อาตมาเข้าใจในหลัก"สติปัฏฐาน"

ของพระพุทธองค์ขึ้นอีกเยอะ โดยเฉพาะอิริยาบถ “เดิน” เป็นอิริยาบถที่มีอุปการะคุณแก่ตัวอาตมามากทีเดียว เป็นอิริยาบถที่สร้างความมั่นคงให้แก่สติของอาตมามาก เมื่อจิตมีแต่ความเห็นอยู่รู้อยู่กับปัจจุบันเท่านั้น จิตใจของอาตมามีแต่ความปลอดโปร่ง ว่าง เบาสบาย ถึงแม้ว่าจะเดินมานานแสนนานแล้วก็ตาม

ขอเจริญพร

.....

ทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดก็พอ...

ความดีแม้เป็นสิ่งที่ยากเย็น
ถึงขนาด“ต้องฝืนใจทน”
ก็ต้องจนใจทำ
แต่ความไม่ดี แม้จะง่าย
ทำได้อย่างเพลิดเพลินสนุกสนาน
ก็ต้องอดใจเว้นให้ได้
ปัจจุบันสำคัญที่สุด
ทำปัจจุบันให้ดีเท่านั้น
พอแล้วสำหรับชีวิต.

นกน้อย กลับคืนสู่รังอย่างสะบักสะบอม

แดนอโศก กำแพงแสน นครปฐม

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เจริญพร ถึงโยม

ขณะนี้ ช่วงการเดินทางจาริกของคณะอาตมาได้สิ้นสุดเรียบร้อยแล้ว คณะของอาตมาได้มาถึงแดนอโศก ตั้งแต่คืนวันที่ ๑๓ กว่าจะมาถึงสำนักได้ก็ร่วมเที่ยงคืน

วันนี้รู้สึกว่าค่อยหายเพลียหน่อย ก็เลยเขียนจดหมายมาคุยกับโยม เพราะตั้งแต่เริ่มออกเดินจากนครปฐมนี่ เราต้องตะลุยฝนกันทุกวัน ยิ่งวันสุดท้ายก่อนจะถึงแดน อาตมาเองแทบจะก้าวขาไม่ออก เพราะวันนี้ต้องเดินกันให้ได้ ๒๔ กม. ในช่วงเดียว

พวกเราโดนทั้งลม ทั้งฝนกระหน่ำอย่างเต็มที่ แล้วเวลาที่จีวร สบง โดนฝนเข้าก็ยิ่งเดินลำบากใหญ่ มันติดพันขาทำให้เดินฝืด สบงของอาตมา ค่อนข้างจะเก่าไปหน่อยก็เลยเดินจนฉีกขาดกันไปเลย

วันสุดท้ายนี่ พอฉันกันเสร็จ อาจารย์ของอาตมาท่านก็พาออกเดินกันทันที เพราะท่านรู้ว่าใจของพวกเราอยู่ที่แดนอโศกกันแล้ว ทุกคน เดินกันมาตั้ง ๓ เดือน ก็อยากพักกันสักที

วันนี้ตัวอาตมาเองโดนซัดทั้งแดดทั้งฝน ถ้าเป็นตอนสมัยฆราวาสก็คงจะต้องนอนแผ่จับไข้ไปไหนไม่ได้แน่ เพราะตอนเป็นฆราวาสนั้น ขนาด

ไม่ต้องเจอแดด เจอร้อนมาก่อน เพียงแค่ได้โดนฝนทีไรเป็นต้องจับไข้ทุกที

เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เป็นความเก่งอันหนึ่งของจิต ภาษาศัพท์เขาเรียกว่า "มโนมยิทธิ" เป็นเรื่องของอำนาจจิตที่สามารถปรับร่างกายของเราให้เข้ากับสภาพดินฟ้าอากาศ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันเริ่มมาจากจิต **(มโนปุพพัง-คมาธัมมา) จิตของเราเป็นใหญ่ เป็นประธานเรียกว่า จิตวิญญาณเป็นประธานของสิงทั้งปวง**

เราทำดี ทำชั่ว มีฤทธิ์มีอำนาจก็เพราะจิตเป็นผู้ควบคุมบงการทั้งสิ้น ลัทธิของพวกมหายานที่ธิเบต พวกนี้เขาฝึกจิตกันจนกระทั่งสามารถถอดเสื้อถอดผ้าไปนอนในหิมะได้ อันนี้ก็เป็นความเก่ง เป็นมโนมยิทธิอย่างหนึ่ง ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่ายๆ แต่ก็เป็นเรื่องเลยเถิดไป เพราะไม่ใช่เป้าหมายของศาสนาพุทธเรา

ศาสนาพุทธของเรามีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์สุขของมวลชน เพื่อความผาสุกแก่ชนเป็นอันมาก เป็นไปเพื่อความละกาม ละความพยาบาท และละการเบียดเบียนกันแก่หมู่ชนในสังคม อันมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าของเราเป็นบรมศาสดา เป็นบรมครู เป็นตัวอย่างกระทำก่อน อริย-สาวกของพระพุทธองค์ผู้เป็นครูชั้นรองลงมา ก็เป็นผู้ปฏิบัติตาม และสืบต่อคำสอนของพระพุทธองค์

การมาเป็นพระ ก็คือ มาเป็นครูแก่สังคม มาเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงความเป็นอยู่ง่ายๆ เบา ว่าง พ้นภาระ ไม่สะสม กอบโกย กักตุน หรือมีความหวงแหน มีชีวิตอยู่ด้วยปัจจัย ๔ เท่าที่จำเป็นเท่านั้น

เดี๋ยวนี้เมื่อพูดถึงเรื่องปัจจัยแล้ว พุทธศาสนิกชนของเราดูเหมือนจะเข้าใจผิดกันไปหมด พอพูดถึงเรื่องปัจจัยแล้ว ต้องหมายถึงเงินกันทันที ยิ่งในกรุงเทพฯเมื่อคณะของอาตมาไปบิณฑบาต คนจีนนิยมถวายเงินกันเยอะ และเขาก็บอกว่า เขาขอถวายปัจจัย

อาจารย์ของอาตมาท่านต้องอธิบายให้ฟังว่า เงินนั้นมันไม่ใช่ของที่

เป็น “ปัจจัย”มันเป็นของที่เรียกว่า“บาดใจ” พระพุทธเจ้าท่านห้ามไม่ให้พระเข้าไปยุ่ง เมื่อมาเป็นพระแล้วจะมาเก็บเงิน เก็บทอง ทำการซื้อขาย หรือแม้แต่จะแลกเปลี่ยนสิ่งของกับคฤหัสถ์นั้นไม่ได้ พระพุทธองค์ท่านปรับเป็นอาบัติ เป็นการผิดศีล ผิดวินัย เป็นพระแล้วต้องประพฤติปฏิบัติตามศีลตามวินัย

ถ้ามาโกนหัว ห่มผ้าแล้ว แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามศีล ตามวินัย อย่างนี้ไม่เรียกว่า“พระ”เป็นแค่“พะ” คือมา พะ ศาสนาไว้เพื่ออาศัยหากินเลี้ยงตัวไปแค่นั้นเอง

การเดินจาริกในช่วง ๓ เดือนนี้ นับว่าได้สร้างอัตถประโยชน์ให้แก่อาตมามาก ทำให้ได้เข้าใจ ในกฎของชีวิตขึ้นอีกเยอะ **ซึ่งชีวิตของเรามันไม่ต้องใหญ่โตอะไรเลย ร่มไม้ ยอดหญ้า ที่ไหน ก็อยู่ได้ มีกลด สักอัน บาตร สักใบ อุปมาเหมือนกับปีกทั้ง ๒ ข้าง ที่จะเป็นเครื่องพัดพาเราไปสู่เขตคามแว่นแคว้นต่างๆ**

ขอให้เราดำรงอยู่ในธรรม อันไม่เป็นไปเพื่อความเห็นแก่ตัว เพื่อความหลอกลวงเบียดเบียนผู้อื่น แต่เป็นไปเพื่อความอนุเคราะห์เกื้อกูล เพื่อสร้างความสงบ สันติสุข ให้เกิดในสังคม

เมื่อเราตั้งมั่นอยู่ในธรรมจริงๆแล้ว เมื่อนั้นเราก็จะได้รับความสุข สงบอย่างแท้จริง ตามพระพุทธพจน์ที่ตรัสเอาไว้ว่า **“ธมฺโม สุจิณฺโณ สุขมาวหาติ” ธรรมที่ประพฤติดีแล้วนำสุขมาให้**

ขอเจริญพร

.....

สูดอยอินทนนท์ ครั้งที่ ๒

ร.ร. บูรณศักดิ์วิทยา

๒๓ พ.ค.๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้ตัวอาตมากำลังพักอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมกับหมู่พระของคณะอาตมาอีก ๑๔ รูป วันที่ ๒๕ ท่านมหัปผโล ได้นิมนต์พวกอาตมาไปทำวิสาขบูชาที่ดอยอินทนนท์

ตอนนี้พวกเราก็ช่วยนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดทำนิทรรศการ พุทธศาสนาอยู่ วันที่ ๑ มิถุนายน คณะของอาตมาก็จะลงไปบวชพระที่นครสวรรค์ คนที่อาตมาเคยเล่าให้โยมฟัง ว่าได้เข้ามาปฏิบัติกับชาวอโศกแกจะบวชที่อำเภอโกรกพระ วัดโกรกพระเหนือ ราวๆก่อนวันที่ ๑ คณะของอาตมาก็คงไปพักกันที่ตัวอำเภอเมืองนครสวรรค์

ความจริง จดหมายฉบับนี้ อาตมามีเรื่องจะคุยกับโยมอีกเยอะ แต่ต้องรีบทำนิทรรศการ เลยขอผัดโยมเอาไว้ฉบับหน้าก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

.....

ยอดนักรบ

เหนือฟ้ายังมีฟ้า
เหนือคนย่อมมีคน
ใครรู้บ้างเล่าว่า ยอดขุนเขา
คือต้นหญ้าที่ถูกเหยียบบนปฐพี

เขาไม่ยอมใช้อาวุธ
เขารบด้วยมือเปล่า
เขาต้องการที่จะตายก่อนคนอื่น
เพื่อจะได้ไม่ตายอีกต่อไป

เขาเสียสละเพื่อสันติ
เขาปฏิเสธ“สันติที่มาด้วยเลือด”
เลือดนำสันติมาไม่ได้
นอกจากสันติเพื่อสันติเท่านั้นยั่งยืน

เขาละทิ้งเกียรติยศ
เขาละทิ้งทรัพย์สมบัติ
เขากินน้อยใช้น้อย
แต่เขารบหนักขึ้นทุกวัน

“คน” คือสิ่งที่เขาต้องฆ่า
เขาฆ่า“คน”ในตัวของเขาเองก่อน
เขาพยายามฆ่าผู้อื่นด้วย
เขาฆ่าเพื่อการ“ตายอันสุขเย็น”

เขาไม่รู้จักคำว่าแพ้
เขาพบชัยชนะที่ถาวร
เขายิ้มได้ตลอดกาล
เขาคือ**“ยอดนักรบ”**

ดูปีมหาอุสัฐฐเจ้าอินทวิชยานนท์
อดีตเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่
ที่สถิตย์เสวยอินทยนต์

เกือบแข็งตาย บนยอดดอย!

ร.ร. บูรณศักดิ์วิทยา อ.เมือง จ.เชียงใหม่

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้อาตมากลับลงมาจากยอดดอยอินทนนท์เรียบร้อยแล้ว ตอนนี้กำลังพักอยู่ที่เชียงใหม่ ขึ้นดอยอินทนนท์คราวนี้ ตัวอาตมาเองสะบักสะบอมน่าด วันนี้ร่างกายค่อยยังชั่วขึ้น

ระหว่างที่ปักกลดกันอยู่บนดอย ทั้งหนาวก็หนาว มิหนำซ้ำฝนยังเข้ามาเล่นงานผสมโรงเข้าอีก พวกที่ให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นจีวร สังฆาฏิ หรือสบง ก็พลอยเปียกชื้นไปหมด ทั้งข้างล่าง ข้างบน หลังคากลดก็มีน้ำไหลลงมาหยดใส่พื้นที่นอนอยู่ตลอดเวลา

โครงการที่พวกเราจะพักกันอยู่บนยอดดอยในคืนวันที่ ๒๔ และคืนวันที่ ๒๕ เลยเปลี่ยนแปลง พักเพียงคืนวันที่ ๒๔ คืนเดียว ตอนเช้าวันที่ ๒๕ ฉันเช้าเสร็จแล้ว ก็อพยพจากยอดดอยลงมาอีก ๑๗ กิโลเมตร (ตามเส้นทางรถยนต์) มาปักกลดกันอยู่ยอดเขาเล็กๆลูกหนึ่งใกล้ๆกับหมู่บ้านของพวกแม้ว และแถวๆนี้ก็มีบ้านพักของพวกคนงานที่มาสร้างทาง และสร้างเรดาร์ อาศัยอยู่

ตอนกลางคืนวันวิสาขบูชา พวกคนงานที่นี่ก็เอารถมารับอาจารย์ของอาตมาไปแสดงธรรม ตัวอาตมาเองวันนี้เพลียเต็มที่ ตอนกลางวันก็โดน

ฝนเล่นงานเกือบทั้งวัน อาตมาเองปักกลดวันนี้ขาดความรอบคอบ ไม่ได้พิจารณาสถานที่ให้ละเอียดถี่ถ้วน เพียงแต่เห็นว่าเป็นที่ราบเรียบดีอยู่ใต้ต้นไม้ก็ได้แต่คิดว่าวันนี้คงได้พักให้สบายเต็มที่ละ ไม่ได้เอาเรื่องฟ้าฝนเข้ามาพิจารณาร่วมด้วย

พอฝนตกเข้า ที่พักของอาตมากลายเป็นแอ่งน้ำฝนไปอย่างดี ก็เลยต้องนั่งแฉะสู้ฝนไป เพลียจนเกือบจะหายเพลีย ตอนกลางคืนอาตมาจำวัดราวๆ ๒ ทุ่ม ตื่นมาอีกที ๖ โมงเช้าถึงค่อยยังชั่วขึ้นบ้าง ลมบนเขาที่อาตมาปักกลดนี่ก็แรงน่าดู ตีผ้าคลุมของอาตมาขาดไปหลายแห่ง แต่เพราะความเพลียจัด ความแรงของลมจึงไม่ค่อยได้รบกวนการจำวัดของอาตมาเท่าไหร่

ความจริงเกี่ยวกับเรื่องดอยอินทนนท์ อาตมายังมีเรื่องเล่าให้โยมฟังอีกเยอะ แต่จดหมายฉบับนี้อาตมาก็มีเจตนาที่จะบอกกำหนดการของคณะ วันที่ ๒๘-๓๑ พฤษภาคม คณะอาตมามาพักกันอยู่ที่เชิงเขากบ วันที่ ๓๑ ตอนบ่ายออกเดินทางต่อไปอำเภอโกรกพระบวชผู้ปฏิบัติธรรมที่นั่นรูปหนึ่ง(ในวันที่ ๑ มิถุนายน) วันที่ ๒ เย็นก็จะออกเดินทางต่อไปอินทร์บุรี

เจริญพร

.....

“อย่าไปเลยบางกอกจะบอกให้”

บ้านครูมงคล สิทธิพันธุ์
ประธานกลุ่มชาวนาอินทร์บุรี
๕ มิถุนายน ๒๕๑๘
เจริญพร มายังโยม

วันที่ ๔ เมื่อวานนี้รถมาถึงอินทร์บุรี เวลาประมาณบ่ายสองโมงครึ่ง รถยนต์วิ่งกินเวลาร่วม ๓ ชั่วโมง มีลูกเลี้ยงจ่าหวังตามมาคนหนึ่ง เห็นบอกว่าจะไปดูแนวการปฏิบัติที่แดนอโศก

ที่อินทร์บุรีพวกอาตมาได้มาพักกันที่สวนผลไม้ของครูมงคล (คุณพ่อคุณชาตรี) สวนที่นี่เขาปลูกผลไม้เกือบทุกอย่าง มีทั้งมะปราง มะพร้าว มะม่วง มะนาว มะกรูด มะขาม มะละกอ กระท้อน กล้วย ขนุน ส้มโอ ละมุด ชมพู่ ไผ่มีทั้งไผ่ตง และ ไผ่หนาม ซึ่งเป็นร่มครึ้มไปทั้งสวน

อาตมา มาที่อินทร์บุรีทีไรก็ได้แต่เห็นครูมงคล กำลังง่วนงุดอยู่กับการเก็บผลหมากรากไม้ในสวนทุกที รู้สึกว่าการใช้ชีวิตอย่างนี้ก็เป็นชีวิตอันสงบในระดับหนึ่งเหมือนกัน เพราะมันเป็นอาชีพที่ไม่ต้องไปเบียดเบียน แก่งแย่งชิงดีกับโลกเขาเท่าไหร่ และพืชพันธุ์ธัญญาหารนั้น มันเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ มนุษย์เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ถ้าปราศจากอาหารมาหล่อเลี้ยงร่างกาย

อาจารย์ของอาตมาท่านจึงได้ยกย่องว่า **อาชีพเกษตรกรเป็นอาชีพที่**

ประเสริฐที่สุด ในบรรดาอาชีพที่เกี่ยวกับการทำมาหากินทั้งหลาย แม้แต่อาชีพหมอก็ยังถือว่าไม่ได้อยู่ในอันดับ ๑ เพราะคนอาจขาดหมอได้ แต่คนเราไม่สามารถขาดอาหารได้

แม้พระพุทธองค์ก็ตรัสเอาไว้ว่า **"ข้าวเป็นทรัพย์สินที่มีค่าสูงสุด"** ซึ่งไม่ใช่เพชร ไม่ใช่พลอย หรือทองคำ อย่างคนโลกๆเข้าใจ

ในสภาพการณ์ของโลกเราในปัจจุบัน ประชากรกำลังทวีขึ้นอย่างมาก-มาย ซึ่งไม่ได้สัดส่วนกับอาหารที่ผลิตขึ้นมาเลี้ยงประชากรของโลก ตามรายงานขององค์การอนามัยโลกปรากฏว่า ประเทศที่ยากจน เป็นต้นว่า อินเดีย บังคลาเทศ ปากีสถาน และหมู่ประเทศในอาฟริกา มีคนอดอาหารตายด้วยความหิวโหยเสมอๆ ซึ่งบางประเทศในประเทศยากจนเหล่านี้ แม้แต่ใบไม้สีเขียวจะหากินก็แทบไม่มี เพราะถูกเด็ดไปกินกันหมด สภาพความขาดแคลนอาหารกำลังเกิดขึ้นในโลกปัจจุบัน แต่เมืองไทยของเราเป็นถิ่นที่เป็น **"เกษตรสมบูรณ์"** จึงยังไม่ค่อยจะรู้สึกอะไรมากนัก

อาตมาเองได้เข้ามาอยู่ในสวนผลไม้ที่นี่ เห็นต้นไม้ เห็นผลไม้ ลูกกระท้อนกำลังห้อยโนงเนงอยู่เต็มต้น มะพร้าวก็ติดแขวนกับจั่นของมันอย่างระเกะระกะ ส้มโอก็ห้อยโตงเตงไปมา และได้มาสัมผัสกับความร่มครื้มเย็นสงบที่นี่ ก็ทำให้จิตนึกคิดแวบไปถึงความดำริของโยม ที่โยมเคยปรารภว่าจะหาซื้อที่ดินเข้าไปปลูกบ้านอาศัยอยู่ในกรุงเทพ

อาตมารู้สึกเสียดายเหมือนกัน ที่โยมจะทิ้งความสงบในท้องถิ่นแถบชนบท เข้าไปอยู่ในเมืองที่มีแต่ความวุ่นวาย เร่าร้อน มีแต่ดูดดึงจิตใจของคนให้หมกไหม้อยู่กับนรก ซึ่งจะหาความเป็นพี่ เป็นน้อง ความเกื้อกูลกันในระหว่างบ้านใกล้ เรือนเคียงได้ยากเต็มที ส่วนใหญ่ก็อยู่ในระบบตัวใครตัวมัน

และอีกประการหนึ่งก็คือตัวโยมเองนั้นอยู่ที่ไพศาลี โยมก็เป็นที่นับหน้าถือตาของคนทั่วไป ความเสียสละ ความช่วยเหลือเกื้อกูลแก่ผู้อื่น โยม

ก็ได้สร้าง ได้กระทำไว้มาก คนที่เขาสำนึกในบุญคุณของโยมก็ย่อมมีอยู่ โยมอยู่กับคนเหล่านี้ก็ย่อมจะสุขกว่า สบายใจกว่าอยู่กับคนที่ไม่เคยจะรู้จัก ไม่เคยได้ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันเลย

แต่อย่างไรก็ตามก็สุดแล้วแต่โยมจะตัดสินใจกันเอาเองก็แล้วกัน อาตมา เป็นพระก็อยู่ในเพศที่ใฝ่แสวงหาความสงบ ก็แนะนำมาตามฐานะพระ เพื่อ ให้เกิดประโยชน์แก่ตัวโยม ตามภูมิ ตามปัญญาที่อาตมาเข้าใจได้

วันที่ ๖ มิถุนายน อาตมาก็จะออกเดินทางต่อไปอยุธยา ที่นั่นมี กลุ่มญาติธรรมชื่อว่า**"ศรีอโศก"** ปัญหาของพวกอาตมาตอนนี้ที่สำคัญก็คือ ที่อยู่มันมีมากเกินไปจนเกรงว่าจะไปอยู่ฉลองศรัทธาโปรดญาติโยมได้ไม่หมด ตามสัจจะของโลกนั้น **"ยิ่งไม่เอา ก็จะยิ่งได้ ยิ่งให้ไป ก็ยิ่งจะได้มา"**

เจริญพร

.....

สุดยอดปาฏิหาริย์...

แดนอโศก

๑๘ มิถุนายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

จดหมายของอาตมาขาดหายไปนานในช่วงนี้ เพราะต้องรีบทำคำบรรยายเกี่ยวกับพุทธศาสนา ซึ่งต้องจัดส่งไปให้ทางมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยประธานจัดงานนิทรรศการทางพุทธศาสนา ได้ไปรวบรวมความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับพุทธศาสนามา อันเป็นเรื่องเกี่ยวกับทัศนะของพุทธศาสนิกชนในยุคปัจจุบันนี้บ้าง เกี่ยวกับเรื่องหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าว่าเหมาะสมกับยุคกาละนี้หรือไม่ ทางพุทธศาสนามีวิธีแก้ปัญหาในเรื่องความรักอย่างไร? ฯลฯ ซึ่งเขาได้ส่งข้อมูลจากสถิติมาให้พวกอาตมาได้สรุปตอบไป อาตมาเองโดนรับหน้าที่เป็นผู้รวบรวมบทความทั้งหมด เลยต้องยุ่งหน่อย

คำบรรยายที่ได้ส่งไปส่วนใหญ่ก็เป็นบทความสั้นๆ อย่างเช่น สถิติที่ไปเก็บมาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ มีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องความขลังความศักดิ์สิทธิ์ และปาฏิหาริย์ พวกอาตมาก็เขียนคำอธิบาย ปาฏิหาริย์ของศาสนาพุทธไปโดยแยกแยะ คือ

คำว่า **ปาฏิหาริย์ในทางพุทธศาสนา** แยกออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. **อิทธิปาฏิหาริย์** ฤทธิ์เป็นอัศจรรย์มีประการต่างๆ คือ เหาะได้

หายตัวได้ ดำดินได้ ฯลฯ

๒. **อาเทศนาปาฏิหาริย์** ดักใจเป็นอัศจรรย์ สามารถรู้ใจผู้อื่นได้

๓. **อนุศาสนีปาฏิหาริย์** คำสอนเป็นอัศจรรย์ คือสามารถทำให้คนเว้นจากความชั่ว มากระทำความดี และบำเพ็ญจิตให้บริสุทธิ์ได้

พระพุทธองค์ทรงสนับสนุน **อนุศาสนีปาฏิหาริย์**เป็นยอดสุด ให้สาวกทั้งหลายแสดงได้ อวดได้ เพราะเป็นประโยชน์ต่อปวงชน ส่วนอิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์นั้น พระพุทธองค์ตรัสว่า ทรงเกลียดชัง ขยะแขยง เบื่อหน่าย เอือมระอา ห้ามสาวกแสดง หรือโอ้อวด (พระสุตตันตปิฎก เกวัฏฏสูตร ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค)

ส่วน เกี่ยวกับเรื่องความขลัง หรือความศักดิ์สิทธิ์นั้น เป็นเดรัจฉานวิชา เช่น การพ่นน้ำมนต์ การรดน้ำมนต์ การทำพิธีเสกเป่า การทำนายฝัน ทำนายชะตา การทำยันต์ ป้องกันบ้านเรือน ฯลฯ เดรัจฉานวิชาเหล่านี้ พระพุทธองค์ทรงกำหนดศีลไว้ไม่ให้ภิกษุไปกระทำ (มีในมหาศีลสีลขันธวรรค)

เกี่ยวกับเรื่องความเป็นอยู่ของพระในปัจจุบัน จากสถิติพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเบื่อ เอือมระอา ต่อสภาพการณ์ของพระในปัจจุบัน พวกอาตมาก็ได้วิเคราะห์ ไปให้เขาเห็นว่า ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจาก ผู้ที่เข้ามาบวชในบวรพุทธศาสนานั้น ไม่ได้มาประพฤติปฏิบัติ เพื่อทำให้สิ้นแห่งทุกข์ ตามคำที่ตนได้ปฏิญาณต่อเพศพรหมจรรย์ แต่เข้ามา**"เกาะ"** อาศัยอยู่ในคราบสมณเพศเท่านั้น เช่น

๑. **บวชตามจารีตประเพณี** เช่น บวช ๓ เดือน บวชแก้บน บวชพักร้อน บวชหน้าไฟ ฯลฯ (ปูเสฉวน)

๒. **บวชเพื่ออาศัยไต่เต้าเรียนวิชาการทางโลก** (ปลิง)

๓. **บวชศึกษา ปริยัติธรรม หรือก่อสร้างทางวัตถุ เพื่อเลื่อนสมณศักดิ์ อันเป็นที่มาของลาภ** สักการะ (กาฝาก)

๔. บวชเพื่อตั้งตนเป็นอาจารย์ แสวงหาผลประโยชน์จากความงมงายของคน เช่น ใบ้หวย ปลุกเสกเครื่องรางของขลัง พยากรณ์โชคชะตา ทำเสน่ห์ รดน้ำมนต์ เจิมป้าย ฯลฯ (ทาก)

การบวชของพระในสมัยปัจจุบัน จึงผิดกันกับในสมัยพุทธกาล ซึ่งถือว่าการบวชนั้นเป็นเรื่องจริงจัง ที่จะต้องละทิ้งวงศาคณาญาติ และกองโภคสมบัติ กันอย่างจริงๆเพราะต่างก็เข้าใจกันดีว่า ผ้ากาสาวพัสตร์นั้นคือ "ธงชัยของพระอรหันต์"

ดังนั้นการ **"ลาสิกขาบท"** ในสมัยพุทธกาล จึงเป็นเรื่องน่าอับอาย เพราะเป็นการประกาศความพ่ายแพ้ของตนเอง ที่ไม่สามารถบรรลุถึงจุดหมายนั้นได้ ต้องบอกคืนสิกขาหวนกลับมาสู่เพศต่ำ คือ คฤหัสถ์อีก

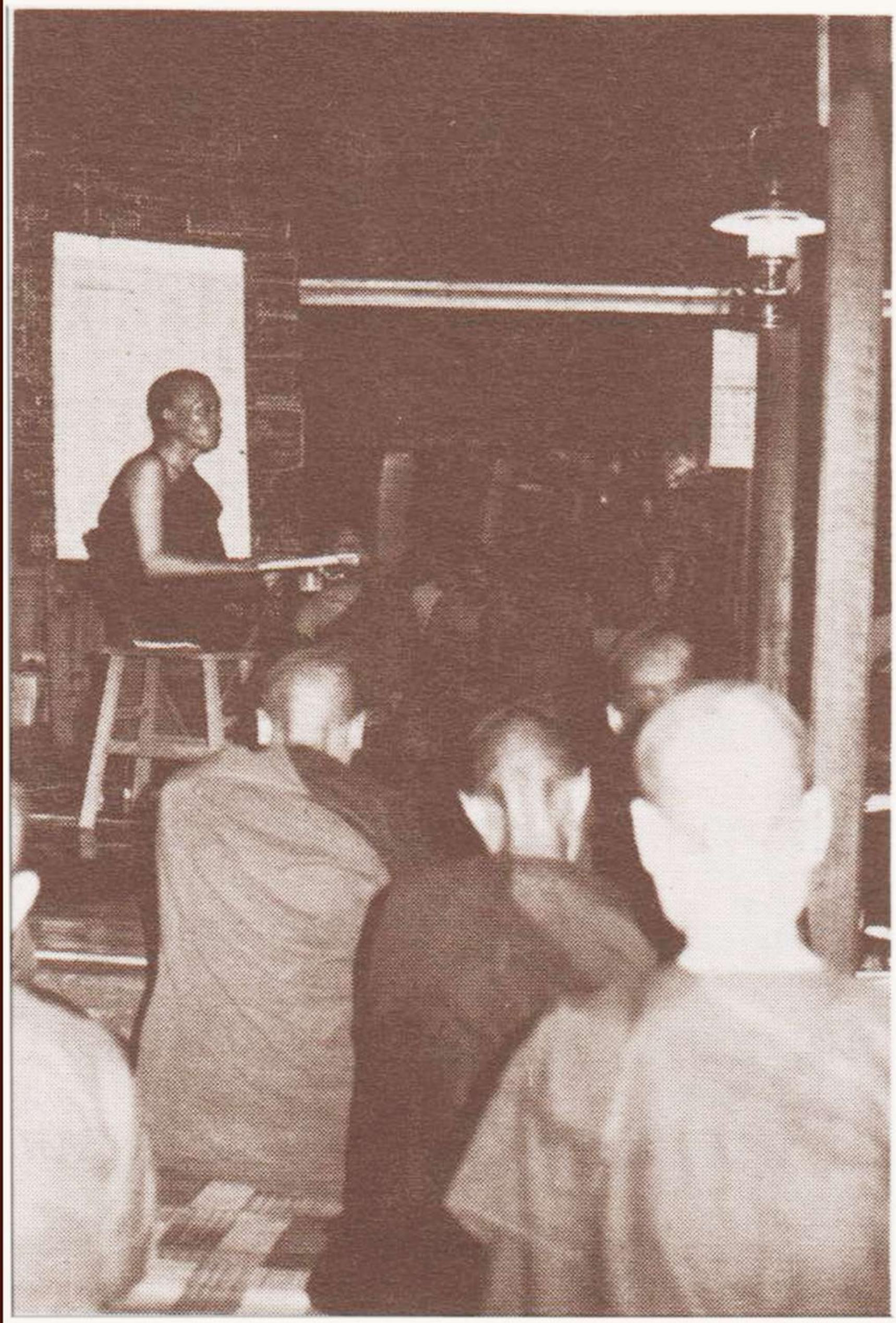
จุดมุ่งหมายของการบวชในปัจจุบัน ได้เบี้ยวเบี่ยงออกไปดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น จึงทำให้พระที่บวชไม่ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตน ตามธรรมวินัยของพทธองค์ ล่วงละเมิดศีล ละเมิดวินัย ต้องอาบัติชั่วหยาบ จึงทำให้เป็นที่เสื่อมศรัทธาของพุทธศาสนิกชนในยุคปัจจุบัน

การทำงานคราวนี้ อาจารย์อาตมาก็ได้ลองฝึกงานให้พวกเราทำกันเอง ท่านคอยตรวจสอบดู และแก้ไขเท่านั้น ซึ่งก็เป็นนโยบายแตกกิ่งก้านสาขาออกไป เพื่อสร้างความร่มเย็นให้แก่โลกได้มากขึ้น

การเผยแพร่ธรรมะของ **"ชาวอโศก"** ในปัจจุบันนับว่าไปได้ไกลไม่น้อยทีเดียว สมาชิกของชาวอโศกก็มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตัวอาตมาเองในขณะนี้ก็พยายามเพ่งเพียรกวดขันตนเองอยู่เสมอ เพื่อทำลายความโศกเศร้า ที่มันยังหลงติดยึด ฝังอยู่ในจิตให้มันหมดไปเพื่อที่จะได้เป็น **"ชาวอโศก"** อย่างแท้จริง สมบูรณ์

เจริญพร

.....

ตอบปัญหาเทวดา...

แดนอโศก

๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

จดหมายฉบับนี้ตอนแรกกะว่าจะฝากคุณใช้มา พอดีพวกคุณชาตรี คุณวีรัชชัยเข้ากรุงเทพฯ คุณใช้ก็เลยตามมาพักที่ศูนย์กลางอโศกด้วย เลยออกมาก่อนกำหนด ๑ วัน ทำให้อาตมาฝากจดหมายไม่ทัน คุณใช้เองมาลองพักที่นี่ก็กินมื้อเดียวทันที นับว่าเก่งเหมือนกัน ตอนเย็นก็ต้องเข้าอบรมธรรม ตอนเช้าก็ต้องตื่นก่อนตี ๔ วันหนึ่งๆก็ต้องนั่งฟังธรรมไม่น้อยไปกว่า ๔ ชั่วโมง ถ้าคนไม่มีจิตใจโน้มมาทางธรรมจริงๆก็ยากที่จะนั่งทนฟังอยู่ได้

โยมก็คงจะเคยเห็นตามวัดทั่วๆไป พอพระเทศน์ไปได้สักแค่ ๑๐-๒๐ นาที ถ้าไม่นั่งหลับ ไม่นั่งคุย ก็ต้องนั่งนึกรำคาญใจว่า เมื่อไหร่มันจะเสร็จสักที แล้วธรรมะที่นี่ก็ไม่ใช่ธรรมะประเภท “เบาใจ” ส่วนใหญ่มีแต่ “ขยี้หัวใจ” ผ่ากันให้แหลกๆไปเลย คนนั่งทนฟังได้ จึงนับว่ามีบารมีไม่น้อย อาตมาก็ได้ถามคุณใช้ดู ว่ามาที่นี่รู้สึกเป็นอย่างไร? เขาก็บอกว่า “สบายใจดีครับ”

ที่สำนักของอาตมาตอนนี้ ธรรมะที่อาจารย์ของอาตมาอธิบายส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องของฌานสมาบัติ ซึ่งเกี่ยวกับรูปฌาน และอรูปฌาน โดย

อาจารย์ท่านก็ได้พยายามเน้นให้เห็นว่า เรื่องของฌาน หรือเรื่องของสมาธิ ตามหลักการทางพุทธศาสนานั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อเราสามารถทำกิเลสให้หลุด ให้ขาดไปจากจิตของเราได้จริงๆ

เมื่อจิตใจของเราไม่มีกิเลสเข้ามาเล่นงาน ไม่นึกอยากได้ อยากมีอยากเป็น หรือนึกเบื่อหน่าย เกลียดชัง สิ่งหนึ่งสิ่งใด เมื่อนั้นจิตของเราก็จะสงบ เกิดความตั้งมั่นเป็นสมาธิหรือจะเรียกว่าฌานก็ได้ จะเป็นสมาธิขั้นไหน หรือ ฌานระดับไหนก็ตาม ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะสามารถทำจิตใจของเราให้สงบ จากโลภะ โทสะ โมหะ และมีความตั้งมั่นได้เพียงใด

ผู้ที่สามารถทำงานด้วย ฌาน หรือสมาธิ ผู้นั้นย่อมสามารถทำงานได้มาก และมีประสิทธิภาพ เป็นต้นว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเป็นต้น ท่านสามารถทำงานได้ทั้งวัน โดยพักผ่อนเพียงยามหนึ่งของราตรี (๔ ชั่วโมง) แค่นั้นเอง

และบางตอนในพุทธประวัติก็มีกล่าวไว้ว่า พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมไปตลอดราตรีจนยันสว่างก็มีกล่าวเอาไว้หลายครั้ง อาจารย์ท่านก็ได้อธิบายให้เห็นว่า เมื่อจิตเราตั้งมั่นเกิดเป็นสมาธิได้มากเท่าไหร่ เราก็จะมีจุดพักจุดปล่อยวางในจิตได้มากเท่านั้น สามารถทำงานไป พักไปในตัวเสร็จ เพราะเหตุฉะนั้นจึงสามารถทำงานได้มาก

โยมก็คงจะเคยเห็นอาจารย์ท่านแสดงธรรมทั้งวัน ปกติอยู่ที่แดนอโศกนี่ ถ้าท่านไม่เขียนหนังสือ ก็จะพูดอบรมธรรมะไปทั้งวัน ทั้งคืน เว้นเวลาจำวัด ๖ ชั่วโมงเท่านั้น แม้ ๖ ชั่วโมงนี้ ท่านก็ไม่ปล่อยให้เวลาสูญเสียไป ท่านจะกำหนดสั่งจิตของท่าน ให้วิตกวิจารเกี่ยวกับเรื่องใด เรื่องหนึ่งไว้เสมอ เมื่อตื่นขึ้นมาก็สามารถทำงานเกี่ยวกับเรื่องนั้นต่อไปได้เลย

การทำงานของจิตเช่นนี้ ในภาษาธรรมะเขาเรียกว่าเป็นการ “ตอบปัญหาเทวดา” ในพุทธประวัติก็กล่าวเอาไว้ว่า เมื่อพระพุทธองค์ทรงบรรทมก็จะทรงไปตอบปัญหาแก่เทวดาเสมอๆ (ซึ่งพวกเกจิอาจารย์ทั้งหลายเขาก็

ไปอธิบายเทวดาเป็นตัวเป็นตน อยู่บนยอดฟ้าเขาเขียวกัน)

ดังนั้นผู้ที่มีฌาน มีสมาธิสูง ตามแบบสัมมาทิฐิแล้ว ผู้นั้นก็ย่อมจะสามารถทำงานเป็นประโยชน์ต่อโลก ต่อปวงชนได้เป็นอันมาก ซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับฌานแบบ **"มิจฉาทิฐิ"** อันเป็นฌานของพวกเดียรถีย์ ชีไพร ซึ่งต้องไปนั่งหลับตาแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ กันตามป่า ตามถ้ำ หลงเสพย์ หลงติดความสงบอยู่แค่นั้นเอง ย่อมไม่มีวันจะหมดความเห็นแก่ตัวไปได้

ในปัจจุบันสำนักปฏิบัติธรรมในเมืองไทยมีกันอยู่อย่างมากมาย และก็มีไม่น้อย ที่จะพากันไปนั่งหลับตา แล้วก็หลงเลอะๆเทอะๆออกนอกลู่ นอกทางไป บางสำนักก็ไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าบ้าง พระอรหันต์บ้าง หรือไม่ก็ไปเที่ยวนรก สวรรค์กัน ก็แล้วแต่ว่ากิเลสของจิตมันจะปั้นรูป ปั้นร่างมาให้เห็นเป็นอย่างไร

การนั่ง**"วิปัสสะนึก"**เอาแบบนี้ มีบ้าไปแล้วหลายราย เพราะเป็นการตั้งจิตที่ผิด พระพุทธองค์ท่านตรัสเอาไว้ว่า **"โจรกับโจร หรือไพรี กับไพรี พึงทำความพินาศให้แก่กัน อย่างมากก็แค่ฆ่ากันให้สิ้นหายตายจากไปเสียข้างหนึ่ง แต่จิตของคนที่ตั้งไว้ผิด พึงทำความพินาศให้แก่เขายิ่งไปกว่านั้น"**

ในการปฏิบัติธรรม เรื่องของการทำ **"สัมมาทิฐิ"** ให้เกิดขึ้น จึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และสัมมาทิฐิจะเกิดขึ้นมาได้ก็โดยการศึกษาการอ่าน การฟังอยู่บ่อยๆก็จะทำให้เรามีสัมมาทิฐิเกิดขึ้นมาได้ ดังนั้นการ "สดับ" ในธรรมไม่ว่าจะเป็นการอ่านก็ดี การฟังก็ดี จึงเป็นสิ่งที่เราไม่ควรจะมองข้ามไป

ขอเจริญพร

.....

ยุคของการ “แสวงหา”

กิ่งอโศก จ.นนทบุรี

๒๙ มิถุนายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

วันนี้ อาตมากับพระอีก ๘ รูป สามเณร ๑ รูป และชีกรักอีก ๔ คน จะได้เดินทางไปจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทางนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เขาจะจัดนิทรรศการ **“ศาสนาเพื่อชีวิต”** ขึ้นในวันที่ ๒-๙ กรกฎาคม ๒๕๑๘ โดยทางนักศึกษาเขาก็ได้นิมนต์มาทางอาจารย์ของอาตมาให้ไปช่วยเป็นวิทยากรในงานนี้

ในยุคปัจจุบัน นับว่าเป็นยุคของการ **“แสวงหา”** บทบาทของศาสนาก็ค่อยๆเริ่มกระเตื้องขึ้นบ้าง พวกปัญญาชนบางหมู่ บางกลุ่มเริ่มหันหน้าเข้ามาศึกษาความลึกซึ้งของศาสนาเพื่อเปรียบเทียบกันกับลัทธิ ในสมัยใหม่นี้ว่าสามารถช่วยเหลือสังคมให้ผลแตกต่างกันเป็นอย่างไร?

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์กันมาแล้วอย่างยาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปี แม้ในปัจจุบันก็ยังพิสูจน์กันได้อยู่ ใครปฏิบัติในศาสนาของพระพุทธองค์ได้มากเท่าใด ก็ย่อมจะพบกับความสุขได้มากเท่านั้น

แม้ตัวของโยมในทุกวันนี้ โยมก็ย่อมจะรู้จิตใจและชีวิตของตัวโยมได้ดีจากการที่เราสามารถเลิกละอบายมุขมาได้ ไม่ต้องไปนั่งกินเหล้า ดูดบุหรี่

เล่นการพนัน ดูหนังละคร เที่ยวกลางคืน ฯลฯ โยมจะเห็นว่าชีวิตของเราก็จะมีเวลามากขึ้น ทรัพย์สินของเราก็ไม่ถูกผลาญพร่าไปโดยเปล่าเราจะสามารถเอาแรงกาย แรงปัญญาของเรามาพัฒนางานหรือชีวิตของเราให้ก้าวหน้าขึ้นไปได้อีกเยอะทีเดียว

ยิ่งเราสามารถช่วยให้คนในสังคมพัฒนาทางด้านจิตใจ ให้สูงขึ้นไปเช่นนี้เหมือนกันหมด สังคมของเราก็ย่อมจะมีความก้าวหน้าพัฒนาไปได้ไกลอย่างแท้จริง และความสันติสุขเย็น ความเป็นพี่ เป็นน้องก็ย่อมจะเกิดขึ้นตามมาด้วย (ความอำมหิต การขูดรีด การฆ่าฟันกันอย่างทารุณ การคอร์รัปชั่น และปัญหาต่างๆที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมในปัจจุบันสาเหตุที่สำคัญเหตุหนึ่ง ก็เนื่องมาจาก สมาชิกของสังคมถูกมอมเมาจิตใจให้หลงใหล คลั่งไคล้กับอบายมุขต่างๆนั่นเอง จึงทำให้คนมีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น)

นิทรรศการ **“ศาสนาเพื่อชีวิต”** จะมีบทบาทเป็นไปอย่างไรบ้างก็ขอให้โยมคอยติดตามฟังข่าวทางจดหมายในฉบับหน้าก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

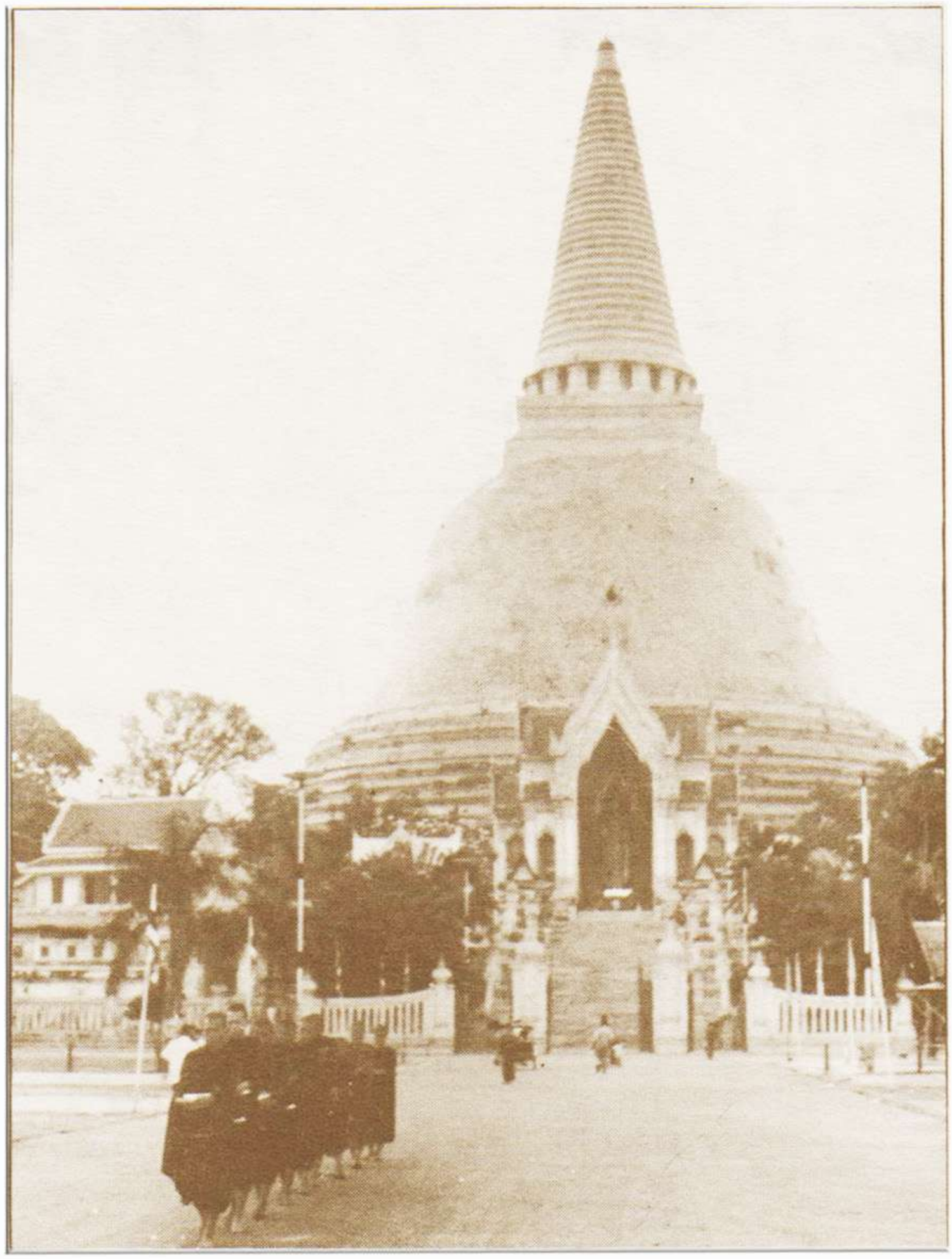
.....

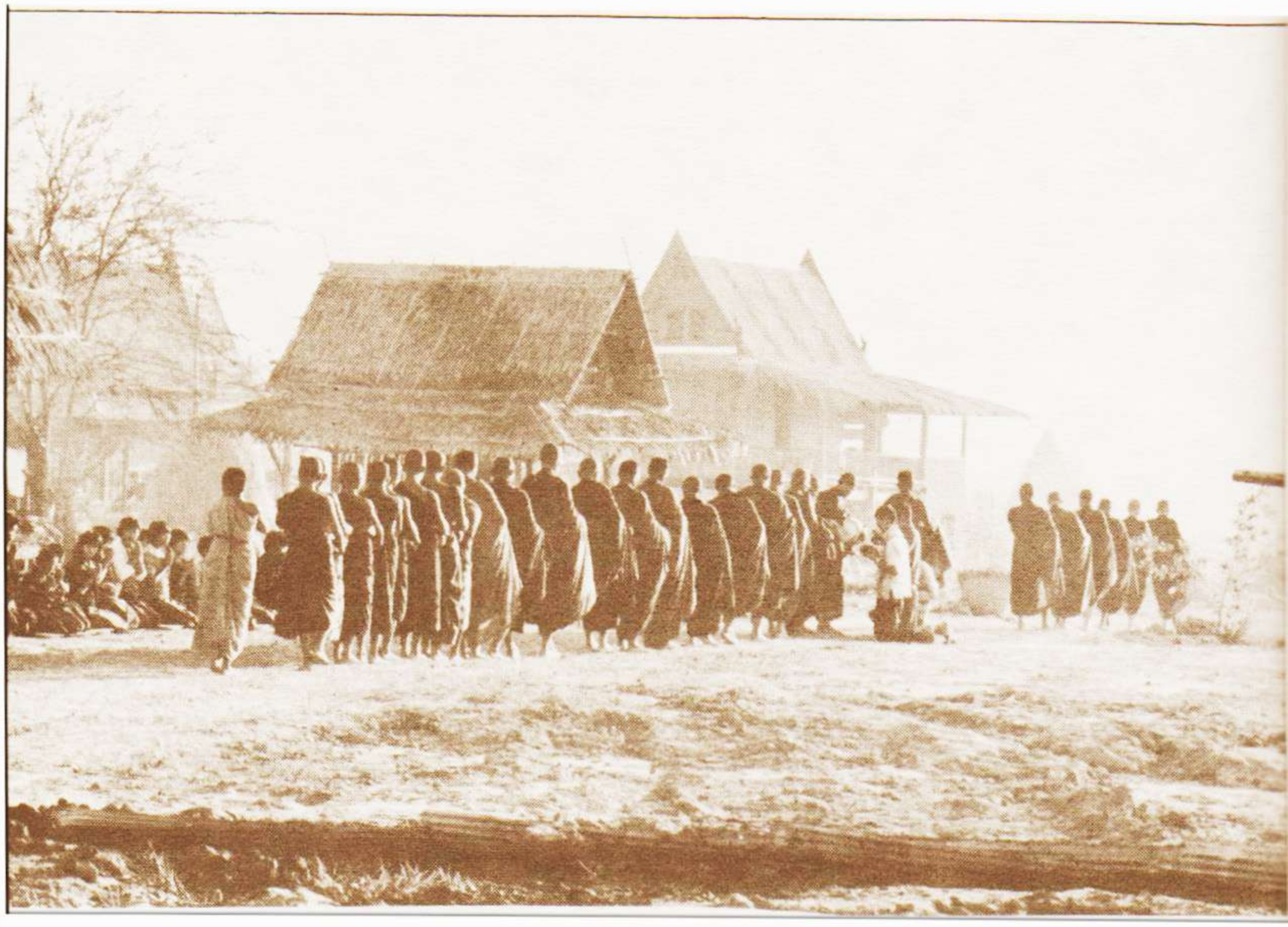

คุณคนหนึ่งใช่ไหม ที่กำลังแสวงหา?

ปฐพฺยา เอกรชฺเชน
สคฺคสฺส คมเนน วา
สพฺพโลกาธิปจฺเจน
โสตาปตฺติผลสฺ วรสฺ

ยิ่งกว่า เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน
ยิ่งกว่า ขึ้นสวรรคาลัย
ยิ่งกว่า อธิปไตยใดใดในโลกทั้งปวง
คือ พระโสดาปัตติผล.
(เป็นผู้เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า)

พุทธศาสนามาเหนือกว่าคอมฯ

วัดถ้ำอุโมงค์ จังหวัดเชียงใหม่

๔ กรกฎาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

คณะอาตมาขณะนี้พักกันอยู่ที่วัดถ้ำอุโมงค์ วัดที่นี่สงบร่มรื่นดีมาก มีป่าไม้สัก และต้นไม้ใหญ่ๆขึ้นอย่างยัดเยียดกันเต็มไปหมด บริเวณเนื้อที่ของวัดประมาณ ๑๐๐ กว่าไร่ ตามต้นไม้ต่างๆก็มีคำกลอน คำสุภาษิต เขียนไว้เป็นสิ่งเตือนใจอยู่มากมาย

บริเวณของวัดที่นี่อยู่ห่างไกลจากตลาดร้านค้ากันมาก พวกอาตมาเลยต้องเดินบิณฑบาตไปและกลับประมาณวันละ ๗-๘ กิโลเมตร มาเชียงใหม่คราวนี้ก็มีพวกหนุ่มๆที่ได้เข้ามาปฏิบัติธรรมด้วย ติดตามมา ๕ คน มีคุณวีรัชชัย คุณวีระชัย (สองคนนี้เป็นพี่น้องกัน คุณวีระชัยเป็นพี่เคยอยู่สำนักปู่สวรรค์มาก่อน แล้วสุดท้ายก็เลยโดน คุณวีรัชชัย คนที่เป็นช่างภาพ จบนิติศาสตร์ ธรรมศาสตร์ พามาเข้าสำนักชาวอโศก) คุณชาตรี คุณสมพงษ์ และคุณใช้ (ซึ่งก็ยังติดตามปฏิบัติอยู่ ยังไม่ยอมกลับบ้าน)

พวกหนุ่มๆฆราวาสที่ติดตามคณะอาตมานี่ สร้างความแปลกใจให้แก่คนเชียงใหม่มาก เมื่อรู้ว่ากินข้าวมื้อเดียวเหมือนกันหมด และแถมไม่กินเนื้อสัตว์อีกด้วย พวกหัวสังคมนิยมเขาทึ่งมาก เขาบอกว่า

ในประเทศจีนคอมมูนิสต์ คนทุกคนจะต้องกินข้าวกัน โดยไม่ให้มี

เศษข้าวเหลือติดก้นจานแม้แต่เม็ดเดียว ซึ่งสามารถทำให้ประเทศจีนทั้งประเทศประหยัดข้าวไปได้วันละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ กระสอบ แต่ระบบของศาสนาพุทธนี่กินกันวันละมื้อเดียว ถ้าคนไทยทำกันได้ทั้งประเทศแล้วละก็คง ประหยัดข้าวได้ไม่ต่ำกว่าวันละ ๑,๐๐๐ กระสอบเป็นแน่

เกี่ยวกับเรื่องอาหารมังสวิรัติ (มังสะ=เนื้อ, วิรัติหรือเวรมณี=งดเว้น) รู้สึกว่าทางภาคเหนือ ทีเชียงใหม่ ญาติโยมเข้าใจกันดี เพราะมีพระ รุ่นเก่าๆดังๆทำปฏิปทาไว้แล้ว เช่น พระครูบาศรีวิชัย เป็นต้น

ญาติโยมทางจังหวัดนี้ที่กินกันแต่อาหารมังสวิรัติก็มีเยอะ เป็นจังหวัดเดียวในเมืองไทยที่เปิดกิจการร้านขายอาหารมังสวิรัติได้ก้าวหน้า เจ้าของร้านเคยมาคุยให้ฟังว่า แต่แรกเริ่มเดิมทีนั้น คิดจะลองเปิดทำกิจการเฉพาะฤดูเข้าพรรษาเท่านั้น แต่พอเปิดขายปรากฏว่า มีคนมาอุดหนุนกันอย่างคับคั่ง และมีแฟนประจำมาอุดหนุนกันอยู่ตลอดเวลา เลยเปิดกิจการขายกันตลอดปี

ที่เชียงใหม่นี่ ก็มีหนังสือของอดีต ร.ม.ช.กระทรวงเกษตร นายพันธ์เลิศ บูรณศิลปิน (คณะรัฐบาลชุด อาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์) ออกเผยแพร่เกี่ยวกับการงดเว้นการเสพย์เนื้อสัตว์ ซึ่งท่านผู้นี้ได้งดเว้นจากการเสพย์เนื้อสัตว์มาเป็นเวลา ๔ ปีแล้ว และได้ปฏิญาณตนว่า จะงดเว้นจากการเสพย์เนื้อต่อไปจนตลอดชีวิต

ในแต่ละปี แต่ละปี ที่ได้งดเว้นมานั้น ก็ได้เขียนเป็นบันทึกเอาไว้เกี่ยวกับอานิสงส์ของการกินอาหารมังสวิรัติ ว่าได้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาแก่ชีวิตของเขาบ้าง หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่น่าอ่าน และให้ความรู้มาก อาตมาเองก็ได้ยินแว่วๆว่าคุณใช้เอง ก็กำลังติดต่อขอหนังสือเล่มนี้อยู่เหมือนกัน ถ้าได้ไปก็คงไปแบ่งให้โยมอ่านบ้าง

เมื่อเขียนมาเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ เรื่องเนื้อสัตว์ ทำให้อาตมานึกถึงสูตรหนึ่งในพระไตรปิฎก มีพราหมณ์คนหนึ่ง ชื่อสุภมาณพ โตเทยยบุตร

ได้เข้ามาเฝ้าทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้ายังที่ประทับว่า *"อะไรเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้มนุษย์ในโลก มีลักษณะทราม และประณีต (เลวและดี) ต่างกัน บางคนก็อายุสั้น บางคนก็อายุยืน บางคนมีวรรณะผิวพรรณน่าเลื่อมใส บางคนมีผิวพรรณน่ารังเกียจ หม่นหมอง บางคนมีโภคะน้อย บางคนมีโภคะ(ทรัพย์สมบัติ)มากบางคนมีปัญญาน้อย บางคนมีปัญญามาก บางคนมีโรคมาก บางคนมีโรคน้อย บางคนมีศักดาใหญ่ บางคนมีศักดาน้อย"*

ซึ่งพระพุทธองค์ก็ตรัสตอบสุภมาณพ โตเทยยบุตร ว่า *"เหตุปัจจัยที่ทำให้มนุษย์ในโลก มีลักษณะทราม และประณีต ต่างกัน คือ บางคนก็อายุสั้น บางคนก็อายุยืน ฯลฯ(เหมือนข้างบน)* **เหตุปัจจุบันนั้น มีผลเนื่องมาจากกรรมของตนทั้งสิ้น** *เพราะกรรมเป็นกำเนิด กรรมเป็นทายาทของตน กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่ง เป็นที่อาศัย กรรมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์ ให้ทรามหรือประณีต ต่างกัน"*

สุภมาณพ โตเทยยบุตร เมื่อได้ฟังอุเทศ (หัวข้อ) ที่พระพุทธองค์กล่าวมาแล้วนั้น ก็หาได้เข้าใจซาบซึ้งถึงรายละเอียดไม่ จึงอาราธนาขอให้พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแจกแจงอุเทศต่างๆนั้นให้ฟัง เพื่อทราบสาเหตุว่า ทำไมบางคนจึงอายุสั้น บางคนทำไมถึงอายุยืน บางคนทำไมจึงมีโรคมาก บางคนทำไมจึงมีโรคน้อย ฯลฯ

อาตมาเองเห็นว่า จดหมายฉบับนี้จะยาวไป ก็ขอให้พระพุทธองค์เฉลยฉบับหน้าก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

.....

ศาสนาเพื่อชีวิต

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๗ กรกฎาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

จากฉบับที่แล้วที่อาตมาได้เขียนค้างเกี่ยวกับปัญหาของ สุภมาณพโตเทยยบุตร ที่ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า ว่าอะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้คนเกิดมาเลวทราม และประณีตแตกต่างกัน บางคนเกิดมาก็มีอายยืนบ้าง สั้นบ้าง มีโรคมากบ้าง มีโรคน้อยบ้าง ฯลฯ ซึ่งเหตุปัจจัยที่ทำให้คนเป็นไปต่างๆนานาเช่นนี้ ล้วนแล้วแต่มีสาเหตุเกี่ยวข้องกับสัตว์ทั้งสิ้น โยมจะเข้าใจได้จากคำอธิบายของพระพุทธองค์

"ดูกรมาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้ **สตรี หรือบุรุษก็ตาม เป็นผู้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เป็นคนเหี้ยมโหด มีมือเปื้อนเลือด หมกมุ่นในการประหัตประหาร ไม่เอ็นดูเหล่าสัตว์ผู้มีชีวิต** เมื่อเขาตายไป ก็จะเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาตนรก หากได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเกิดมา ณ ที่ใด ก็จะเป็นคนมีอายุสั้น

ดูกรมาณพ ความประพฤติที่ทำให้บุคคลมีอายุสั้นคือ เป็นผู้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เป็นคนเหี้ยมโหด มีมือเปื้อนเลือด หมกมุ่นในการประหัตประหาร ไม่เอ็นดูเหล่าสัตว์ ผู้มีชีวิต

ดูกรมาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้ สตรีหรือบุรุษก็ตาม **เป็นผู้ละ**

การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทิ้งไม้ ทิ้งมีด ของมีคม ทั้งหลายแล้ว มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณาสงเคราะห์เกื้อกูลสรรพสัตว์ เมื่อเขาตายไปก็จะไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์ หากได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะเกิด ณ ที่ใด ก็จะเป็นคนมีอายุยืน

ดูกรมาณพ ความประพฤติที่ทำให้บุคคลมีอายุยืนคือ เป็นผู้ละการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทิ้งไม้ ทิ้งมีด ของมีคมทั้งหลายแล้ว มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณาสงเคราะห์เกื้อกูลสรรพสัตว์"

และพระพุทธองค์ก็ได้ทรงอธิบายอีกในทำนองเดียวกัน ถึงสาเหตุที่ทำให้บุคคลบางคนนั้น เมื่อเกิดมาแล้วมีโรคภัยไข้เจ็บมาก คือ

"ดูกรมาณพ ความประพฤติที่ทำให้มีโรคมาก คือ **เป็นผู้ปกติเบียดเบียนสัตว์อยู่เสมอ เบียดเบียนด้วยฝ่ามือบ้าง ด้วยก้อนดินบ้าง ด้วยท่อนไม้บ้าง หรือ ด้วยของมีคมทั้งหลาย"**

สรุปจากสูตรนี้แล้ว จะเห็นได้ว่า เมื่อเราอยากจะมีอายุยืนแล้ว เราก็จะต้องไม่ไปเบียดเบียนอายุของผู้อื่น เราอยากมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย เราก็จะต้องไม่ไปทำให้สิ่งอื่นเขาเกิดความเดือดร้อน ไม่สบาย ยิ่งเราไม่กินเนื้อสัตว์ อันเป็นชีวิตของผู้อื่นด้วยแล้ว ก็เป็นการดับต้นเหตุ(สมุทัย) ของการเบียดเบียนชีวิตทั้งหลายทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดๆสมกับที่เรามักจะชอบเปล่งกล่าวกันเสมอๆว่า

"ขอให้สัตว์ทั้งหลาย จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย"

ขณะนี้คณะอาตมาได้ย้ายเข้ามาปักกลดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่แล้ว เพราะการอยู่ที่วัดอุโมงค์ ซึ่งห่างจากมหาวิทยาลัยถึง ๓ กิโลเมตร ต้องเดินมาไกล กว่าจะถึงสถานที่จัดงาน มาช่วยตอบปัญหาแก่นักศึกษา ส่วนใหญ่ก็มาไม่ค่อยทันตามกำหนดเวลา

และอีกประการหนึ่ง ในตอนแรกที่ไม่ได้เข้ามานั้น ก็เพราะเกรงว่า

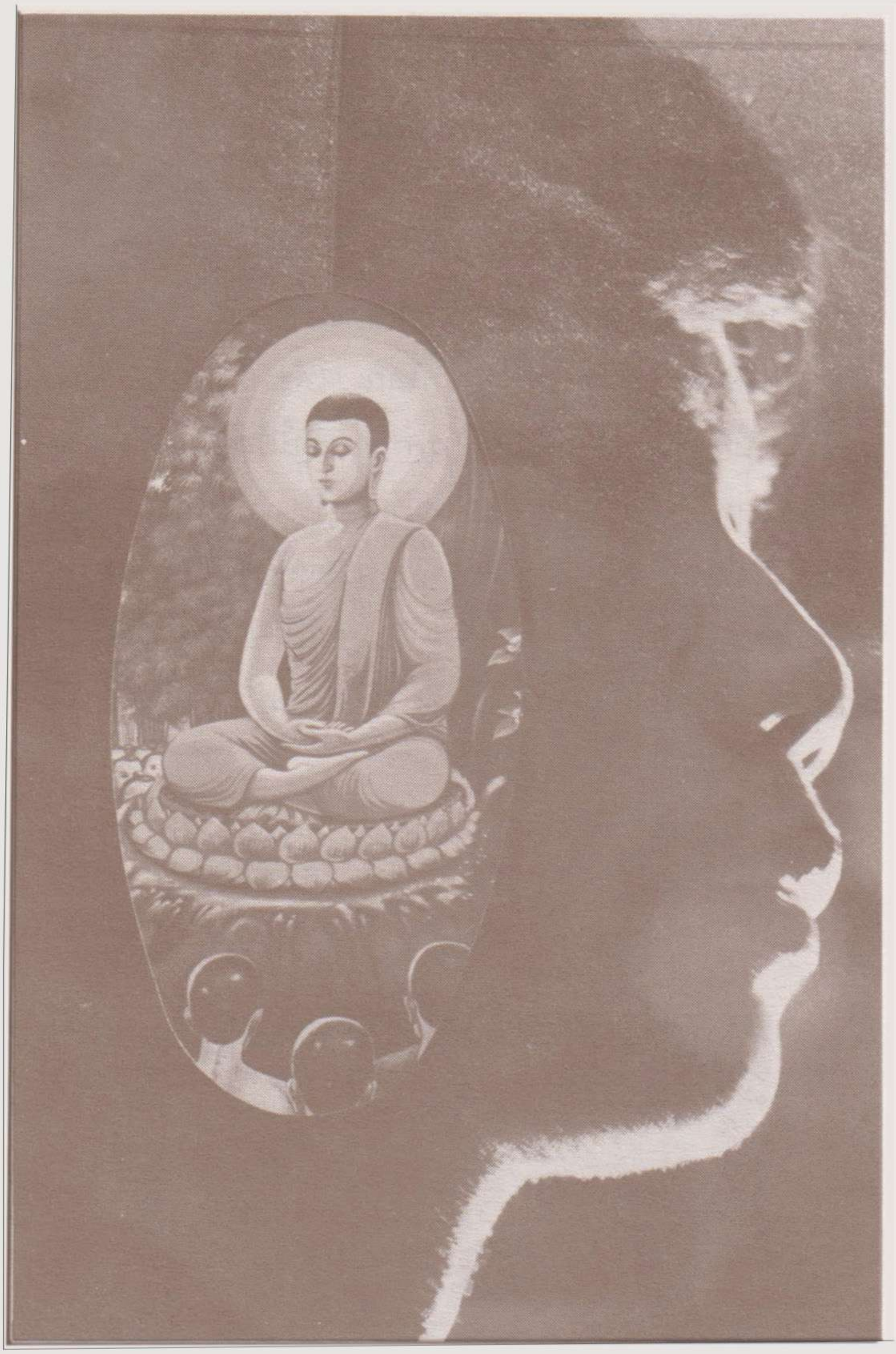
วันที่ ๔ กรกฎาคม จะเกิดเหตุการณ์วุ่นวาย เกิดความไม่สงบขึ้น เลยพิจารณา เห็นว่าควรพักกันข้างนอกดีกว่า นักศึกษาก็เลยไปติดต่อที่วัดอุโมงค์ให้ วันที่ ๕ กรกฎาคม เมื่อไม่มีเหตุการณ์วุ่นวายอะไรจึงได้เข้ามาปักกลดในบริเวณสนามหญ้ารอบๆที่จัดงาน ซึ่งก็เป็นสิ่งที่เพิ่มความครึกครื้นให้แก่นิทรรศการ **"ศาสนาเพื่อชีวิต"** ไม่ใช่น้อยทีเดียว

เพราะพวกอาตมาเองก็เปรียบเสมือนตัวศาสนาที่เป็นผู้สืบต่อพุทธะ ธรรมะ สังฆะ ไว้ให้ปรากฏแก่โลก เพื่อเป็นแบบอย่าง เป็นที่พึ่งที่ดีแก่พุทธศาสนิกของเรา นิทรรศการคราวนี้จึงได้ทำให้เห็นชีวิตจริงๆของศาสนาว่ามีบทบาทเป็นอย่างไร นับตั้งแต่การกิน การอยู่ การหลับนอน การไม่สะสม ไม่หอบหวง ให้เห็นบทบาทของชีวิตที่ดำเนินไปในวันหนึ่งๆ งานทางศาสนา คราวนี้นับว่าเป็นประโยชน์ที่พวกอาตมาได้ทำความเข้าใจให้กับพุทธ ศาสนิกชนไม่น้อยทีเดียว ช่างสมกับชื่องาน "ศาสนาเพื่อชีวิต" โดยแท้

ขอเจริญพร

.....

ความรัก ๑๐ มิติ

สันติอโศก ถนนสุขาภิบาล๑
คลองกุ่ม อ.บางกะปิ กทม.
๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๘
เจริญพร มายังโยม

คณะอาตมาขณะนี้กลับจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่แล้ว งานนิทรรศการ **"ศาสนาเพื่อชีวิต"** หมดเมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม บรรยากาศของงานวันสุดท้ายมีคนมาชมคึกคักพอสมควร อาจารย์ของอาตมาท่านเป็นผู้บรรยายรูปสุดท้ายปิดรายการ ในหัวข้อเรื่องที่เขาตั้งมาให้ว่า **"ความรัก"**

ท่านได้แจกแจงความรักของมวลมนุษย์ในโลกนี้ ออกเป็น ๑๐ **มิติ หรือ ๑๐ ขั้น** โดยชี้ให้เห็นว่าความรักนั้นเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความทุกข์ ตามพุทธพจน์ที่กล่าวไว้ว่า **"ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์"** ดังนั้น เมื่อเราจะมีความรักแล้ว เราก็ควรจะให้ความรักนั้น เป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้สมกับความทุกข์ที่เกิดขึ้น

ความรักในระดับแรกนั้น เป็นความรักที่ต่ำที่สุด ขาดทุนที่สุด และหาประโยชน์ไม่ได้เลย ความรักชนิดนี้คือ ความรักของชายหญิง ซึ่งเป็นความรักชนิดที่มีแต่ทางสูญเสียโดยถ่ายเดียว นับตั้งแต่จะต้องมาคอยเสียเวลา ตามจีบ ตามเฝ้ากัน เสียเวลาแล้วยังไม่พอ ต้องเสียเงินทอง ลงทุนไปอีก

ผู้หญิงก็ลงทุน โดยหาเครื่องแต่งตัว หาน้ำหอมเอามาพอก มาทาให้ผู้ชายหลงติดหมัดยิ่งขึ้น พยายามคอยสังเกตว่า ผู้ชายชอบอย่างไร ก็จะพยายามหาของนั้นๆมาประดับตกแต่ง

ส่วนผู้ชาย ก็จะลงทุนเหมือนกัน เมื่อรู้ว่าผู้หญิงชอบอะไรก็จะเอาสิ่งนั้นมาประเคนทันที ชอบดอกไม้ ก็จะเอาดอกไม้มาให้ มีเงินทองเท่าไหร่ ก็จะเอาออกมาใช้จ่ายอย่างไม่อั้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่ง ร่ำรวย แล้วก็จะวางท่า วางทางต่างๆเพื่อให้เกิดจุดเด่นเรียกร้องความสนใจของผู้หญิง เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า “ถ้ามาอยู่กับฉันแล้วละก็สบายแน่”

ความรักประเภทนี้สุดท้ายก็จะมาจบลงที่การสืบพันธุ์ ซึ่งเป็นการจ่ายพลังงานอย่างสิ้นเปลืองมากที่สุด และเป็นการเปลืองเปล่าไร้ประโยชน์ ความรักประเภทนี้จึงนับว่าเลวที่สุด เพราะมีแต่เสียๆๆๆและก่อให้เกิดความเห็นแก่ตัวมากที่สุด (จะหวงแหนเอามาเป็นของตนแต่ผู้เดียว ใครมาแบ่งมาแย่งเอาไปก็ต้องข้ามศพกันไปก่อน)

ส่วนผลที่ได้รับนั้น ที่หลงกันว่าเป็นความสุข ก็เป็นเพียงลมๆแล้งๆแค่นั้นเอง ไม่มีตัวไม่มีตนอะไร โดยแท้จริงแล้วมันเป็นทุกข์ชัดๆ แต่มันก็หลอกล่อเราให้เห็นเป็นสุขได้ ภาษาบาลีเรียกสุขชนิดนี้ว่า **“สุขัลลิกะ”** คือ สุขอันหลอกลวง หรือภาษาตลาดหน่อยก็เรียกว่า สุขอย่างตอแหลๆ

สุขัลลิกะ มาจากคำว่า **สุข+อลิกะ;อลิก=หลอกลวง,ตอแหล** ถ้าเรียกกันเต็มรูปก็เรียกว่า **“กามสุขัลลิกะ”** ผู้ที่ไปฝักใฝ่ในเรื่องนี้มาก ก็เรียกว่าเป็นผู้มีความประพฤติที่เป็น **“กามสุขัลลิกานุโยค”** ถ้าใครสามารถเลิกความรักประเภทนี้ได้ ก็เป็นการช่วยโลกอย่างมากทีเดียว ในปัจจุบัน

เพราะปัญหาของโลกในปัจจุบันนี้ที่สำคัญก็คือ พลเมืองจะล้นโลก ดังนั้นใครสามารถเว้นความรักประเภทนี้ได้ นอกจากจะช่วยโลกแล้ว ตัวเองก็จะสบายด้วย พระพุทธองค์ทรงเรียกบุคคลผู้ตั้งใจประพฤติตนเป็นคนโสด นี้ว่า **“บัณฑิต”**

ความรักมิติที่ ๒ เป็นความรักที่เริ่มจะขยายแวดวงออกมาจาก ๒ คน ก็เพิ่มมาเป็น ๓ คน เป็น ๔ คน เป็นความรักระหว่างครอบครัว ระหว่างพ่อแม่ และบุตร ความรักของพ่อ แม่นั้น ถ้าเป็นความรักที่เป็นความบริสุทธิ์ใจ ก็เรียกว่าเป็นความรักของเทวดาชั้นพรหม พ่อแม่ เขาจึงเปรียบเสมือนพรหมของบุตร เพราะประกอบด้วย พรหมวิหาร ๔ คือ

๑. เมตตา คือ ความปรารถนาอยากให้ลูกเป็นสุข

๒. กรุณา คือ การกระทำลงทุน ลงแรง เพื่อช่วยให้ลูกพ้นทุกข์

๓. มุทิตา คือ ความยินดี เมื่อลูกได้ดี หรือเกิดประสพความสำเร็จ

๔. อุเบกขา มีการวางเฉย ถึงแม้ลูกจะผิดพลาดมาก็ตาม ก็ไม่ซ้ำเติม คอยให้กำลังใจแก่ลูกเสมอๆ

ความรักของพ่อแม่ จึงเป็นความรักที่บริสุทธิ์ โดยนัยเช่นนี้ แต่โดยนัยตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่เลี้ยงลูกมาโดยหวังสิ่งตอบแทนจากลูก การกระทำเช่นนี้ก็ถือว่าเป็นความเลว พ่อแม่ที่ดีนั้นจะต้องเลี้ยงลูก โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนอะไรจากลูก และยิ่งพ่อแม่ไม่หวังสิ่งตอบแทนจากลูกมากเท่าไหร่ ลูกนั้นก็จะต้องพยายามหาของมาตอบแทน พ่อ แม่ ให้มากเท่านั้น

ตามหลักสัจธรรมนั้น ยิ่งท่านไม่เอา เราก็ยิ่งจะต้องให้ เพราะท่านเป็นผู้มีคุณ เป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต ให้ความเป็นสัตว์โลกที่ประเสริฐที่สุด คือความเป็นมนุษย์แก่เรา เราจึงต้องมีกตัญญู กตเวที คือมีการตอบแทนบุญคุณแก่ท่าน

ความรักมิติที่ ๒ นี้ แม้จะแบ่งไปให้แก่ลูก แต่ก็ยังคือวงแคบ ยังเห็นแก่ครอบครัวของตัวเท่านั้น

ความรักมิติที่ ๓ ก็ขยายแวดวงออกไปอีก จากครอบครัว ก็เพิ่มขยายเป็นหมู่เครือญาติ แผ่ออกไปยังปู่ ย่า ตา ยาย พี่ ป้า น้า อา ซึ่งเมื่อรักเพิ่มขึ้น ก็ต้องมีทุกข์เพิ่มขึ้นด้วย เพราะต้องมีความรับผิดชอบ มีภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าเก่า

ความรักในมิตินี้มีดีขึ้น แต่ถ้าไม่รู้ธรรม ก็ยิ่งทุกข์มากยิ่งขึ้น

ความรักมิติที่ ๔ แผ่ขยายออกจากหมู่ญาติของตน ไปสู่หมู่คนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ในบางเดียวกัน ในตำบลเดียวกัน เขตเดียวกัน กำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน, สมาชิกสภาผู้แทนต้องมีความรักจริงประเภทนี้ คนประเภทนี้ ถ้าใครทำงานโดยมีความบริสุทธิ์ใจ ไม่ต้องการหวังสิ่งตอบแทน ก็นับได้ว่าอยู่ในความรักมิติที่ ๔

ความรักมิติที่ ๕ คือ ความรักแก่ทุกคนในประเทศชาติของตัว ต้องการให้พลเมืองในประเทศของตนได้รับความสุขถ้วนทั่วหน้ากัน ตัวอย่างของความรักมิตินี้ที่พอยกมาให้เห็นกันง่ายๆก็ได้แก่ประมุขของประเทศต่างๆที่มีจิตใจเช่นนี้ โดยความบริสุทธิ์ใจ ก็ถือได้ว่ามีความรักในมิตินี้

ความรักในมิติที่ ๖ คือความรักที่ไม่จำกัดขอบเขต ผิวพรรณ วรรณะ มีความรักแก่มวลชนทั่วไป ไม่มีพรมแดน หรือไม่มีเขตแดนขวางกั้น ไม่ว่าจะเป็นคนบ้านใด เมืองใด มีความรักแก่คนทั้งหลายถ้วนทั่วหน้ากันหมด เมื่อมีความรักมาก ทุกข์ก็มากขึ้นด้วย ความรักประเภทนี้ เป็นความรักของนักปราชญ์ หรือนักปรัชญาเมธีต่างๆ ที่พยายามสร้างสันติภาพให้เกิดในโลก เป็นต้นว่า **มหาตมะ คานธี, ลีโอ ตอลสตอย** (นักประพันธ์ชาวรัสเซียเป็นผู้แต่งหนังสือ ชื่อ“สงครามและสันติภาพ”)

ความรักมิติที่ ๗ เป็นความรักอันเป็นนามธรรม เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ เป็นอุดมคติที่ทำได้ยาก ความรักประเภทนี้เป็นความรักของพระเจ้าผู้ซึ่งมีความรักต่อสรรพสิ่งทั้งมวลในโลก ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือสัตว์สิ่งของในโลกนี้ก็ตาม พระเจ้ารักหมด ท่านมีความรักต่อสิ่งเหล่านี้เหมือนรักตัวท่านเอง ดังนั้น ท่านจึงเกิดมาเพื่อไถ่บาปให้แก่มวลมนุษย์ในโลก ถึงแม้การไถ่บาปนั้น ท่านจะต้องถูกตรึงกางเขน ถูกตอกด้วยตะปู และจะต้องตายในที่สุดก็ตามท่านก็ยอมได้ ดังเช่น**พระเยซู** ผู้สร้างศาสนาคริสต์เป็นต้น หรือศาสดาของศาสนาอื่นก็มีอุดมคติในทำนองนี้เช่นกัน เช่น

เป็นต้น หรือศาสดาของศาสนาอื่นก็มีอุดมคติในทำนองนี้เช่นกัน เช่น **พระมะหะหมัด** ศาสดาของศาสนาอิสลาม **พระบาฮาอุลลาห์** ศาสดาของศาสนาบาไฮ **พระโซโรแอสเตอร์** ผู้ตั้งศาสนาโซโรแอสเตอร์ เป็นต้น

ศาสดาของศาสนาพระเจ้าประเภทต่างๆเหล่านี้ เป็นผู้มีความรักที่สูงสุด และเป็นผู้ที่ต้องแบกทุกข์มากที่สุดด้วย เพื่อมวลมนุษย์ในโลก เป็นความรักที่เป็นอัตตา เป็นปรมาตมันที่ยิ่งใหญ่ไพศาล **ปรมตฺตา** หรือ ปรมาตฺมน มาจาก **ปรม** หรือ **บรม+อัตตา** หรือ **อาตฺมน**

บรม=ยิ่งใหญ่

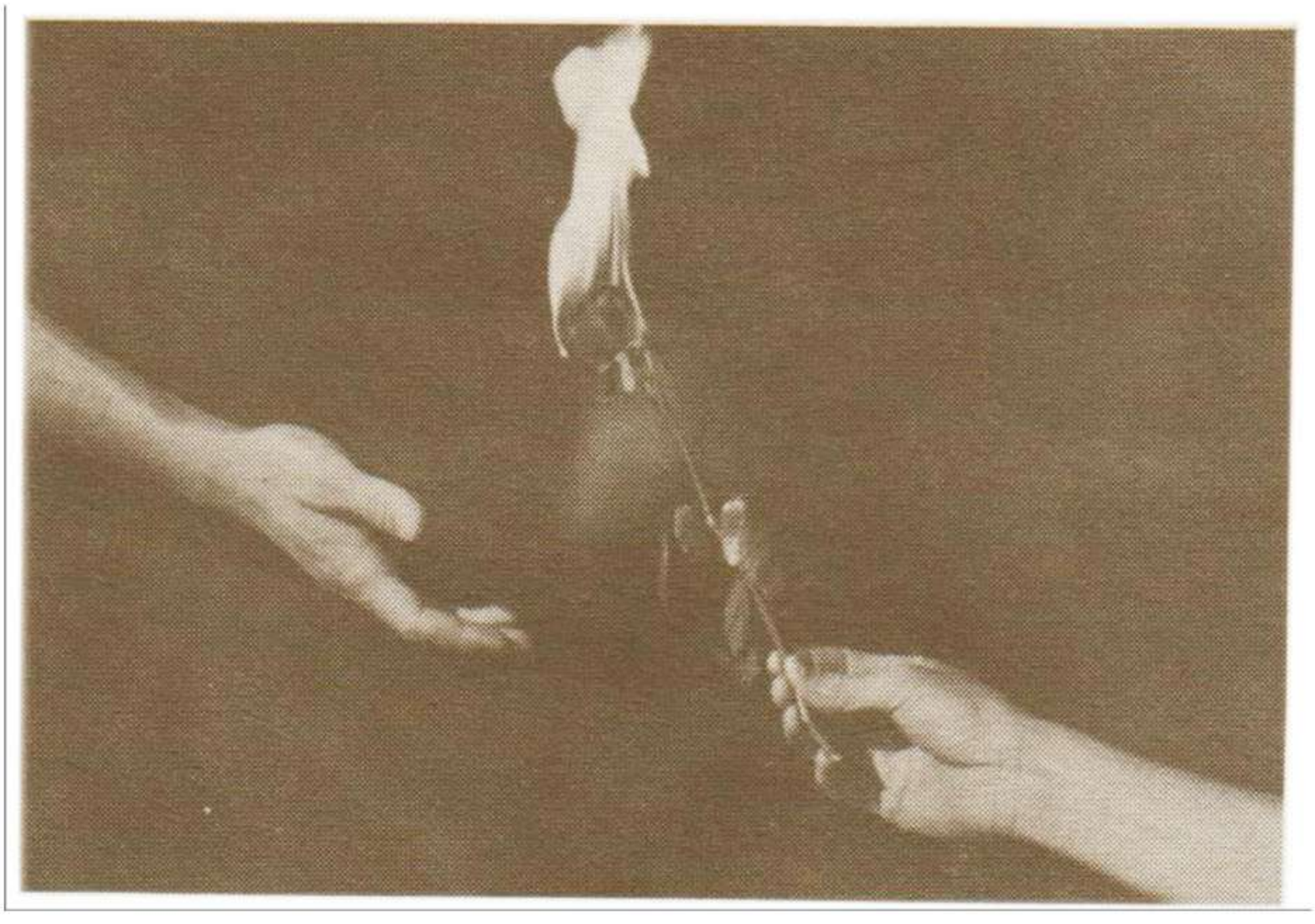
อัตตา=ตัวตน

ปรมาตมัน หรือ **ปรมตฺตา** จึงเป็นความยิ่งใหญ่ที่สุด จึงเป็นความรักของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

ความรักประเภทที่ ๘ ที่ ๙ และที่ ๑๐ นั้น เป็นความรักที่อยู่ในสภาพตีกลับ เป็นความรักที่จะแตกสภาพอัตตาให้เป็นอนัตตา อาตมา ก็ขอต่อฉบับหน้าก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

.....

"ความทันสมัยอันตราย"
11 สิงหา
24-7-32

ความรักที่สูงสุดของศาสนา

สันติอโศก ๖๕/๑ ซอยประสาทสิน
ถ.สุขาภิบาล ๑ คลองกุ่ม บางกะปิ กรุงเทพฯ

๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

จากฉบับที่แล้ว เกี่ยวกับความรัก ๑๐ มิติ อาตมาเขียนได้มาถึงความรักมิติที่ ๗ อันเป็นความรักของพระเจ้า เป็นความรักที่เป็นอัตตาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ส่วนความรักในมิติที่ ๘,๙,๑๐ นั้น เป็นความรักที่เริ่มจะแตกสภาพอัตตา เป็นอนัตตา (ทำลายสภาพความยึดถือ ว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นเราเป็นเขา เข้าสู่สภาพ หมดตัว หมดตน หมดเรา หมดเขา)

ความรักในมิติที่ ๘ นั้น เป็นความรักประเภทที่เริ่มจะทำลายความรักให้ลดลงน้อยลง โดยการทำลายความรักของตนที่ไปหลงในอบายมุขบ้าง ในกามคุณ(รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส)บ้าง ในโลกธรรม ๘ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์บ้าง ความรักในมิตินี้ได้แก่ความรักของพระเสขบุคคล โดยทั่วไป คือพระผู้ที่ยังไม่จบกิจแห่งตน ยังต้องศึกษา เพ่งเพียร เลิกละ ทำลาย ความรักประเภทต่างๆที่ตนไปหลงติด หลงยึดให้น้อยลง

ความรักในมิติที่ ๙ นั้น เป็นความรักของพระอเสขบุคคล หรือพระอรหันต์เป็นความรักชนิดที่หมดความรัก ไม่มีความรักในสิ่งใดๆทั้งสิ้นทั้งปวง

ซึ่งเมื่อหมดความรักก็หมดความทุกข์ด้วย พระอรหันต์จึงเป็นผู้ปราศจากความทุกข์และปราศจากความรัก มีแต่ความรู้เรียกว่า "ญาณทัสนะ" เท่านั้น และท่านก็จะใช้ ญาณทัสนะ พิจารณาตัดสินสิ่งที่เป็นกุศล อกุศล และท่านก็จะยังกุศลให้ถึงพร้อมไปในโลก เพื่อประโยชน์สุขของมวลชนในสังคม

ความรักในมิติที่ ๑๐ นั้น เป็นมิติของพระโพธิสัตว์ และพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรักของพระโพธิสัตว์ และพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นสภาพความรู้ที่เรียกว่า **โพธิญาณ** และสัพพัญญุตญาณอันเป็นญาณ เป็นปัญญา ที่มีไว้เพื่อทำประโยชน์ให้แก่โลกและสังคม ท่านมีชีวิตอยู่วันหนึ่งๆก็เพื่อทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นเท่านั้นเอง มิได้อยู่เพื่อตัวตน หรือเพื่อนำความสุขมาเสพย์ให้ตนแม้แต่น้อย ความรักประเภทนี้อยู่ในสภาพที่เข้าใจได้ยาก เพราะเป็นสิ่งที่อยู่เหนือวิสัยธรรมดา เป็นสิ่งที่เรียกว่า **"พุทธวิสัย"** ซึ่งท่านห้ามคิดเพราะไม่สามารถจะเข้าใจได้ด้วยการด้นเดา คิดนึกเอาเท่านั้น

ความรักที่สงสดก็คือ สภาพที่หมดความรักโดยสิ้นเชิง และเมื่อหมดความรัก ก็หมดความทุกข์ มีแต่ความรู้เท่านั้น ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ท่านจะนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ไพบูลย์ แก่โลก

ตลอดรายการปาฐกถา ปรากฏว่านักศึกษาฟังกันอย่างตั้งอกตั้งใจดี และก็มีความรื่นเริงในธรรมตลอดเวลา มาทางกรุงเทพฯญาติโยมที่นี่ก็เสนอให้จัดพิมพ์เป็นหนังสือ ส.ค.ส.ต้อนรับปีใหม่

เมื่อ ๒-๓ วันก่อน อาตมาได้มีโอกาสไปบ้านโยมอา ปรากฏว่าโยมย่า พึ่งลงไปทับคร้อกับโยมอารุณ เลยไม่ได้เจอกัน พอดีวันที่อาตมาไปเป็นวันเสาร์ ก็เลยเจอแต่พวกน้องๆ พิเชษฐ์ ธงชัย อนุชา นั่งคุมโทรทัศน์กันแจ สื่อสารเหล่านี้สร้างขึ้นมาเพื่อมอมเมาจิตใจคนจริงๆ โดยเฉพาะเด็กๆซึ่งเป็นวัยกำลังเริ่มเรียนรู้ กำลังหาประสบการณ์ให้กับชีวิต

รายการทีวีในเมืองไทยของเรา มีแต่รายการที่ปลุกเร่งเร้าให้กำหนัดในกาม ให้มัวเมาลุ่มหลงกับอบายมุข เด็กๆสามารถไปเที่ยวตามบาร์ ตาม

ไนท์คลับได้ โดยอยู่ในบ้าน นั่งหน้าจอทีวีแค่นั้นเอง แล้วก็มีคนโป๊ คนเปลือย มาเต้นบ้าๆบอๆให้ดู ทำให้จิตใจของเด็กซับซาบไว้แต่สิ่งเลวๆ จิต-ใจของคนเราจึงนับวันมีแต่จะเลวลงและมีความเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น

อาตมาไปคราวนี้ โยมอาหลอดก็บ่น โดยเฉพาะอนุชาไม่ค่อยได้เรื่องได้ราวกับเขาเลย เรียนมาแล้วก็จำไม่ค่อยได้ ดูแล้วก็เห็นใจโยมอาเขาเหมือนกัน เพราะเด็กทั้งฟุ้งซ่านและปัญญาก็ไม่ค่อยดี การเรียนก็เลยน่าหนักใจ

อาตมาวิเคราะห์ดูแล้ว การที่เด็กทุกวันนี้ ที่เรียนหนังสือกันไม่ค่อยรู้เรื่อง อ่านไม่ออก จำไม่ได้นั้น มันไม่เหมือนกับเด็กสมัยก่อน ถ้าเป็นเด็กสมัยก่อนๆเราก็เรียกกันว่า เพราะเด็กมันหัวทึบ แต่เด็กทุกวันนี้ ดูท่าทางมันฉลาดกว่าผู้ใหญ่เสียอีก แต่ที่เรียนหนังสือกันไม่รู้เรื่อง อ่านไม่ออก จำไม่ได้นั้น เป็นเพราะเด็กสมัยนี้หัวมัน “พร่าเบลอ” เกินไป จิตใจของเด็กฟุ้งซ่าน สะเปะสะปะ ไม่ค่อยมีสติสัมปชัญญะ ก็เลยจะเอาเรื่องราวจริงๆจังๆอะไรไม่ได้ ชีวิตอยู่กับความพร่าๆเบลอๆไปวันหนึ่งๆ

อาตมาไปคราวนี้ก็เห็นโยมอาบอกว่า แดงเดี๋ยวนี้กินข้าววันละ ๒ มื้อ ก็นับว่าเก่งเหมือนกัน กินน้อยใช้น้อยแต่งตัวน้อยๆ จะได้มีเวลาอ่านหนังสือมากๆ วันนี้เป็นวันกำหนดกลับเข้าแดนอโศกของคณะอาตมา ก็เลยเขียนจดหมายมาคุยกับโยมอีกฉบับหนึ่ง

ขอเจริญพร

.....

เค้ามืด ที่เริ่มมา

แดนอโศก

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

โยมคงจะแปลกใจ ที่จดหมายของอาตมาขาดหายไปนาน การเข้าพรรษาปีนี้ ทางสำนักของอาตมามีเรื่องยุ่งยากพอสมควร เลยไม่ได้เขียนจดหมายมา

ปีนี้ทางพระฝ่ายปกครอง ทั้งเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ กำลังประชุมกันเล่นงานคณะอาตมา ตอนนี้พระของคณะอาตมาทั้งหมดต้องย้ายไปรวมกันอยู่ที่ วัดหนองกระทุ่ม เพราะมิเช่นนั้น ตำแหน่งอุปัชฌาย์ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดหนองกระทุ่ม พระผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองเขาก็จะปลดตำแหน่งอุปัชฌาย์ออก โดยอ้างว่า ไม่สามารถดูแลควบคุมสัทธิ-วิหาริกได้ และอ้างสุขภาพเสื่อมโทรม คือหูตึง ไม่สามารถควบคุมสังฆกรรมได้

อาจารย์ของอาตมาก็เลยต้องไปตกลงกับรองเจ้าคณะจังหวัดนครปฐม (เป็นองค์ที่จัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้) ก็ไปทำนองขอร้องว่า ตำแหน่งอุปัชฌาย์นั้นขอให้มีการยับยั้งก่อน อย่าเพิ่งมีการปลดกันเลย เพราะหลวงอานั้นเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ของชาวบ้านที่นี่ ท่านเป็นอุปัชฌาย์มาก็ร่วม ๓๐ กว่าพรรษาแล้ว ชาวบ้านเขาก็เคารพนับถือกัน และขณะนี้ตัวหลวงอาเองก็กำลังอาพาธ จึงไม่สมควรที่จะไปกระทบกระเทือนจิตใจในช่วงนี้

ซึ่งท่านรองเจ้าคณะจังหวัด ก็ตกลงโดยเงื่อนไข คือต้องย้ายพระของคณะอาตมาไปรวมกันอยู่ที่วัดหนองกระทุ่มด้วย อาจารย์ของอาตมา ท่านก็เลยต้องตกลง ในฐานะที่เป็นสัทธิวิหาริก (**สัทธิวิหาริก** หมายถึงลูกศิษย์ที่อาจารย์บวชให้โดยตรง สำหรับอาตมานั้นอยู่ในฐานะที่เรียกว่า **อันเตวาสิก** คือไม่ได้บวชโดยตรงจากหลวงอา เป็นเพียงมาฝากฝังตัวให้ดูแล ถ้าเป็นอาจารย์มหาสว่าง อาตมาก็อยู่ในฐานะเป็นสัทธิวิหาริก)

เมื่ออาจารย์ของอาตมาต้องเป็นสัทธิวิหาริกของหลวงอา ก็เลยไม่อยากให้อุปัชฌาย์ต้องกระทบกระเทือนใจ เพราะตอนนี้ท่านกำลังไม่สบายและเป็นวัณโรค ซึ่งหาโอกาสที่จะรอดได้ยาก

เกี่ยวกับการสอบนักธรรม ตอนนี้ก็เป็นปัญหาเหมือนกัน บางครั้งก็ต้องสอบที่นี่ เพราะโดยทั่วไปเขาก็ถือกันว่าเป็นเกียรติยศของวัด ทำชื่อเสียงให้แก่หมู่บ้าน ปัญหาของพวกอาตมาขณะนี้ก็คือ พยายามที่จะเข้ากับชาวบ้านให้ได้มากที่สุด

การที่เขามีคำสั่งจะปลดอุปัชฌาย์ของพวกอาตมา ก็เพราะเขาต้องการให้ชาวบ้านแถวนี้ขับแห่คณะอาตมา ซึ่งก็มีหวังโดนขับแน่ๆเหมือนกัน ถ้าอุปัชฌาย์โดนปลด เพราะชาวบ้านแถวนี้เขามีอคติต่อคณะอาตมาอยู่แล้ว ที่แดนอโศก ไม่มีพระพุทธรูป ไม่ใช้ดอกไม้ ธูป เทียน เขาก็ว่าอาจารย์ของอาตมากำลังจะตั้งตัวเป็นพระพุทธเจ้าเอง และถ้าอุปัชฌาย์ของพวกเขาถูกปลด พวกอาตมาก็หมดปัญหา เป็นอันว่าอยู่ที่นี่ไม่ได้แน่ๆ

ตอนนี้พวกอาตมาก็พยายามทำความเข้าใจให้กับชาวบ้านได้มากที่สุด ทางหมู่ที่นี่ก็เลยเห็นกันว่าควรจะสอบที่กำแพงแสนกัน แต่อาตมาก็ไม่ค่อยจะแน่ใจเท่าไหร่ว่าจะไปกันได้ตลอดหรือไม่ เพราะมีบทบาทขัดแย้งกันในวัดหลายอย่าง ฉบับหน้า อาตมาก็จะเขียนมาเล่าให้โยมฟัง

ขอเจริญพร

.....

เหตุที่ทำให้ธรรมวินัยวิปริตและเป็นผู้วิปริตจากพระธรรมวินัย

ภิกษุทั้งหลายจักไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา เมื่อไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา จักให้อุปสมบทกุลบุตรเหล่าอื่นจักไม่สามารถแนะนำแม้กุลบุตรเหล่านั้นในอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา แม้กุลบุตรเหล่านั้น ก็จักไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา

เมื่อ(กุลบุตร)เหล่านั้น ไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา ก็จักให้อุปสมบทกุลบุตรเหล่าอื่น จักไม่สามารถแนะนำแม้กุลบุตร(รุ่นต่อๆมา)เหล่านั้นในอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา **แม้กุลบุตร(รุ่นต่อๆมา)เหล่านั้น ก็จักไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา**

เพราะเหตุดังนี้แล การลบล้างวินัยย่อมมีเพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมีเพราะการลบล้างวินัย

อีกประการหนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย จักไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา เมื่อไม่อบรมกาย ไม่อบรมศีล ไม่อบรมจิต ไม่อบรมปัญญา **ภิกษุผู้เถระก็จักเป็นผู้มักมาก** มีความประพฤติย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในความล่วงละเมิด(ความผิด) ทอดธุระในความสงัด จักไม่ปรารภความเพียร เพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง

ประชุมชนรุ่นหลังก็จักถือเอาภิกษุเหล่านั้นเป็นตัวอย่าง แม้ประชุมชนนั้น ก็จักเป็นผู้มักมาก มีความประพฤติย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในความล่วงละเมิด ฯลฯ

เพราะเหตุดังนี้แล การลบล้างวินัยย่อมมีเพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมีเพราะการลบล้างวินัย.

(จาก*ภัยในอนาคต* ๒ใน๕ ประการ ของ*อนาคตสูตร* พระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๒๒)

ศาลาวัดหนองกระทุ่ม วัดของอุปัชฌาย์
ที่พวกเราต้องหนีย้ายมาอยู่อย่างทุลักทุเล
จากแดนอโศกมาวัดหนองกระทุ่ม เดิน
วันละสี่กิโลๆ (ไปกลับ) บนถนนลูกรัง !
ฉุดโยมแก่ๆตออนั่งรถไปอยู่ที่แดนอโศก
เพราะเดินมากับท่าไม่ไหว.

ย้ายวัด วันเข้าพรรษา
การกดขี่ ที่จำยอม

แดนอโศก

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ฤดูเข้าพรรษาปีนี้คณะอาตมามีพระจำพรรษาทั้งหมด ๒๐ รูป มีสามเณร ๒ รูป และชีกรักอีก ๑๑ รูป ทั้งผู้ปฏิบัติ และอาคันตุกะอีก รวมทั้งหมดก็ประมาณ ๔๖-๔๗ ชีวิต

เฉพาะพระกับสามเณรก็ต้องไปนอนกันที่วัดหนองกระทุ่ม ตอนเช้าก็ออกบิณฑบาตกันเสร็จแล้วกลับมาฉันที่แดนอโศก เวลาบ่ายโมงอาจารย์ของอาตมาก็อบรมธรรมะไปจนถึงเวลาบ่าย ๓ โมง ๔ โมงเย็นก็เดินกลับวัดหนองกระทุ่ม เพราะห้าโมงครึ่งต้องสวดมนต์เย็นที่วัด

การสวดมนต์ที่นี่ก็หวุดหวิดจะล่มแหล่ มิล่มแหล่ เพราะสวดไปคนละทำนองกัน เขาสวดเป็นทำนองขับยาวลากเสียง ส่วนคณะอาตมาสวดตามคำความ เป็นภาษาพูดธรรมดา ไม่ขับยาว เวลาสวดพร้อมกันก็เลยไปกันคนละทีสองที

คณะอาตมาก็เลยต้องหยุดให้เขาว่ากันไป เพราะจะไปร้องอย่างเขามันเป็นการผิดธรรมวินัย ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านได้กล่าวโทษของการเอาธรรมบทมาสวดขับร้องว่ามีโทษ ๕ ประการ คือ

๑. ทำให้หลงเสียงตนเอง

๒. ผู้ฟังก็พลอยเพลิดเพลินยินดี หลงเสียงนั้นไปด้วย

๓. พวกคฤหัสถ์คฤหบดี ก็ติเตียนเอาได้ว่าสมณศากยบุตรก็ร้องเพลงเป็นเหมือนกับพวกเรา

๔. ทำให้สมาธิเคลื่อน (สมาธิของศาสนาพุทธหมายถึงจิตใจที่ปราศจากนิวรณ์ ๕ คือ กามฉันทะ พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจะกุก-กุจจะ และวิจิกิจฉา กามฉันทะ คือ ความหลงยินดีในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส)

๕. เป็นตัวอย่างแก่อนุชนรุ่นหลัง ทำให้คนรุ่นหลังทำตามอย่าง (จากคีตสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๒)

ตอนนี้อาจารย์ของอาตมา ท่านก็มีนโยบายที่จะพยายามอนุโลมตามเท่าที่จะอนุโลมได้ ถ้าไม่ผิดธรรมผิดวินัย พอที่จะอนุโลมได้ ก็อนุโลม แต่ตอนนี้เขาก็พยายามบีบรัดลิดรอนสิทธิเสรีภาพของคณะอาตมาลงมาเรื่อยๆ

คำสั่งมาใหม่ตอนนี้คือ จะให้ย้ายแดนอโศก กุฏิ ศาลาต่างๆไปรวมที่วัดหนองกระทุ่มให้หมด และถ้าจะสอบนักธรรม ก็ต้องเปลี่ยนผ้าจีวร เป็นผ้าจีวรสีเหลือง จึงจะมีสิทธิ์สอบนักธรรมได้ มิเช่นนั้นจะไม่ให้สอบ ป้ายชื่อแดนอโศก ก็ต้องถอนออกให้หมด

บทบาทของความขัดแย้งก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะสิ่งใดเป็นสิ่งที่ขัดกับพระธรรมวินัยของพระพุทธองค์แล้ว จะมาบังคับให้พวกอาตมาอนุโลมตาม โดยถือว่าเอาตามคนหมู่มาก อาจารย์ของอาตมาท่านไม่อนุโลมตามแน่ พุทธภาษิตก็ตรัสเอาไว้ว่า **“ให้สละทรัพย์ เพื่อรักษาอวัยวะ ให้สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต และให้สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม”** ดังนั้นถ้าจะให้เสียธรรมกันแล้วละก็ เอาชีวิตของพวกอาตมาไปเสียดีกว่า

วันที่ ๕ สิงหาคมนี้ ทางเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ ก็จะเรียกประชุมพระในเขตตำบลหนองกระทุ่ม ซึ่งก็คงจะมีเรื่องมาเกี่ยวโยงใย

ถึงคณะอาตมาแน่นอน และถ้าหากมีเหตุการณ์มาบีบรัดอะไรกันมาก พวกอาตมาก็คิดว่าจะคืนใบสุทธิกัน

เข้าพรรษาปีนี้ไม่รู้ว่า พวกอาตมาจะไปกันได้ตลอดโดยสวัสดีจนครบพรรษาหรือเปล่า? เพราะวันเข้าพรรษาก็มีลางบอกเหตุ

เมื่อพวกอาตมาได้อธิษฐานพรรษากันแล้ว ที่แดนอโศก เวลาประมาณทุ่มกว่าหลังจากเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันกลับกุฏิ บางรูปก็พักผ่อนหลับนอนแล้ว พอสามทุ่มก็มีคนมาตามให้ไปจำพรรษาที่วัดหนองกระทุ่ม บอกว่าเป็นคำสั่งของหลวงอา (เจ้าอาวาสวัดหนองกระทุ่ม) ก็เลยต้องเก็บมุ้ง เก็บกลด เก็บบริขารกันคืนนั้น มาอธิษฐานพรรษากันใหม่ที่วัดหนองกระทุ่ม

แต่เวลาอธิษฐานพรรษาที่นี่ อาจารย์รองเจ้าอาวาสแทนที่จะพานำสวดอธิษฐานวันเข้าพรรษา กลับสวดอธิษฐานเอาบทสวดปวารณาวันออกพรรษามาสวดแทน ซึ่งท่านก็สวดไปตั้งนานจนได้มีการทักท้วงกันขึ้น เลยต้องเอาบทสวดวันเข้าพรรษามาอธิษฐานกันใหม่

แต่อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาต่างๆเหล่านี้ อาตมาเองก็ไม่ได้สะดุ้งสะเทือนหรือหวั่นไหวอะไร ตอนนี้จิตใจก็สบายทุกอย่าง เพราะอาตมารู้ถึงความบริสุทธิ์ใจของอาตมามิได้คิดร้ายหรือคิดเป็นภัยกับใคร มีแต่จุดมุ่งหมายที่จะจรรโลงศาสนาให้รุ่งเรืองขึ้นเท่านั้น

ขอเจริญพร

.....

วิกฤตกาลก่อนจากกัน

ธรรมสถานแดนอโศก

๓ สิงหาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

เมื่อวันเสาร์ที่ ๒ โยมย่า พร้อมกับแดง พิเชษฐ์ ธงชัยได้พากันมาเยี่ยมที่แดนอโศกมานอนค้างอยู่คืนหนึ่ง แล้วก็เดินทางกลับในวันอาทิตย์ อาตมาก็เลยได้เล่าเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเร็วๆนี้ให้โยมย่าฟัง เพื่อโยมย่าจะได้สบายใจ

ตอนนี้ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นขนาดไหน ซึ่งอาจารย์ของอาตมาท่านก็จะไม่ยอมให้พระทางฝ่ายปกครองมาบีบคั้นอีกต่อไป เพราะไม่เช่นนั้น การที่เราจะยังกงล้อของพุทธจักร ธรรมจักร และสังฆ-จักร ให้เคลื่อนก้าวหน้าออกไป ย่อมเป็นการยากยิ่ง นับมาตั้งแต่คำสั่งห้ามออกจาริก จะไปก็ต้องขออนุญาตต่อเจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัดก่อน ห้ามสอบนักธรรมจะสอบได้ก็ต้องใช้ผ้าจีวรสีเหลือง ต้องรื้อสำนักไปไว้ในเขตวัดหนองกระทุ่ม

ซึ่งคำสั่งต่างๆเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ไม่เอื้อเฟื้อต่อธรรมวินัย มีแต่พยา-ยามขัดขวางต่างๆนานา เมื่อเป็นเช่นนี้ คณะของอาตมาก็เลยพิจารณากันเห็นว่า ถ้าเรายังคงยอมตามไปอยู่เช่นนี้เรื่อยๆ เขาก็ย่อมเข้ามาบีบบังคับเราอยู่อย่างไม่มีวันสิ้นสุด การเผยแพร่สัจธรรมของเราก็ยากที่จะเผยแพร่

ออกไปได้ เขาก็ต้องหาเรื่องมาขัดขวางอยู่ตลอดเวลา **เนื่องจากมันเป็นการขัดผลประโยชน์ อันได้แก่ ลาภ สักการะ ที่พระผู้ใหญ่ได้พากันเสพย์ ได้พากันแสวงหาอยู่ทุกวันนี้**

ปัญหาหนึ่งที่พวกอาตมาจะโดนโจมตีก็คือ การทำ **"สังฆเภท"** ความจริงแล้วจะว่า พวกอาตมาทำ**"สังฆเพศ"** ก็ถูกเหมือนกัน แต่ **"เพศ"** ตัวหลังนี้มิได้หมายถึงความแตกแยก (**เภท** หมายถึงการแบ่งแยก)

การทำสังฆเพศ ของพวกอาตมา หมายถึงการทำเพศใหม่ จากเพศของ **คน** ให้เป็นพระ เป็นเพศของสงฆ์ สมกับเป็น **"สาวกสังโฆ"** เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างแท้จริง

การทำ **"สังฆเภท"** อันเป็นอนันตริยกรรมนั้น หมายถึง การทำให้สงฆ์ต้องแตกแยกกัน หรือว่าการปลีกแบ่งแยกออกมาจากหมู่สงฆ์ ก็ถือเป็นสังฆเภทได้เหมือนกัน แต่หมู่สงฆ์ของพระพุทธเจ้านั้นจะต้องเป็นหมู่ที่มีการประพฤติดี ปฏิบัติชอบ มีการปฏิบัติตามศีล ตามวินัย

ดังนั้นภิกษุรูปใดก็ตาม ที่ได้ละทิ้งธรรม ละทิ้งวินัย มีศีลที่ด่างพร้อยไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระบรมศาสดา ภิกษุรูปนั้นก็ได้ชื่อว่า เป็นผู้ทำตนแยกจากหมู่สงฆ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรื่องปัญหาที่ว่า พวกอาตมาเป็นพระทำ"สังฆเภท"นั้น ถ้าจะมีพระรูปใดกล่าวโจทขึ้นมา ก็ควรที่จะให้พระรูปนั้น ท่านได้สำรวจตัวของท่านดูก่อนว่า ท่านมีศีลบริสุทธิ์ดีแล้วหรือ? ท่านได้ประพฤติตามธรรมวินัยอยู่เท่าไหร่? ปฏิปทาการประพฤติของท่านได้เปลี่ยนแปลงแยกออกจากหมู่สงฆ์เดิมแท้มีอยู่บ้างหรือไม่? ถ้ามีก็แสดงว่าท่านนั่นแหละ เป็นผู้แยกออกจากหมู่สงฆ์

เมื่อท่านได้สำรวจตัวของท่านแล้ว จะมาสำรวจพวกอาตมาบ้างก็ยินดี พวกอาตมามีศีล มีวินัย มีการประพฤติอันใด ที่ยังขัดต่อคำสอนของพระบรมศาสดาก็ว่ากันมาเลย อาตมาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า พวกอาตมามี

การประพฤติอันใดบ้างที่แบ่งแยก แตกต่างออกไปจากหมู่สงฆ์ที่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข

เหตุการณ์วันที่ ๖ ก็ใกล้เข้ามาเต็มที จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง? โยมก็คอยฟังข่าวอยู่ทางบ้านก็แล้วกัน

ขอเจริญพร

.....

สงฆ์เหล่าใด ที่ไม่เคารพเอื้อเฟื้อต่อธรรมวินัย ละทิ้งธรรมวินัย สงฆ์เหล่านั้น ได้แยกตัวออกแล้วจากสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า และสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ย่อมจะไม่แตกแยก(สังฆเภท)เป็นนิกายใดๆ จะมีก็เพียงความแตกต่าง(นานาสังวาส)ที่ยังคบหาสมาคมกันได้.

วันประกาศอิสรภาพ

แดนอโศก

๖ สิงหาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

วันนี้เป็นวันที่คณะอาตมาได้ประกาศอิสรภาพเรียบร้อยแล้ว ต่อหน้าเจ้าคณะอำเภอพระสังฆาธิการ และพระที่มาประชุมรวมกันอีกประมาณ ๑๘๐ รูป

หลังจากที่เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล ได้อบรมเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ของอาตมาก็ได้ขออนุญาต ขึ้นแถลงการณ์ ตามเนื้อความที่ได้พิมพ์มาให้โยมอ่านแนบมากับจดหมายฉบับนี้

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป พระฝ่ายปกครองทางเถรสมาคมกับพระคณะอาตมาก็จะไม่ขึ้นต่อกันต่อไป พระคณะอาตมาก็จะไม่โกนคิ้ว เพื่อให้ถูกต้องตามธรรมวินัย จีวรก็จะใช้จีวรสีคล้ำอย่างที่อาจารย์อาตมาท่านใช้ รองเท้าไม่ใส ย่ามไม่ใช้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างกันได้ชัด ซึ่งก็นับว่าสมควรแล้วที่จะแยกตัวออกมา เพื่อจะได้ยกสัจธรรมของพระพุทธเจ้าออกมาให้เห็นปรากฏชัดได้เต็มที่

เหมือนเพชรอยู่ในกองทราย ก็จำเป็นที่จะต้องเอาแยกออกมาจากกองทราย เพื่อให้เห็นเด่นชัด มิเช่นนั้นแล้วกองทรายก็ย่อมกลืนทับถมหมด เพชรก็ไม่สามารถจะส่องแสงได้ ธรรมะก็เหมือนกัน ถ้าขืนอยู่ด้วยกัน นานๆ

เข้าอธรรมก็ย่อมกลืนธรรมะสาบสูญหายไปหมด เพราะอธรรมนั้นมีมากมายเหลือเกิน เปรียบเหมือนกับกองทรายย่อมกลบทับถมเพชรให้หายสาบสูญไปฉันนั้น

ความพยายามของคณะอาตมา ขั้นต่อไปก็คือพยายามเผยแพร่สัจธรรมออกไปให้ได้มากที่สุด ระหว่างนี้ก็เน้นหนักเรื่องของหนังสือ โรงพิมพ์ของโยม ถ้าจะช่วยย้ายมาไว้ที่ "สันติอโศก" จะได้ประโยชน์มากทีเดียว เพราะระบบการพิมพ์เดี่ยวนี้สวนใหญ่ใช้ในระบบ "ออฟเซท" คือพิมพ์ออกมาเพียงใบเดียว ต่อจากนั้นไปก็เข้าเครื่องถ่ายออกมา(ในทำนองเดียวกันกับการโรเนียว) ช่วงนี้เป็นช่วงแรกของการเผยแพร่ธรรมะของคณะอาตมา ดังนั้นทุนในการเผยแพร่ธรรมะจึงมีน้อย เพราะมีโยมอุดหนุนอยู่ไม่กี่ราย ดังนั้นตอนนี้ พวกอาตมาก็เหมือนกับรุ่นบุกเบิก ก็ต้องฝ่าฟันกันทั้งแรงกาย แรงใจ พยายามนำทุนที่มีอยู่ทำประโยชน์ให้ได้มากที่สุด ถ้าโยมช่วยสงเคราะห์ด้วยจะสามารถทำให้พวกอาตมา ขยายงานออกไปได้มากทีเดียว เพื่อที่จะได้เผยแพร่สัจธรรม เป็นธรรมทาน แก่ปวงชนทั่วไป

ขอเจริญพร

.....

นานาสังวาส

เมื่อใดก็ตาม ที่สงฆ์มี**กิจกรรม พฤติกรรม** และ**พิธีกรรม**ที่ต่างกัน(นานา)

มีการชี้แจง(อุเทศ) อันเป็นข้อ**อธิบายให้ปฏิบัติ**ต่างกัน(นานา)

มีการศึกษา**ไตรสิกขา** (อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา) ที่ต่างกัน(นานา)

ความแตกต่าง(นานา)ในสิ่งเหล่านี้ เรียกว่า **นานาสังวาส** โดยพฤติประเพณีพระพุทธองค์ทรงกำหนดให้**สงฆ์พึงแยกกันอยู่** และ**แยกกันทำสังฆกรรม.**

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๘ อธิบายคำนานาสังวาสไว้ว่า ***การอยู่ร่วมกันไม่ได้ การทำสังฆกรรมร่วมกันไม่ได้***

นานาสังวาส จึงเป็นนิติประเพณีในพุทธศาสนา ที่ให้ชาวพุทธหลากหลายแตกต่าง อยู่กันได้อย่างสันติ โดยไม่ไปบังคับ เผด็จการระรานกัน

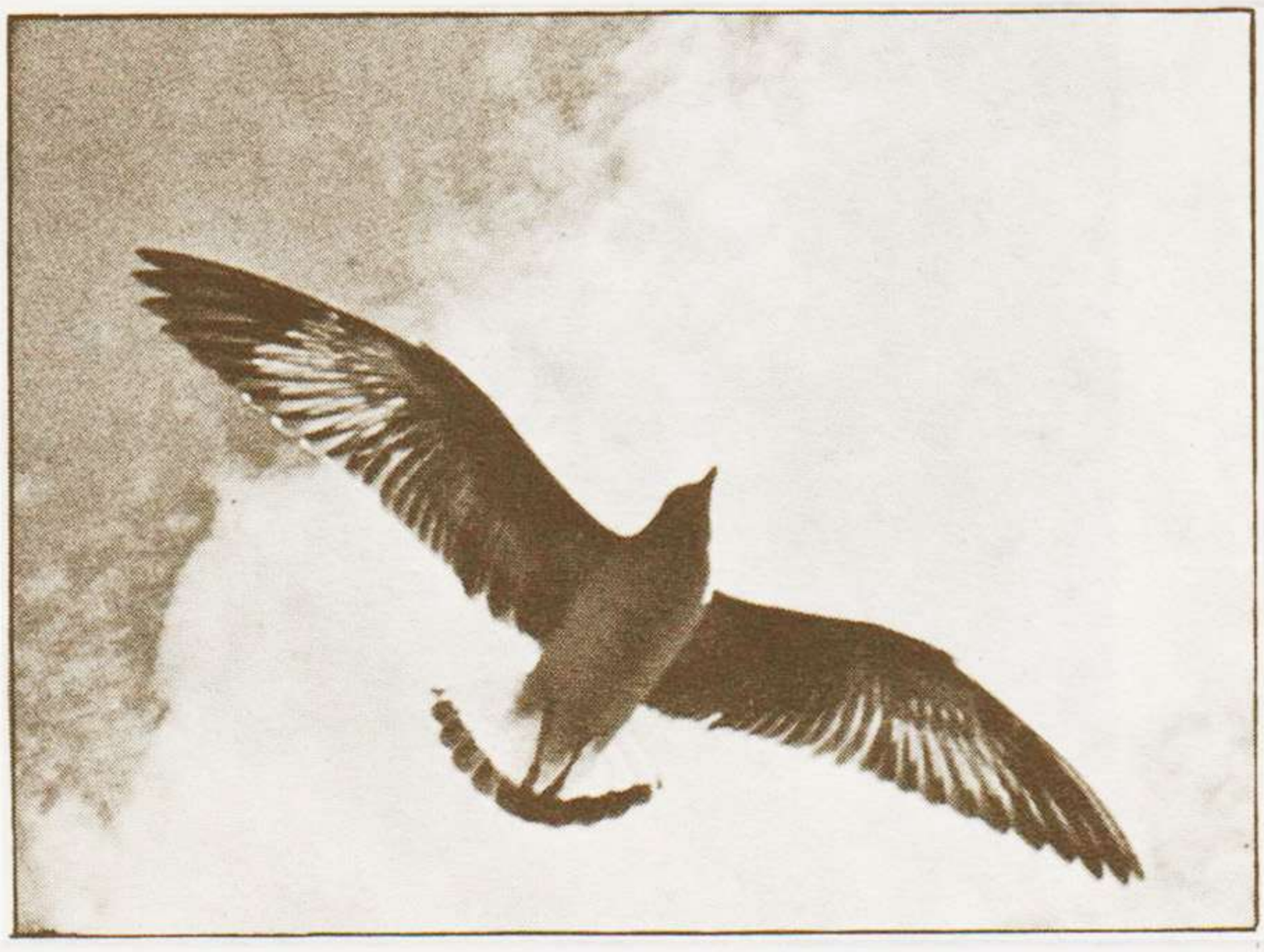
การประกาศพรหมจรรย์ ในนานาสังวาส

ภูมิ(ธรรมชาติ) ของนานาสังวาส มีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. ภิกษุทำตนเป็นนานาสังวาสด้วยตน

๒. สงฆ์พร้อมเพรียงกันยกภิกษุนั้น(เป็นนานาสังวาส) เพราะไม่เห็นอาบัติ เพราะไม่ทำคืนอาบัติ หรือเพราะไม่สละทิฏฐิบาป.

(จากพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๕ ข้อที่ ๒๔๐)

แถลงการณ์

จากคณะสงฆ์ "ชาวอโศก" ถึงฝ่ายปกครองสงฆ์

❋ ❋ ❋

แต่แล้วก็ใช้เพทุบายไปบีบบังคับ ขู่จะปลดอุปัชฌาย์ ผู้บวชให้อาตมา ถ้าหากยินยอมให้อาตมาออกเผยแพร่ธรรมะ นั่นก็คือมาตรการที่จะกีดกันการเผยแพร่ธรรมะของอาตมากับหมู่คณะ และมีผลพลอยให้ประชาชนผู้ไม่รู้ความจริง หลงผิดคิดว่าอาตมากับคณะเป็นต้นเหตุให้อุปัชฌาย์เดือดร้อน จะต้องถูกปลดออกจากตำแหน่ง ทำให้ประชาชนเสื่อมความศรัทธาอาตมากับหมู่คณะ

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ชอบอ้างกฎสมาคมหรือระเบียบปลีกย่อยที่ตั้งขึ้นใหม่ๆ มาเป็นเครื่องกีดกันอาตมากับหมู่คณะ ทั้งๆที่กฎใหม่ๆบางข้อนั้นขัดกับธรรม-วินัยเอาด้วย และแท้จริงแล้วถึงแม้ธรรม หรือวินัยนั้นก็ย่อมมีข้อยกเว้นและยกไว้ เมื่อพ้นสมมติหรืออยู่ในฐานะอันควร แต่พฤติกรรมดังกล่าวนี้ หาได้เอื้อเฟื้อธรรมะ ตามธรรมตามวินัยอันควรอย่างยิ่งไม่ จึงเป็นไปได้ยากเหลือเกินที่อาตมากับหมู่คณะจะร่วมอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับต่างๆนั้นได้ เพราะได้อนุโลมโน้มน้อมให้จนถึงที่สุดแล้ว

เสียทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะนั้น ผู้มีทรัพย์ก็จะทำ เสียอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต ทุกคนก็จะทำเพราะเป็นทางถูกต้อง ***"เสียชีวิตเพื่อรักษาธรรม"*** *เราก็จะต้องทำเพราะไม่มีอะไรจะเหนือไปกว่า* ***"ธรรม"*** *แม้ชีวิตเลือดเนื้อมันก็เป็นเพียงความประชุมของธาตุ ที่ควรจะก่อประโยชน์อันสูงและดีงามเท่านั้น เมื่อมันจะรักษาธรรม ป้องกันธรรม ให้คงอยู่และเจริญไปมันก็คุ้มค่าและควรแลกที่สุด*

ดังนั้น เมื่ออาตมากับหมู่คณะได้พยายามอนุโลมโน้มน้อมมาหลายปี เพื่อจะได้ร่วมกันเข็นกงล้อแห่งพุทธจักร ธรรมจักร สังฆจักรให้ดำเนินไป แต่ก็เป็นไปได้ยาก และยากยิ่งทุกๆวัน ยิ่งนานวันก็ยิ่งยากหนักขึ้นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องปฏิเสธเงื่อนไขต่างๆตามที่ฝ่ายปกครองสงฆ์เสนอมา เพราะไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้อีกต่อไป เช่น

ตามที่ฝ่ายปกครองสงฆ์มีคำสั่งมา ให้รื้อกุฏิที่ “แดนอโศก” นั้น อาตมาไม่อยู่ในฐานะที่จะรื้อเพราะเสนาสนะเหล่านี้ อาตมาไม่ได้ถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง เป็นกรรมสิทธิ์ของญาติโยมที่ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่อาศัยพำนักสำหรับพระสงฆ์ ซึ่งเป็น “สุปฏิปันโน” ที่เขาศรัทธาเลื่อมใส และผู้เป็น “สุปฏิปันโน” ก็ย่อมจะไม่ยึดครอบครองเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองด้วย เพราะแม้แต่ “ตัวตน” (อัตตา) ก็ยังจะต้องละทิ้งในที่สุด

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดต้องการจะให้รื้อ ก็จะต้องไปตกลงกับญาติโยมผู้ที่เขาสร้างกันเอาเอง ซึ่งโดย “นิตินัย” แล้ว ที่ดินนี้ก็ไม่ใช่ “ธรณีสงฆ์” สิ่งก่อสร้างต่างๆก็ย่อมไม่ใช่สมบัติของทางคณะสงฆ์ด้วย เป็นกรรมสิทธิ์โดยชอบธรรมของเจ้าของที่ดิน ซึ่งเขาก็ยินยอมให้พักอาศัยอยู่ได้ ถ้าหากว่าใครจะไปรื้อถอนโดยพลการ ก็จะถือได้ว่าเป็นการบุกรุก-ทำลายทรัพย์สิน ซึ่งเป็นความผิดทางกฎหมายบ้านเมือง

สำหรับเรื่องการขออนุญาตในการออกเดินทางจาริกนั้น ก็ไม่อาจที่จะปฏิบัติตามได้ เพราะว่าการออกจาริกเพื่อประกาศสัจธรรมเผยแพร่พระพุทธศาสนา บำเพ็ญประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านนั้น ไม่อาจกำหนดระยะเวลาแน่นอนได้ เพราะขึ้นอยู่กับประโยชน์และเหตุปัจจัยอื่นๆอีกมาก และจะต้องมีอยู่เสมอๆบ่อยๆครั้ง

เพราะการจาริกนั้นเป็น **“งาน”** ของ **“นักบวชชาวพุทธ”** ที่แท้จริง ที่จะต้องพากเพียรกระทำเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายที่สมบูรณ์ในการบวช ซึ่งอาตมาและคณะถือเป็นกิจวัตรที่จะต้องกระทำกัน เป็นประจำตลอดชีวิต จึงเป็นไปได้ยากและเนิ่นช้า ถ้าหากว่าจะต้องรอรับการอนุญาตตามลำดับขั้นตอนเสียก่อน **“ธรรมเหล่าใด ที่เป็นไปเพื่อความเนิ่นช้า ย่อมมิใช่ธรรมวินัยของตถาคต”** เป็นแน่แท้

และถ้าจะว่ากันไปแล้วละก้อ ผู้ที่อ้างตนเป็น “นักบวชชาว

พุทธ” ที่พำนัก “ประจำ” อยู่ในอาวาสต่างหากเล่า ที่ควรจะต้องได้รับการอนุญาตเสียก่อน เพราะการบวชเข้ามาอยู่ในบวรพุทธศาสนานั้น คือการเข้า “ทำงาน” จรรโลงศาสนา โดยการบำเพ็ญประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม เพื่อจะร่วมรังสรรค์สันติภาพและภราดรภาพให้เกิดมีขึ้นแก่ปวงสรรพสัตว์สืบไป

ไม่ใช่บวชเพื่อที่จะเข้ามาพักผ่อน นั่งกินนอนกิน เสพย์สุขสำราญอยู่กับชีวิตอันแสนสะดวกดายอันเป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจของชาติ และทำให้ค่านิยมของศาสนาเสื่อมลงด้วยการแสวงหาผลประโยชน์ (ลาภ-ยศ-สักการะ) บนความงมงายของผู้คน โดยอาศัยรูปแบบพิธีกรรมต่างๆมาอำพรางเพื่อเอารัดเอาเปรียบประชาชนอยู่เช่นนั้น

ชีวิตของ “นักบวชชาวพุทธ” ที่แท้จริง ผู้อุทิศตนให้กับงานทางศาสนานั้น จะต้องมีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ไม่ติดยึดในที่อยู่ พร้อมที่จะเดินทางไปเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ทางธรรมแก่ตนเองและผู้อื่นเสมอ มีอิสรภาพอันไพบูลย์ ที่จะโบยบินไปเหมือนนกน้อยปีกแข็ง เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ปวงชนตามรอยยุคลบาท ดังในพระสุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค สามัญผลสูตร ข้อ ๑๒๔.มีข้อความตอนหนึ่งว่า:-

*“...ฯ**ดูกร มหาบพิตร** นกมีปีกจะบินไปทางทิสาภาคใดๆก็มีแต่ปีกของตัวเป็นภาระบินไปฉันใด ภิกษุก็ฉันนั้นแล เป็นผู้สันโดษด้วยจีวรเป็นเครื่องบริหารกาย ด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิสาภาคใดๆก็ถือไปได้เอง **ดูกร มหาบพิตร** ด้วยประการดังกล่าวมานี้แล ภิกษุชื่อว่าเป็นผู้สันโดษ”* และข้อความดังกล่าวนี้ก็มีอยู่ในพระสูตรอื่นๆอีกหลายๆสูตร ในสีลขันธวรรค ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้

อีกทั้งการออกจาริกรุกขมูลนั้นยังเป็นการสร้าง **“นิสัย”** อันเป็น

อนุศาสน์ที่สำคัญยิ่ง ซึ่งนักบวชชาวพุทธทุกรูป จะต้องสังวรประพฤติปฏิบัติให้ได้ก่อนอื่น การไม่ส่งเสริมแต่ขัดขวางนั้น เป็นการขัดต่อพุทธ-ประสงค์ ขัดต่อพุทธบัญญัติ ไม่เคารพในพระบรมศาสดาจริง ศาสนาจึงกลายเป็นเพียง **"ศีลพตปรามาส"**

ฉะนั้น อาตมาและคณะจึงถือความบริสุทธิ์ใจในการที่จะมุ่งจรรโลงพระพุทธศาสนาให้ดำรงอยู่ มิได้มีเจตนาเคลือบแฝงที่จะกระทำการทุจริตใดๆ อันเป็นการบ่อนทำลายหรือทำความเสื่อมเสียให้กับบวรพุทธศาสนา จึงอาศัยพุทธานุญาตโดยธรรม ตามพระสูตรจากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๓ อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ข้อ ๑๒๗. "อัปปกาสสูตร" ทรงมีพุทธานุญาตแก่ภิกษุผู้สันโดษด้วยปัจจัยสี่ตามมีตามได้และเป็นผู้มากด้วยความดำริออกจากกาม ให้หลีกออกจากหมู่หรือไม่ผู้พ้นสมมติก็ย่อมจะยกเว้นหรือยกไว้

ส่วนเรื่องจะให้เปลี่ยนจีวรเป็นสีเหลืองนั้นก็ไม่ได้อีก เพราะผิด *พระวินัย มหาวรรค จีวรขันธกะ ข้อ ๑๖๙* มีใจความโดยย่อว่า **มีภิกษุทรงจีวรสีคราม สีเหลือง สีแดง สีบานเย็น สีดำ สีแสด สีชมพู...ฯ** ประชาชนพากันเพ่งโทษ ติเตียน โพนทะนาว่า เหมือนกับพวกคฤหัสถ์ผู้บริโภคกาม พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติไม่ให้ใช้จีวรสีต่างๆ ดังกล่าวนั้น **ผู้ใดใช้ต้องอาบัติทุกกฏ**

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าเงื่อนไขต่างๆที่ทางฝ่ายปกครองสงฆ์เสนอมาดังกล่าวข้างต้น และเงื่อนไขปลีกย่อยอื่นๆที่มิได้กล่าวในที่นี้ รวมทั้งเงื่อนไขหนักเบาอื่นๆที่มีมาก่อนหน้านี้ อาตมากับหมู่คณะไม่สามารถปฏิบัติตามได้ ทั้งนี้มิใช่ว่าจะต้องการให้เกิดความแตกแยกในหมู่สงฆ์

ตรงกันข้าม อาตมาได้พยายามอนุโลมตามข้อเสนอที่ไม่ขัดต่อพระธรรมวินัยเสมอมา แต่เมื่อข้อเสนอนั้นขัดต่อพระธรรมวินัย ก็เป็นการยากที่จะปฏิบัติตามได้ เพราะอาตมาไม่บังอาจที่จะหมิ่น**"พระ**

บรมคุณานุภาพ" ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยการล่วงละเมิดธรรมวินัยที่พระองค์ทรงบัญญัติขึ้นได้ เพราะแม้แต่หมู่สงฆ์ที่เป็นพระอริยสาวกซึ่งร่วมทำสังคายนาพระธรรม-วินัย หลังพุทธปรินิพพานก็ยังมิบังอาจเพิกถอนสิกขาบทแม้เพียงเล็กน้อย ถึงแม้จะมีพุทธานุญาตไว้ก่อนแล้วก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ท่านเหล่านั้นเป็นผู้บรรลุธรรมจึงย่อมแจ้งใจ และทราบซึ้งในพระบรมคุณขององค์สมเด็จพระศาสดาจนเกินกว่าที่จะอาจเอื้อมลบหลู่โดยการเพิกถอนหรือแก้ไข ธรรม-วินัย อันเป็นการ **"บัญญัติในสิ่งที่พระพุทธองค์มิได้ทรงบัญญัติ"**

อาตมาเองก็ขอยืนยันว่า อาตมาเป็น**"พระ"** เป็น**"สาวกสังโฆ"** เช่นกัน เพราะได้ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยจนเกิดผล และแจ้งใจในพระธรรมคุณ จึงไม่อาจกระทำการใดๆที่ฝ่าฝืนหรือขัดต่อธรรม-วินัยได้ ทั้งได้ตั้งปณิธานแล้วว่าจะขออยู่โดยธรรมและขอตายกับธรรม ชีวิตนี้จะขอทำงานทางธรรม พลังใจและพลังปัญญาเท่าที่มีอยู่จะขออุทิศเป็นพลีแก่งานที่จะรับภารกิจในการอภิวัฒน์พระพุทธศาสนาเพื่อจะธำรงไว้ซึ่งสัจธรรมอันเป็น **"อมตะ"** ซึ่งจะยังสันติสุขให้เกิดมีขึ้นแก่โลกสืบไป

ฉะนั้น เมื่อการที่จะหมุนกงล้อแห่ง พุทธจักร ธรรมจักร สังฆจักร ไม่อาจจะดำเนินไปได้โดยสะดวก เพราะขัดข้องด้วยกฎและข้อบังคับต่างๆ ตามที่ฝ่ายปกครองสงฆ์บัญญัติขึ้น อันไม่เอื้อ-เฟื้อพระธรรมวินัย จึงทำให้ไม่อาจที่จะร่วมสังฆกรรมกันต่อไปได้ ทั้งที่โดยจริงแล้ว ไม่มีเจตจำนงที่จะให้เกิดความร้าวฉานขึ้นในวงการพุทธศาสนาเลย แต่เมื่อถูกสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องตกอยู่ในภาวะจำยอม ก็จำเป็นต้องขอประกาศตนเป็นเอกเทศ ไม่อยู่ภายใต้อาณัติของทางฝ่ายคณะปกครองสงฆ์อีกต่อไป *จะปกครองตนเอง โดยอาศัยพระธรรม-วินัยเป็นหลัก ตามพุทธประสงค์ขององค์สมเด็จพระศาสดา*

อนึ่ง เพื่อไม่ให้เกิดความเดือดร้อนแก่ทางเจ้าคณะตำบล ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์อาตมา รวมทั้งสัทธิวิหาริกที่บวชโดย “พระครูสถิตวุฒิคุณ” จึงขอ “คืนนิสัย” (โดยสมมติ) แก่พระครูสถิตวุฒิคุณ เพื่อที่จะไม่ต้องเป็นภาระซึ่งกันและกันอีกต่อไป ฉะนั้นความผิดใดๆก็ตามที่จะพึงเกิดขึ้นเนื่องจากอาตมาและหมู่คณะ “พระครูสถิตวุฒิคุณ” จึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดนั้นด้วยประการทั้งปวง เพราะหมดพันธกรณีกันแล้ว จึงเป็นอันว่า ถ้าหากทางฝ่ายปกครองสงฆ์ หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายใดมีความประสงค์จะสอบสวนหรือดำเนินการใดๆ ก็ขอให้ ติดต่อมาโดยตรงที่อาตมาและหมู่คณะ ซึ่งจะพำนักอยู่ ณ ธรรมสถาน “แดนอโศก”

จากเรา คณะสงฆ์ “ชาวอโศก”

ธรรมสถาน “แดนอโศก” หมู่ที่ ๑๐ บ้านรางหว้า ต.ทุ่งลูกนก อ.กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๘

เมื่อใด “พุทธ” แท้ๆเกิดได้เต็มตัว
และยืนได้เต็มรูปแข็งแรง
อาการ “โตเร็ว” อย่างน่าฉงน...
“เปล่งปลั่ง” แตกเนื้อแยกนวล
ย่อมเกิดขึ้นในโลก
แห่งมนุษย์ เทวดาทั่วจักรวาล

คลื่นลม เมื่อได้ออกจากวังโบราณ

ธรรมสถานแดนอโศก

๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

หลังจากที่อาจารย์ของอาตมา ท่านได้แถลงการณ์ประกาศแยกตัวออกเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อเถรสมาคมแล้ว ขณะนี้เหตุการณ์ยังเงียบอยู่ ตอนนี้ก็มีจดหมายเป็นคำสั่งมา ๒ ฉบับ ฉบับแรกนั้นเป็นคำสั่งของเจ้าคณะจังหวัด และเจ้าคณะอำเภอ โดยสั่งให้คณะของอาตมาย้ายออกไปจากเขตอำเภอนี้ และจังหวัดนี้

ซึ่งคณะของอาตมาก็ได้ตอบปฏิเสธไป เพราะผู้ที่จะมีสิทธิที่จะมาไล่คณะอาตมาไปได้นั้น มีแต่เจ้าของที่ดินแดนอโศกนี้เท่านั้น เจ้าคณะจังหวัดและเจ้าคณะอำเภอไม่เกี่ยว และไม่มีสิทธิที่จะมาไล่ด้วย และเรื่องการขับไล่นั้นก็เป็นสิ่งที่ไม่มีในพุทธศาสนา

ส่วนจดหมายอีกฉบับหนึ่งนั้น เป็นจดหมายของหลวงอา เขียนสั่งมาในฐานะเจ้าคณะตำบล ก็ขอให้ออกไปจากเขตตำบลของท่านเหมือนกัน (ซึ่งเราก็ทราบกันดีว่า หลวงอาถูกบีบบังคับมาจากเบื้องบน หลวงอาก็จำต้องทำ) ตอนนี้พวกอาตมาก็จะเลิกตอแย เขียนโต้ตอบกับพระฝ่ายปกครองแล้ว นอกจากทางฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะเข้ามาสอบสวนเท่านั้น แต่อาตมาคิดว่า เขาคงจะใช้แผนเดิมมากกว่า คือใช้มือประชาชน โดยเอา

หลวงอาเป็นเครื่องมือที่จะให้ประชาชนเล่นงานกับคณะอาตมา

แต่ทุกวันนี้อาตมาก็ไม่ได้หวั่นไหววิตกอะไร ก็บำเพ็ญสมณธรรมไปตามปกติ เพราะเจตนาของพวกเรานั้น มีความบริสุทธิ์ใจเป็นที่ตั้ง ไม่ได้คิดมุ่งร้าย หมายร้าย หรือหวังจะโค่นล้มใครๆวันนี้ยังมีคนเข้าใจไม่ได้แต่วันหน้า ไม่วันใดก็วันหนึ่ง สัจธรรมก็ย่อมจะเปิดเผยออกมา ถ้าสิ่งนั้นเป็นสัจธรรมที่แท้จริง

ตามประวัติศาสตร์ ศาสดาของศาสนาต่างๆถูกประชาชนที่มืดบอดโมหะบัง กลุ้มรุม ประชาทัณฑ์ เอาชีวิตมาแล้ว หลายต่อหลายองค์ เพราะความเข้าใจไม่ได้ของพวกเขา ซึ่งเป็นธรรมดาของโลกที่คนโง่ย่อมมีมากกว่าคนฉลาด

พระเยซูศาสดาของศาสนาคริสต์ ก็ถูกประชาชนที่หลงเชื่อคำยุยงของพวกนักบวชรุ่นเก่า เอาไปตรึงกางเขน พระบ็อบ ศาสดาของศาสนาบ็อบก็ถูกลงโทษประหารชีวิต โดยการยิงเป้า พระบาฮาอุลลาห์ ศาสดาของศาสนาบาไฮ ส่วนใหญ่ในชีวิตของท่านก็ถูกจับเข้าไปอยู่ในคุก บทบาทของธรรมะเหล่านี้ที่เกิดขึ้น ล้วนเป็นความเสียสละของศาสดาต่างๆ เพื่อมุ่งหวังสันติสุขให้เกิดแก่สังคมมวลมนุษย์ อย่างแท้จริง ถ้าเพื่อธรรมะแล้วละก็แม้ชีวิตของท่านจะต้องสูญเสีย ท่านก็จะไม่เสียดายแม้แต่น้อย

ที่แดนอโศก ขณะนี้มีอาคันตุกะเพิ่มมาอีกคนหนึ่งมีอาชีพทางทนาย-ความ(จบนิติศาสตร์จากธรรมศาสตร์) มีครอบครัวแล้ว มีลูก ๒ คน แต่เกิดเบื่อสังคม เบื่อความวุ่นวายของชีวิต เลยออกแสวงหาธรรมะ โกนผมเผ้าออกทิ้งหมด จะด้วยบุญพาวาสนาส่งหรืออย่างไรก็ไม่รู้ ก็มาเจอเอาที่แดนอโศก โดยไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย ตอนนี้ก็บอกว่าจะอุทิศชีวิตให้กับธรรมะไปตลอดแน่ ไม่ขอกลับไปหาโลกอีก ทางครอบครัวก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะภรรยาเป็นข้าราชการชั้นโท ดูแลครอบครัวต่อไปได้

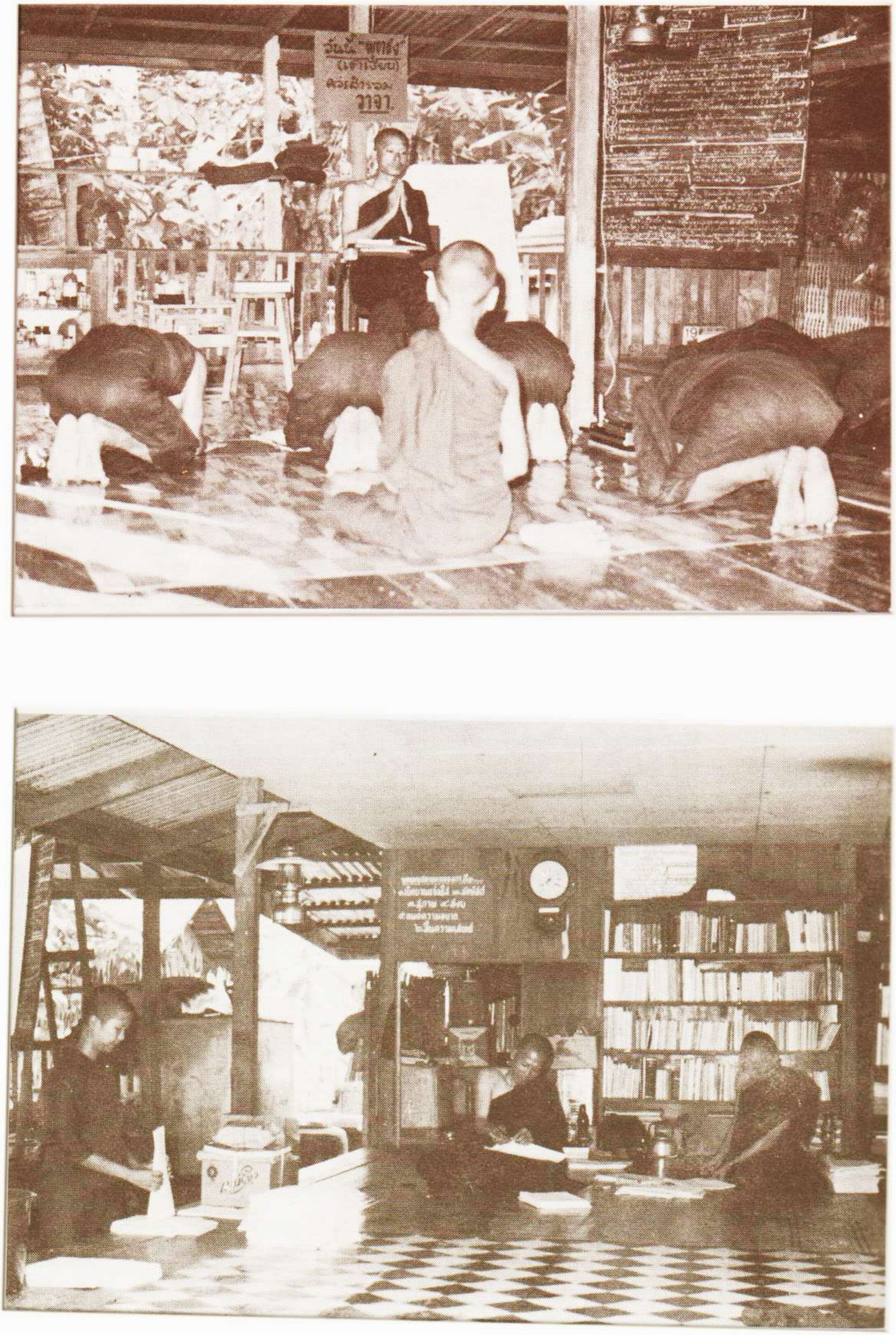
มีสุภาษิตบทหนึ่งกล่าวเอาไว้ว่า **“ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลา**

พิสูจน์คน" อนาคตนั้นเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้แน่นอน เราจะรู้ได้ว่าบุคคลใดมีความจริงจังแค่ไหน ก็ต้องอาศัยเวลาในกาลภายหน้าเป็นเครื่องพิสูจน์กัน.

ขอเจริญพร

.....

เมื่อยังอยาก ก็ย่อมยาก
เมื่อหมดอยาก ก็ไม่ยาก

ธรรมสถานแดนอโศก

๒๒ กันยายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

เหตุการณ์ทางธรรมสถานที่นี่ ก็ยังคงเรียบร้อยปกติดี ตัวอาตมาเองขณะนี้ก็มีความเจริญในกุศลธรรมอยู่พอสมควร ช่วงวันเวลาระยะหนึ่งระยะหนึ่ง ในขณะนี้รู้สึกว่ามันเร็วเหลือเกิน เหมือนกับคำพังเพยของโบราณที่เขากล่าวเอาไว้ว่า **"หนึ่งวันเมืองสวรรค์ เท่ากับพันปีเมืองมนุษย์ หนึ่งวันเมืองมนุษย์ เท่ากับพันปีเมืองนรก"**

มนุษย์เรานั้น ถ้าได้ศึกษาธรรมะกันแล้ว และนำไปประพฤติ ปฏิบัติให้ได้ให้เกิดผลจริงๆ ทำชีวิตของตนให้อยู่ง่ายๆกินง่ายๆก็จะได้ความสบายไปถึง ๘ อย่าง (เบิกบานแจ่มใส, มัธยัสถ์, สุภาพ, สงบ, หมดความอยาก, สิ้นความเสพย์, ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด และถึงพร้อมด้วยประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน)

ขณะผ่านไป ผ่านไป แห่งช่วงเวลา ตัวอาตมาเองก็พยายามมีสติระลึกอยู่เสมอมิได้ขาด เพียรอ่านจิตอ่านใจของตนว่า ไปเผลอทำอกุศลไว้ที่ไหนหรือเปล่า? ทางตาก็ดี ทางหูก็ดี จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ดี ทางทวารรู้เข้าทั้ง ๖ นี้เป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าเผลอสติ เผลอใจทีไร ผีมันก็จะเข้ามาสิงทันที ไม่ผีโกรธ ก็ผีโลภ (อยากได้) หรือไม่ก็ผีหลง (โมหะ,

อวิชชา)

เรื่องการสำรวมอินทรีย์ทั้ง ๖ ทวาร จึงเป็นข้อประพฤติที่สำคัญมากในการปฏิบัติธรรม และสิ่งหนึ่งที่เป็นแรงกระตุ้นเสมอๆให้อาตมาพยายามพากเพียรที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม ก็คือการระลึกถึงความตาย (มรณัสสติ)กับความที่ร่างกายของเรากำลังเก่าทรุดโทรมลงไปทุกทีๆ (กาย-คตาสติ) ความรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ เมื่อเกิดกับจิตใจของอาตมาแล้ว เป็นแรงเร้า กระตุ้นจิตใจของอาตมามาก ที่จะให้มุมานะพยายามพากเพียรต่อไป

เกี่ยวกับเรื่อง มรณัสสติ (การระลึกถึงความตายอยู่เสมอๆ และกายคตาสติ การระลึกให้เห็นถึงความน่ารังเกียจ ขยะแขยงในร่างกายของเรานี้และการทรุดโทรม ผุกร่อนของมัน)เป็นกัมมัฏฐานที่นำมาใช้ได้ผลกับจิตใจของอาตมามาก โดยเฉพาะมรณัสสติ เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ท่านทรงสอนให้ระลึกให้ได้ว่าชีวิตนี้สั้นนัก จักตั้งอยู่เพียงชั่วลมหายใจเข้าออกเท่านั้น

เราต้องพยายามเห็นให้ได้ว่าความตายของตัวเรานั้น มันเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย และได้ตลอดเวลา เพียงแต่แค่เราหายใจเข้าไป แล้วไม่มีลมออกมา หรือหายใจออกมาแต่ไม่มีลมเข้าไป เพียงแค่นี้ชีวิตของเราก็เป็นอันสิ้นสุดกัน

สวรรค์ในศาสนาพุทธของเรานั้น ก็มีสวรรค์ ๒ อย่าง อย่างแรกนั้นเป็นสวรรค์ชั้นฟ้าของเทวดาที่เสพย์สุขอยู่กับกามคุณห้า (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) อย่างที่ ๒ เป็นสวรรค์ชั้นพรหม เป็นชั้นของพวกเทวดาที่ละเรื่องการเสพย์กามคุณห้าได้แล้ว (แต่พวกนี้ไปหลงติด หลงยึดอยู่กับความสงบรำงับความเบา ความว่างของจิตใจที่ตนได้หลุดพ้นมาแล้วจากวัตถุต่างๆ) เทวดาในชั้นนี้ บางครั้งเราก็เรียกกันว่าพระพรหม

สวรรค์ในชั้นฟ้านั้น ถ้าเราไปหลงมันเข้า มันก็จะเล่นงานเรา สร้างความทุกข์ให้เกิดแก่เราไม่น้อยทีเดียว เป็นต้นว่าเราไปหลงทางลิ้นเข้า เวลากินผีมันก็จะมาคอยเป็นนายเหนือหัว จะกินทีก็ต้องให้อร่อยปาก อร่อยลิ้น

ถูกใจ ถูกลิ้นของวิญญาณผี ที่มันสิงอยู่ในตัวเรา ถ้าไม่ถูกใจมันเข้า มันก็จะใช้ไฟกิเลส มาเผาจิตใจของเรา ให้ร่านทุรน หงุดหงิด ขุ่นเคือง (ตามอัตรา ความหลง ความติด ความยึด ของเรา) ซึ่งสภาพเช่นนี้ก็เป็นนรกดีๆนี่เอง โดยเราไม่ต้องไปหาดูให้ลำบากเลย *หรือเวลาฟังเสียง ก็ต้องฟังเสียงดี ไพเราะเสนาะหู ซึ่งถ้าไม่เป็นไปตามต้องการ เจ้าวิญญาณผีที่มันสิงอยู่ที่หู ก็จะใช้ไฟกิเลสเข้ามาเล่นงานให้จิตใจของเราล่วงไปสู่นรกอีกเช่นกัน*

ทางหู ทางตา ทางปาก ทางกาย ทางใจ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน เมื่อเราไปหลงเข้าแล้ว มันก็สร้างความอยากให้เกิดขึ้น เมื่อเกิด**อยาก** มันก็เกิด***ยาก*** ตราบใดที่เรายังมีอยากอยู่เราก็จะต้อง***ยาก*** อยู่ร่ำไป ท่านจึงสอนเราให้ดับความอยากเสีย จึงจะได้ไม่ต้อง***ยาก*** พ้นทุกข์ไปได้

ความอยากกับ***ความยาก*** เป็นของคู่กัน เช่นเดียวกันกับ **นรก** และ **สวรรค์** ที่ใดมีสวรรค์ที่นั้นก็มีนรก อาตมาเองขณะนี้ก็กำลังพยายามขับเคี่ยวเข่นฆ่า กับเทวดาในตัวเองอย่างสุดกำลังอยู่เหมือนกัน สวรรค์ชั้นฟ้า ชั้นพรหมไหนๆก็จะพอกันสักทีในชาตินี้ จะได้ไม่ต้องอยาก เพื่อให้มันหมด***ยาก*** กันไปสักที

โยมอยู่บ้าน ก็ช่วยบำเพ็ญทาน บำเพ็ญศีล เป็นพลวปัจจัยติดตัวไว้ จะได้เป็นกำลังใจส่งอาตมาไปเมืองนิพพานเร็วๆ

ขอเจริญพร

.....

นาข้าวหนัก และนาข้าวเบา

ธรรมสถานแดนอโศก

๒๖ กันยายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

เมื่อวานนี้ (วันที่ ๒๕ กันยายน) เจ้าอาวาสวัดหนองกระทุ่ม ซึ่งเดิมทีนั้นเคยเป็นพระอุปัชฌาย์ของพระคณะอาตมาและโดยทางโลกก็มีฐานะเป็นอา ของท่านกัลยาโณ พวกอาตมาก็เลยเรียกท่านว่า “หลวงอา” ได้ถึงแก่มรณภาพเสียแล้ว ด้วยโรคมะเร็งในปอด

หลังจากที่ไปติดต่อรับการรักษาทางโรงพยาบาลโรคปอดแล้ว แต่ทางโรงพยาบาลก็ไม่รับรักษา เหตุที่ไม่รับรักษานั้นตามข่าวว่า ปอดของท่านนั้นผุจนเกือบจะไม่มีให้เขารักษาอยู่แล้ว เขาจึงไม่รับไว้ เลยแวะกลับมารักษาที่โรงพยาบาลนครปฐม ต้องคอยให้อ๊อกซิเจนกันตลอดเวลา(คงเป็นเพราะปอดไม่ทำงาน) และสุดท้ายเมื่อเห็นว่าอาการไม่ดีขึ้น ก็เลยกลับมามรณ-ภาพเอาที่วัดหนองกระทุ่ม

การดูดบุหรี่เป็นสาเหตุที่สำคัญ ที่ทำให้เกิดโรคมะเร็งในปอด เพราะเมื่อดูดเอาควันเข้าไปในปอดแล้ว ควันของบุหรี่จะทำให้ภูมิต้านทานเชื้อโรคในปอดเสื่อมสมรรถภาพลง พวกโรคต่างๆก็จะเข้ามาแทรกแซงได้ง่าย โดยเฉพาะวัณโรค

การดูดบุหรี่ของคนเรานั้นโดยทั่วๆไปมักจะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กๆน้อยๆ

ถึงแม้จะมีโทษก็เป็นโทษเล็กๆน้อยๆ เมื่อรวมกันหลายเล็กหลายน้อยเข้าแล้ว ผลที่สุดโทษของมันก็เอาเราถึงตายได้เหมือนกัน หรือถึงแม้ยังไม่ถึงตาย ถ้าให้นักติดบุหรี่ทั้งหลาย เขาคิดจำนวนเงินที่ต้องเอาไปพ่าผลาญกับบุหรี่ มันจะมีค่าไม่น้อยกว่าหมื่น กว่าแสนบาททีเดียว เรื่องของโทษภัยเล็กๆน้อยๆนี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก

พระพุทธองค์ท่านจึงได้ตรัสสอนเอาไว้ว่า **"จงอย่าเป็นผู้ประมาท แม้ในโทษภัยอันมีประมาณน้อย"** โดยปกติวิสัยแล้ว คนเรามักประมาท แล้วมองข้ามในสิ่งที่เป็นโทษเป็นภัยเล็กๆน้อยๆ ความจริงแล้วเมื่อเรารู้ว่าสิ่งใดเป็นความเลว ถึงแม้สิ่งนั้นจะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม เราก็ควรรีบกำจัดเสียก่อน เพราะของเล็กน้อยนั้นเราย่อมสามารถกำจัดได้ง่าย ถ้าใหญ่โตติดตัวไป กลายเป็นนิสัย สันดาน เราย่อมจะกำจัดลำบาก

กำหนดวันตั้งศพของหลวงอา ทางคณะกรรมการวัดยังไม่มีกำหนดแน่นอน แล้วแต่ศรัทธาของญาติโยม แต่ก็มีโครงการกันจะไม่ให้ต่ำกว่าวันออกพรรษา เพื่อเป็นเกียรติแก่ศพ ก็คงจะต้องกินเวลาร่วมๆเดือน

รายการนี้ก็คงจะต้องกวาดกระเป๋าไปตามๆกัน เพราะแค่เช่าโลงทองอย่างเดียวก็ปาเข้าไปหนึ่งหมื่นห้าพันบาท แล้วยังค่านักร้องมาสวดพระอภิธรรมสวดสังคหะ ประจำแต่ละคืนอีก และก็ยังจะต้องเลี้ยงเช้า เลี้ยงเพล แถมอีกด้วย ถ้าใช้เวลาเป็นเดือนๆก็คงจะรวยไปตามๆกัน

งานผีนี่ทางพระเราก็ถือว่าเหมือนกับ การทำนาข้าวหนัก คือไม่ค่อยจะมีบ่อยนัก แต่เมื่อมีแต่ละครั้ง ก็ให้ผลคุ้มค่าทีเดียว วัดดังๆทางกรุงเทพฯ อาตมาเคยได้ยินว่า พระประจำวัดที่นั่น อาศัยสวดเฉพาะงานผีอย่างเดียวก็สามารถมี ทีวี ตู้เย็น พัดลม มาใช้กันอย่างสบาย โดยเฉพาะวัดซึ่งเป็นที่นิยมของผีประเภทเจ้าใหญ่ นายโต และอาเสี่ย นายห้างทั้งหลาย

งานมงคลธรรมดาทั่วๆไป(งานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่ งานโกนจุกฯลฯ)ท่านก็อุปมาไว้เหมือนกับ "การทำนาข้าวเบา" ให้ผลไม่ค่อยมาก

เหมือนอย่างแรก แต่ได้บ่อยๆครั้ง งานของพระสมัยนี้จึงเป็นการทำนาเหมือนกัน เพราะมีการทำทั้งข้าวหนัก และ ข้าวเบา และเป็นการทำที่ลงทุนน้อยที่สุดอีกด้วย โดยไม่ต้องไปทำบนนา ไม่ต้องไปทำบนหลังคนเหมือนพวกนายทุนขูดรีดทั้งหลาย แต่ทำโดยการมอมเมา บิดเบือนคำสอนของพระพุทธองค์ แล้วก็สร้างพิธีกรรมอำพรางต่างๆขึ้นมา เพื่อหาลาภ หาผลประโยชน์เข้าตน

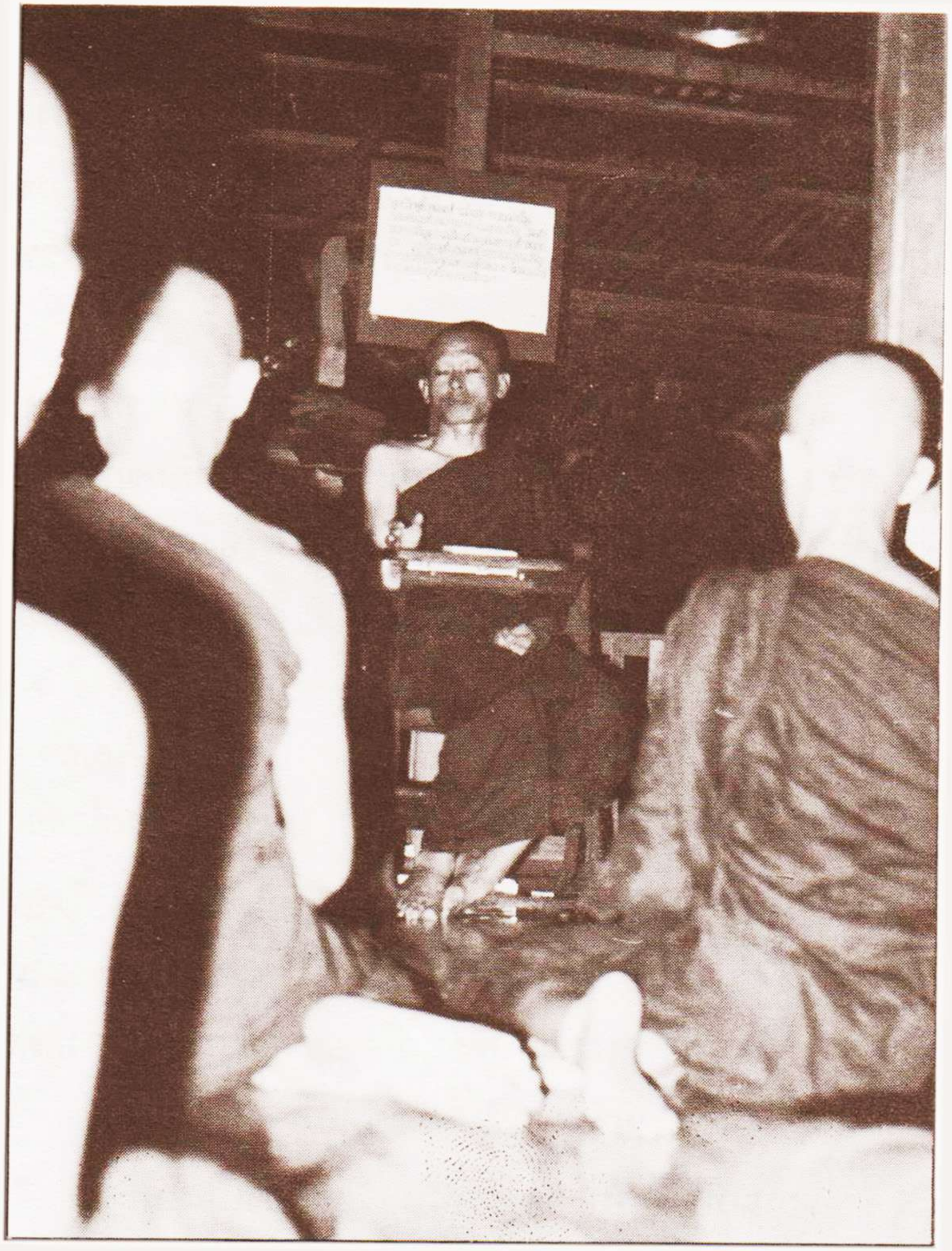
โดยเฉพาะเกี่ยวกับพิธีงานศพ อันเป็นของชาวพุทธแท้นั้น พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้กับพระสารีบุตร ขณะทรงจัดการเกี่ยวกับ พระบรมศพของพระเจ้าสุทโธทนะว่า *การจัดการกับซากศพของคนตายนั้น จะต้องรีบลงมือทำโดยเร็ว และควรเผาทิ้งเสียไม่ชักช้าให้ศพตกเป็นที่ชวนเศร้าโศกแก่ผู้ไม่รู้แจ้งถึงกฎแห่งการพลัดพราก จะต้องเป็นเครื่องตำตา ตำใจ อยู่นั้นไม่ควร และจะทำให้ศพอันนับวาระจะมีแต่เน่าเปื่อยเป็นที่อุจาด น่าเกลียดก่อความรู้สึกไม่ดี ให้แก่คนผู้พบเห็น เป็นบาปภัยแก่เจ้าของศพโดยใช่เหตุ*

ดังนั้นจึงจะต้องจัดการเผาหรือฝังทิ้งมิดชิดไปเสียโดยเร็วที่สุด ไม่ให้รอแม้กระทั่งญาติที่ยังอยู่ห่างไกล ยังไม่เดินทางมา เพราะไม่ใช่เหตุอันควรรอแต่อย่างใด การกระทำอันดีอันเป็นเยี่ยงอย่างที่ถูกต้องก็คือ "เผา" และเผากันโดยเร็วมิต้องมีพิธีการอันใด ให้เป็นภาระแก่ผู้อยู่

แก่นแท้ของพุทธศาสนานั้น จะต้องเป็นไปโดย **"ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด"** อย่างแท้จริง

ขอเจริญพร

.....

“คุณวิเศษเรามีหรือไม่
ที่จะให้เราไม่เก้อเขินเมื่อถูกถาม...”
เป็นคุณธรรมของ“พระ”ทกรป

ธรรมสถานแดนอโศก

๓๐ กันยายน ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

วันนี้เจ้าคณะจังหวัดนครปฐม เจ้าคณะอำเภอกำแพงแสน และเจ้าคณะตำบลภายในเขตอำเภอกำแพงแสนอีกหลายรูป ได้มาสวดช่วยงานศพหลวงอา แล้วก็เลยแวะเข้ามาดูเหตุการณ์ในธรรมสถานแดนอโศก พอดีอาจารย์ของอาตมาท่านไม่อยู่ ก็มีพระภันเตของเรา (นวกะ ๒-๓ พรรษา) คอยต้อนรับเจรจาปราศรัยแทน

ท่านเจ้าคณะจังหวัดก็ได้บอกเจตนาในการมาของท่านในครั้งนี้ว่า ท่านอยากจะมารู้ว่าคำสั่งต่างๆที่มีมาในแถลงการณ์นั้น เป็นคำสั่งของใคร? มีหลักฐานอะไรหรือเปล่า? โดยทั้งเจ้าคณะจังหวัด และเจ้าคณะอำเภอทั้ง ๒ รูป ต่างก็ได้ปฏิเสธว่า ท่านทั้ง ๒ นั้น ไม่เคยมีคำสั่งเช่นนี้มาเลย

การมาของท่านในคราวนี้ ก็มาในรูปทำนอง ตบหัว แล้วมาลูบหลัง เพราะก่อนที่คณะอาตมาจะได้ออกแถลงการณ์ประกาศอิสรภาพนั้น หลวงอาก็ได้ยืนยันว่า เป็นคำสั่งของเจ้าคณะอำเภอ และเจ้าคณะจังหวัด แต่คราวนี้ตัวกลางเกิดมาตายก่อน ก็ไม่รู้ว่าจะไปหาหลักฐานและคำยืนยันกันที่ไหน?

มาคราวนี้เจ้าคณะอำเภอ ก็คิดจะมาเอาผิดเกี่ยวกับเรื่องอวดอุตตริ-

มนุสสธรรมที่เคยเป็นเรื่องเป็นราวกับเจ้าคณะจังหวัดโคราชอีก ท่านอุตสาห์ไปค้นคว้าหาหลักฐานใส่แฟ้มมาเปิดอ่านให้ดูเป็นอย่างดี โดยท่านอ้างว่าในสมัยพุทธกาลนั้น เคยมีภิกษุคือพระเทวทัตไปเที่ยวอวดอุตตริมนุสสธรรมเข้า จนเป็นเหตุให้พ่อกับลูกต้องฆ่ากัน (พระเจ้าพิมพิสารถูกพระเจ้าอชาตศัตรูฆ่าตาย เนื่องจากไปหลงเชื่อพระเทวทัต)

ด้วยเหตุอันนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงห้ามมิให้ภิกษุทำการอวดอุตตริมนุสสธรรมอีกต่อไป พระภันเตของเรา ก็เลยอธิบายให้เจ้าคณะอำเภอฟังว่า การที่พระเทวทัตไปแสดงฤทธิ์ต่อพระเจ้าอชาตศัตรูนั้น มิใช่เป็นการ **อวดอุตตริมนุสสธรรม** แต่เป็นการแสดง **"เดรัจฉานวิชา"** จนเป็นเหตุให้พระเจ้าอชาตศัตรูหลงงมงายเชื่อตาม และอยากได้ฤทธิ์เดชอย่างนั้นบ้าง จึงได้ยกย่องนับถือพระเทวทัตเป็นอาจารย์ตน **เดรัจฉานวิชา** เช่นนี้ **พระพุทธเจ้าท่านห้ามไม่ให้อวด ไม่ให้แสดงนั้นถูกแล้ว**

แต่การอวดอุตตริมนุสสธรรมอันเป็นคุณงามความดีที่มีอยู่ในตนจริงนั้น พระพุทธองค์ทรงอนุญาตให้อวดได้ในบุคคลที่เป็น"อนุปสัมบัน"(ผู้เข้าถึง) ซึ่งในชั้นต้นจะมุ่งหมายการเข้าถึงความเป็น**"พระ"** แต่เพียงแค่การโกนหัว-ห่มจีวรเท่านั้นก็ได้ แต่ความเป็นพระ(อนุปสัมบัน) จะพิจารณากันให้ลึกซึ้งถึงภูมิจิต-ภูมิปัญญาของผู้นั้นๆ ก็ย่อมเป็นการถูกต้องเข้าหาสัจจะได้มากกว่า

ภันเตท่านก็ได้ยกเอาอาบัติปาราชิกมาอธิบายให้เจ้าคณะอำเภอฟังเกี่ยวกับอุตตริมนุสสธรรมที่อวดไม่ได้นั้น คืออุตตริมนุสสธรรมที่**ไม่มีจริงในตน** แต่เราไปโกหกผู้อื่นว่ามี ตามความในพระวินัยกล่าวเอาไว้ว่า **"ภิกษุอวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีจริงในตน ต้องปาราชิก"**

ดังนั้น ถ้าเรามีของเราจริงแล้ว เมื่อโดนเพื่อนบรรพชิตด้วยกันถามการที่เราจะกล่าวออกไป ย่อมไม่เป็นปัญหาอะไร แม้แต่ในหลักธรรมพระพุทธองค์ก็ทรงให้โอวาทแก่ภิกษุไว้ว่า **"บรรพชิตควรพิจารณาอยู่เนืองๆว่าเรามีคุณวิเศษอะไรแล้วหรือยัง เมื่อโดนเพื่อนบรรพชิตด้วยกันถามในภายหลัง**

จะได้ไม่เก้อเขิน"

ดังนั้นการที่เจ้าคณะจังหวัดโคราช ซึ่งเป็นอุปสัมบัน ชั้นเปรียญ ๙ มาซักไซ้ไล่เลียงกับอาจารย์ของพวกผม ซึ่งก็ได้ตอบให้ไปตามความเป็นจริงทุกอย่าง จึงยังมองไม่เห็นว่าจะไปผิดในหลักอาบัติข้อไหน

และถ้าคุณธรรมที่เป็นมรรคผลของพระพุทธองค์อวดกันไม่ได้ แสดงแก่กันไม่ได้แล้ว คำสอนของพระพุทธองค์ก็ย่อมที่จะไม่เป็น **เอหิปัสสิโก** คือเรียกร้องให้มาพิสูจน์ให้มาดูกันได้ และไม่เป็น **"โอปนยิโก"** อันเป็นสิ่งที่ควรน้อมนำมาใส่ตน เพราะเมื่อปฏิบัติก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่า จะกระทำได้สำเร็จจริงหรือไม่ เพราะไม่มีผู้ยืนยันว่าธรรมะของพุทธองค์ เป็นสิ่งที่สามารถทำได้ และไม่เป็น **"สวากขาตธรรม"** เพราะเมื่อพูดไม่ได้ ก็ย่อมไม่สามารถที่จะนำมาชี้ มาอธิบายให้เข้าใจกันได้ ซึ่งหลักเกณฑ์เช่นนี้จะทำให้ผิดคุณสมบัติในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์หมด

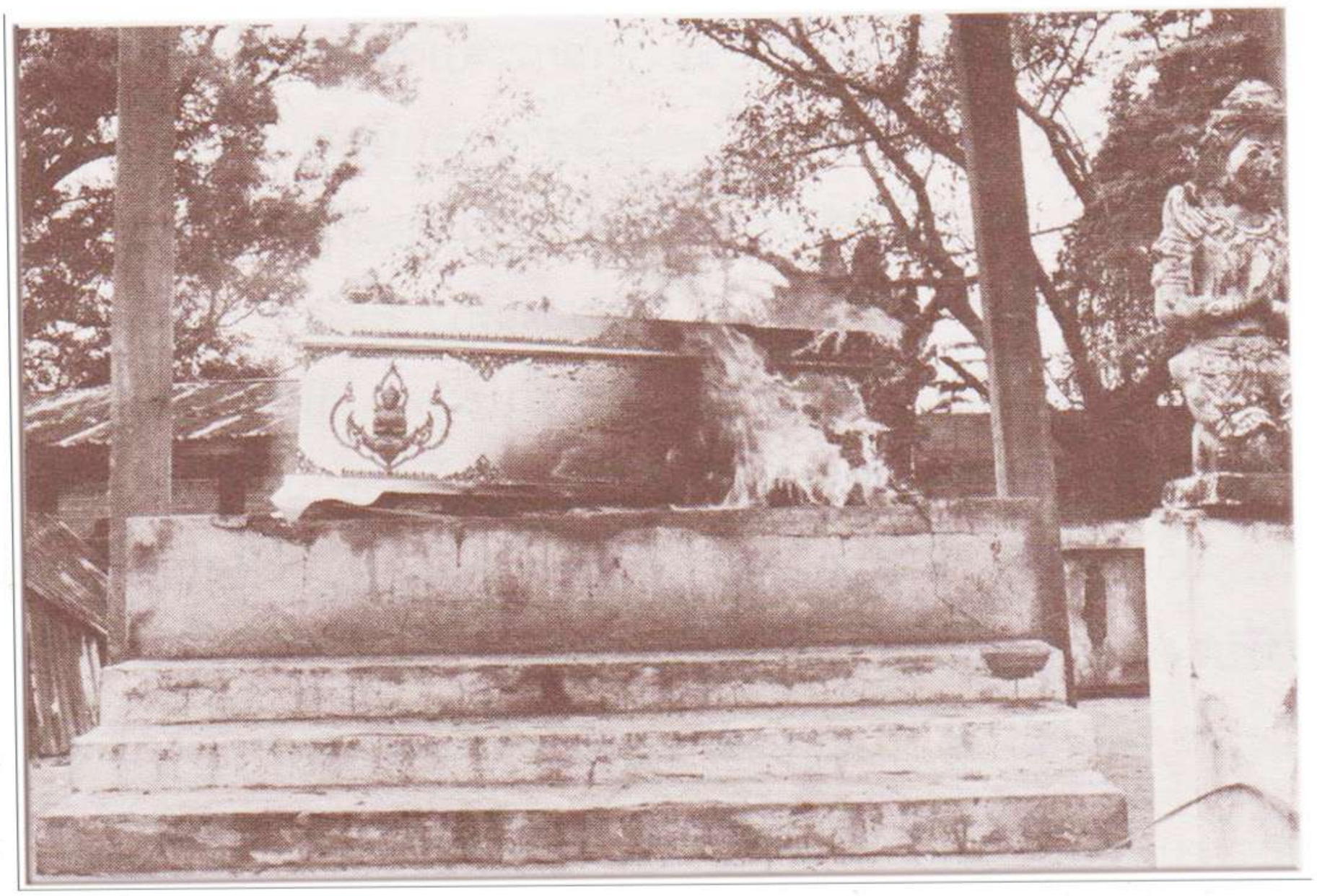
เมื่อเอาหลักธรรม วินัยมายันกันแล้ว พระมหาเปรียญชั้นเจ้าคณะอำเภอ ก็เลยได้แต่อ้ำอึ้งไป มือของท่านยกขึ้นลงตลอดเวลาเอามาลูบหัวบ้าง เอาไปเคาะ กับกระดานบ้าง จะเอาบุหรี่ออกมาสูบก็สูบไม่ได้ เพราะไม่มีกระโถนไว้ให้เขี่ย วันนี้อาการของท่านกระสับกระส่ายตลอดเวลา เพราะมาโดนพระนวกะแค่ ๒-๓พรรษาลบภูมิท่านต่อหน้าสหธรรมิก ๒๐ กว่ารูปด้วยกัน และเผอิญภันเตของเรา ท่านเป็นผู้มีวาทะคมคาย เฉียบแหลมด้วย คำพูดของเจ้าคณะอำเภอจึงดูเหมือนเป็นของเด็กๆ ที่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องราวอะไรมากนัก นอกจากนี้ภันเตท่านยังยืนยันลงไปอีกว่า เหตุการณ์ครั้งนี้ที่เกิดขึ้นนั้น เกิดมาจากเจตนาอันไม่บริสุทธิ์ของเจ้าคณะอำเภอ และก็ได้พยายามหาทางบีบคั้นชาวอโศกเสมอมา ยิ่งพูดเจ้าคณะอำเภอก็ยิ่งโดนซัดหนักจนต้องรีบลงไปจากศาลาก่อนเพื่อน ส่วนเจ้าคณะจังหวัดท่านก็ได้นั่งฟังโดยใจเป็นธรรมดีพอสมควร จนสุดท้ายภันเตท่านก็ได้ยืนยันเจตนาอันบริสุทธิ์ของพวกเรา ว่าเรามุ่งจรรโลงพุทธศาสนาด้วยอุทิศชีวิตของตนจริงๆ มิใช่การ

มาทำเล่นๆหวังโด่งดังหรือหวัง ลาภ ยศ ชื่อเสียงอะไร ซึ่งพวกเราแต่ละคนที่ได้มากันนี้ก็ได้ทิ้งแล้วซึ่งโลกธรรมเหล่านั้น ท่านเจ้าคณะจังหวัดท่านก็ได้นั่งรับฟังด้วยดี

บทบาทของโลกนั้น ก็ไม่ค่อยจะเที่ยงแน่นอนอะไรนัก เดี๋ยวก็บทดี เดี๋ยวก็มีบทเลว ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมดา ตามกฎของอนิจจัง ยิ่งเป็นบทบาทของบุคคลปุถุชนในโลกด้วยแล้ว วันหนึ่งๆก็มีแต่การเปลี่ยนแปลงหลายครั้งหลายสิบหน ความเที่ยงแท้แน่นอนจะมี จะเป็นได้ก็เฉพาะแต่ตัวเราเท่านั้น เมื่อเรามั่นคง มีความเที่ยงในธรรมอยู่ตลอดเวลา เมื่อนั้นเราก็เป็นผู้มีจุดยืนเป็นของตัวเราเอง ไม่เป็นขี้หมาลอยตามน้ำ

การที่เราจะหาจุดยืนที่มั่นคงได้ เราก็จะต้องมีศีล หรือ ศิลา อันแปลว่าแท่งหิน ที่หนัก มั่นคง ชีวิตของอาตมานั้น เมื่อพิจารณาแล้วก็ไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรที่เป็นแก่นสารที่แท้จริง ก็ขอยึดเอาศีล พระธรรมและวินัย ของพระพุทธองค์ ปฏิบัติไปจนกว่าธาตุขันธ์ มันจะแตกสลายไป

ขอเจริญพร

ใฝ่คลงมลกฎุลีพจลีงหลือ?

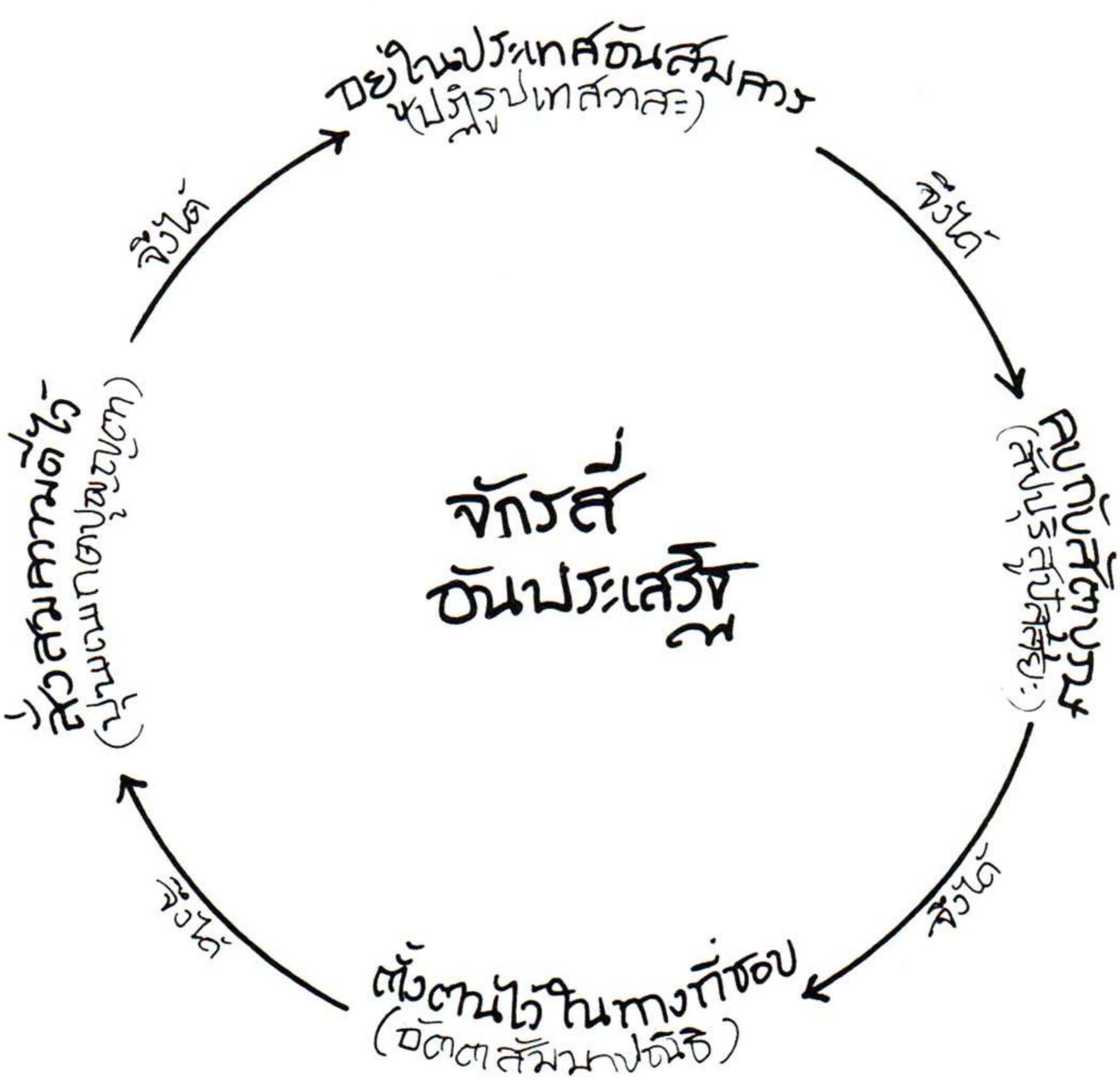
ดูกร โลหิจจะ ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ว่า
สมณะหรือพราหมณ์ในโลกนี้ควรบรรลุกุศลธรรม
*ครั้นบรรลุแล้ว**ไม่ควรบอกผู้อื่น***
เพราะผู้อื่นจักทำอะไรให้แก่ผู้อื่นได้...ฯ

ผู้ที่กล่าวอย่างนี้นั้น ชื่อว่าทำอันตรายแก่กุลบุตร
ผู้ที่ได้อาศัยพระธรรมวินัยอันตถาคตแสดงให้แล้ว
จึงบรรลุธรรมวิเศษอันโอฬารเห็นปานนี้

คือทำให้แจ้งโสดาปัตติผลบ้าง สกทาคามิผลบ้าง
อนาคามิผลบ้าง อรหัตผลบ้าง...ฯ
เมื่อทำอันตราย ย่อมชื่อว่าไม่หวังประโยชน์ต่อ
เมื่อไม่หวังประโยชน์ต่อ ย่อมชื่อว่าเข้าไปตั้งจิตเป็นศัตรู
เมื่อเข้าไปตั้งจิตเป็นศัตรูแล้ว ย่อมชื่อว่าเป็นมิจฉาทิฐิ
ดูกร โลหิจจะ ผู้ที่เป็นมิจฉาทิฐิ เรากล่าวว่ามีคติเป็น ๒ คือ
นรกหรือกำเนิดเดียรัจฉาน อย่างใดอย่างหนึ่ง.

(จากโลหิจจสูตร ข้อที่ ๓๕๘ พระไตรปิฎก เล่มที่ ๙)

ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ
(อัตตสัมมาปณิธิ)
จักรสี่
อันประเสริฐ
ไปสู่สุคติได้
(ในเบื้องต้นปฏิบัติ)
อยู่ในประเทศอันสมควร
(ปฏิรูปเทสวาสะ)
คบกัลยาณมิตร
(สัปปุริสูปัสสยะ)
จึงได้
จึงได้
จึงได้
จึงได้

จักร ๔ อันประเสริฐ

ธรรมสถานแดนอโศก

๒๗ ตุลาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

อยู่ทางนี้อาตมาก็ได้ข่าวว่าทางนครสวรรค์น้ำท่วม คงจะท่วมไม่ถึงไพศาลีกระมัง ตอนนี้อาตมาก็ยังพักอยู่ที่แดนอโศก เพื่อรอรับกรานกฐินในวันอาทิตย์ที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๘ (วันขึ้น ๖ ค่ำเดือน ๑๒) อยู่ทางโน้น ถ้าโยมไม่มีธุระอะไร ลองมาดูงานที่นี่ก็ดีเหมือนกัน มีประโยชน์ไม่น้อยทีเดียว เพราะจะได้มารู้จักกับญาติโยม ผู้ใฝ่ใจสัจธรรมหลายๆ จังหวัด ในฐานะที่เป็นอุบาสก อุบาสิกา ผู้ต่างก็ได้ช่วยกันเข็นกงล้อธรรมจักร ฝ่าทวนกระแสของโลก เมื่อมาเจอกัน ก็จะได้สร้างความเป็นญาติธรรม ให้แผ่ขยายกว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีก

เรื่องการปฏิบัติธรรมนั้น สภาพแวดล้อมก็เป็นสิ่งสำคัญอันหนึ่ง เราจะต้องมีการเลือกอยู่ในหมู่กลุ่มที่ดี และในภูมิประเทศที่ไม่กันดารแร้นแค้นจนเกินไป พระพุทธองค์ได้ตรัสเอาไว้ว่า **จะต้องไปอยู่ในภูมิประเทศอันสมควร (ปฏิรูปเทสวาสะ)** คือเป็นดินแดนที่สามารถรักษาศีลประพฤติธรรมได้โดยไม่ขัดต่อชีวิตความเป็นอยู่จนเกินไปนัก เป็นต้นว่า ถ้าเราไปอยู่ในแถบขั้วโลกเหนือ ภูมิประเทศแถบนี้ ก็ยากที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมได้ เพราะอาชีพของชนแถบนี้มีอาชีพเดียวคือ การล่าสัตว์น้ำ เช่นแมวน้ำเป็นต้น

แต่การที่ได้อยู่ในประเทศอันสมควรนั้น ก็ยังไม่มีประโยชน์อะไรถ้าไม่ได้ฟังธรรมของสัตบุรุษ (ผู้รู้ นักปราชญ์) เมื่อได้รับฟังธรรมของสัตบุรุษแล้ว ก็จะทำให้เราได้ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ ประกอบการเลี้ยงชีวิตด้วยการเว้นจากบาปอกุศลทั้งปวง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้เราได้สั่งสมบำเพ็ญคุณงามความดีไปอยู่เสมอ ธรรมทั้ง ๔ ประการนี้ พระพุทธองค์ทรงเรียกว่าจักร ๔ เพราะมันมีส่วนส่งเสริมอุปการคุณซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความหมุนเวียน สืบเนื่องกันไป

เนื่องมาจากการได้อยู่ในประเทศอันสมควร *(ปฏิรูปเทสวาสะ)* จึงทำให้ได้คบกับสัตบุรษ*(สัปปุริสูปัสสยะ)* เนื่องมาจากการได้คบกับสัตบุรุษ จึงทำให้ได้ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ*(อัตตสัมมาปณิธิ)* เนื่องมาจากการที่ได้ตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ จึงทำให้ได้มีโอกาสสั่งสมคุณงามความดีไว้*(ปุพเพกตปุญญตา)* และก็เพราะเนื่องมาจากการได้สั่งสมคุณงามความดีไว้ จึงทำให้ได้ไปเกิดในประเทศอันสมควร ซึ่งมันมีความหมุนเวียนสืบต่อกันเป็นช่วงๆดังนี้ พระพุทธองค์จึงทรงเรียกว่าจักร ๔ เปรียบประดุจล้อรถนำไปสู่ความเจริญฉันนั้น

ความเพียรเป็นสิ่งสำคัญอันหนึ่งในการปฏิบัติธรรม พระพุทธองค์ก็เคยตรัสเอาไว้ว่า **“คนย่อมล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร”** ดังนั้น เมื่อสิ่งใดที่โยมได้พิจารณาเห็นแล้วว่าเป็นกุศลก็ขอให้โยมได้เพียรสั่งสมสิ่งเหล่านั้นไว้เถิดเพื่อเป็นพลวปัจจัยของเราสืบไป

ขอเจริญพร

.....

“จักร ๔” (อาวุธสำคัญของนักปฏิบัติธรรม)

ปฏิบัติธรรมนั้นไซร้ใช่ของง่าย
ต้องขวนขวายเอาจริงทุกสิ่งสรรพ์
ปริยัติปฏิบัติไม่ขัดกัน
พร้อมครบครันปฏิเวธเหตุถูกตรง
ยึด“**จักรสี่**”เป็นหลักให้ปักมั่น
ไม่ผกผันเวียนกลับหลับใหลหลง
ถือหลักธรรมคำสอนพระพุทธองค์
ทำให้ตรงอย่างเอาจริงทุกสิ่งไป

หนึ่ง *“ปฏิรูปเทสวาสะ”*
สภาพแวดล้อมพอจะอยู่ได้ไหม?
ไม่ยากแค้นแคลนขาดปราศโจรภัย
ไม่ห่างไกลผู้ที่มีศีลธรรม

สอง *“สัปปุริสูปัสสยะ”*
รับธรรมะจากสัตบุรุษสุดอิ่มหนำ
เมื่อเข้าใจแล้วไซร้ลงมือทำ
เป็นประจำไม่อึดอัดขัดข้องใจ

สาม *“อัตตสัมมาปณิธิ”*
เฝ้าตรองตริอบรมบ่มนิสัย
รักษาศีลฟังธรรมอยู่ร่ำไป
ตั้งตนไว้ในทางชอบกอบกิจตน

สี *“ปุพเพกตปุญญตา”*
เมื่อได้ร่างนี้มาอย่าสับสน
สร้างความดีใส่ตัวทั่วทุกคน
อย่าปล่อยให้วายชนม์อย่างเปล่าดาย

อังคาร ๒๖ มิ.ย. ๓๓

เมื่อลมหนาว(สายลมแห่งความเพียร)มาเยือน...

ธรรมสถานแดนอโศก

๓๐ ธันวาคม ๒๕๑๘

เจริญพร มายังโยม

ขณะนี้อาตมากำลังพักอยู่ที่แดนอโศก การอัดเท็ปสหกรณ์ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว โยมก็คงจะได้รับม้วนเท็ปธรรมะที่อาตมาได้ห่อส่งไปให้แล้ว มีทั้งหมดด้วยกัน ๑๒ ม้วน โยมก็ลองฟังดูให้ครบ ๑๒ ม้วน ถ้ามีอะไรขัดข้องก็แจ้งมาให้ทราบด้วย

อากาศทางนี้หนาวมากก็คงจะพอๆกันกับไพศาลี เพราะเป็นที่ราบสูงเหมือนกัน ลมโกรกแรงเกือบทั้งวัน ตอนเช้าๆออกบิณฑบาตเท้าเกือบจะวางกับถนนลูกรังไม่ลง มันชาและเจ็บพอสมควร ทำให้นึกสงสารโยมแก่ๆที่ออกมาใส่บาตรตอนเช้าๆ ขนาดอาตมายังหนุ่มยังแน่นอยู่ก็ยังน่าดู เวลาโยมใส่บาตรกันทีก็สั่นกันไปทั้งตัว อาตมาไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยบอกโยมไปว่า "**ชาติปิทุกขา** ความเกิดมันเป็นทุกข์ อย่างนี้นะโยม" โยมก็ได้แต่ยิ้มสั่นๆพอแก้หนาวไปได้บ้าง

ตอนบิณฑบาต อาตมาเองต้องใช้สังฆาฏิมาทบกับผ้าจีวรอีกชั้นถึงค่อยทุเลา ก่อนจะออกบิณฑบาตก็เดินจงกรมอุ่นเครื่องไว้ก่อนสักครึ่งชั่วโมงพอให้เส้นสายได้ยืดไม่ยังงั้นเดี๋ยวก้าวขาไม่ออก

อาตมาเองตอนนี้อยู่ที่แดนก็พยายามขวนขวายเต็มที่ ระแวดระวังอยู่กับจิต คุมจิต อ่านจิต ปรับจิต เปลี่ยนจิต ทำจิตให้มันอยู่ในอำนาจของเรา ชีวิตของคนเราจะสุข หรือทุกข์ หรือไม่สุข ไม่ทุกข์ ไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ใดๆมันล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับจิตใจทั้งสิ้น ถ้าเราเป็นนายเหนือจิตใจของเราได้แล้ว ปัญหาต่างๆนานาก็หมดไป เพราะถ้าเรารู้แล้วว่าจะทำจิตให้มันสุขทำอย่างไร? ทำให้มันปีติปราโมทย์ หรือวางเฉยเสียทำอย่างไร? ถ้าเราปรับเปลี่ยนได้คล่องแล้ว ชีวิตทั้งชีวิต ก็เหมือนอยู่ในอุ้งมือของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นนรก สวรรค์ หรือพระนิพพาน ก็ขึ้นอยู่กับการบันดาลของเราทั้งสิ้น

การใช้ชีวิตของนักบวชก็ต้องพยายามเพ่งเพียร ปรารภความเพียรอยู่เสมอ เพราะมิเช่นนั้นแล้ว ก็จะมีชีวิตไม่ต่างอะไรกับขอทาน ที่มีชีวิตโดยขออาศัยเลี้ยงจากผู้อื่นเท่านั้น อันนี้เป็นพุทธพจน์ที่ท่านได้ตรัสเปรียบเทียบเอาไว้

ขอเจริญพร

.....

จิต.....ห..น..อ

ทูรงฺคมํ
เอกจรํ
อสรีรํ
คุหาสยํ
เย จิตฺต สญฺญเมสฺสนฺติ
โมกขนฺติ มารพนฺธนา

จิตท่องเที่ยวไปไกล
เที่ยวไปดวงเดียว
ไม่มีรูปร่าง
อาศัยอยู่ในถ้ำ(คือกาย)นี้
ใครควบคุมจิตนี้ได้
ย่อมพ้นจากบ่วงมาร.

รายงานผลการปฏิบัติธรรมจากโยมพ่อ(ตอนชีวิตใหม่)

๒๗๔/๒ หมู่ ๕ ต.โคกเดื่อ อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๑

กราบนมัสการ พ่อท่านเหนือเกล้า และพระอริยเจ้าทุกองค์

นับตั้งแต่ได้รู้จักและได้เห็นปฏิปทาการประพฤติปฏิบัติของพระ และสิกขมาตชาวอโศกตลอดมาอย่างใกล้ชิด จนมั่นใจและเลื่อมใสศรัทธา ทั้งตนเอง ก็ได้ร่วมทดลองพิสูจน์ประพฤติปฏิบัติตามจนแน่ใจ และมั่นใจในสิ่งที่ตนเองได้ ตนเองมี เกิดความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น ก่อให้เกิดพลังใจทำความเพียร ลดละปละปล่อยสิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย รู้จักปิดรูรั่วให้ตัวเองมากขึ้น

เมื่อก่อนจะมาประพฤติปฏิบัติธรรม มีการฟุ้งเฟ้อไปตามสังคมของคนโลกๆ คือ มีการกิน สูบ ดื่ม เสพย์ งานสังคมที่ไหนไปที่นั่น แบบไม่เว้นแต่ละงาน เพราะสำคัญไปว่าเป็นเกียรติ

เมื่อหันมาประพฤติปฏิบัติธรรม มีความเข้าใจในพระธรรมคำสอนอันพระอริยเจ้าทั้งหลายได้นำมาอบรมสั่งสอน ก็ทำให้มีความเข้าใจชีวิต และความเป็นอยู่มากยิ่งขึ้น จึงได้เลิกละปละปล่อยความเห็นความเข้าใจดังแต่ก่อนออกมา เริ่มใช้ชีวิตและความเป็นอยู่อีกแแบบหนึ่ง กลับกลายจากหน้ามือเป็นหลังมือ ซึ่งทำให้เพื่อนๆ และคนในสังคมคิดไปต่างๆนานาในวิถีชีวิตของกระผมว่ามีอะไรมาทำให้กระผมต้องเปลี่ยนแปลงไป

บางคนและคนส่วนมากก็ยังคิดเลยเถิดไปว่า กระผมไปถูกล้างสมองเป็นคอมมิวนิสต์ตั้งแต่เมื่อไร?

โถ! น่าสงสาร เขาช่างไม่เข้าใจเราเสียจริงๆ คนหนอคน...เพียงแต่เราทำตนเป็นคนอยู่แบบง่ายๆ กินง่ายๆ ใช้เสื้อผ้าราคาถูกๆ และง่ายๆ สีเดียว ไม่ต้องมีหลายสี เดินไม่ใส่รองเท้า ตัดผมให้สั้นเข้า ทานข้าวมื้อเดียว ไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์ทานแต่พืชผัก ถั่วงา ไฉนมากล่าวหากันว่าเป็นคอมมิวนิสต์ไปเสียได้ น่าเห็นใจจริงๆ

กระผมก็พร้อมที่จะให้อภัยในความไม่เข้าใจของคนเหล่านี้ แต่จะทำอย่างไรถึงจะให้เขาเหล่านั้นเข้าใจเราได้เล่า? นี่ซิคือปัญหาที่จะต้องขบคิดต่อไป เราจะไปพูดฝากผู้ใดใครเขาจะเชื่อ **เพราะเมื่อก่อนเราเป็นผู้มีจิตขี้โลภ** เป็นผู้มักได้ มาบัดนี้กลับกลายเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ ก็ยิ่งชวนให้เพื่อนต้องเพิ่มความสงสัยว่า กระผมจะต้องมีเงินส่วนได้มาจากทางใดทางหนึ่งอย่างแน่นอน

เมื่อเขาหาแหล่งที่มาของเงินไม่ได้ เขาก็เลยเหมาเอาง่ายๆว่า คงเป็นคอมมิวนิสต์ ถึงมีเงินใช้จ่ายก่อสร้างอารามได้อย่างเต็มที่

นี่แหละครับ คือที่มาของปัญหา กระผมก็มิได้โต้ตอบ หรือชี้แจงเขาแต่อย่างใด เพราะคนเหล่านั้นเขาไปแอบกล่าวขวัญที่อื่น ตามวงสุราบ้างในพิธีงานอื่นๆบ้างตามอัธยาศัย กระผมก็ขอยืนยันแต่พียงว่าให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ตัดสิน ระยะทางพิสูจน์กำลังม้า กาลเวลาพิสูจน์น้ำใจคน

กระผมเองก็มั่นอยู่ในพุทธภาษิตขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่กล่าวว่า **“ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารึ” ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม** จึงไม่อนาทรร้อนใจแต่อย่างใด คืออยู่ได้อย่างสบาย

ธรรมะคือคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานี้ ทั้งๆที่ทางราชการบ้านเมืองก็ยอมรับ และบรรจุไว้ในหลักสูตรเพื่อใช้สอนบุตรหลานตั้งแต่ชั้นประถมปลายจนถึงชั้น ม.ศ.ปลาย นอกนั้นชาวไทยเราร้อยละ ๘๐

ก็ยอมรับนับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนาของตน การศึกษาพระพุทธศาสนาก็เป็นอันเอากันแต่เพียงพอให้รู้ประวัติขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเหล่าสาวกที่เป็นอรหันต์ ไม่ได้เน้นถึงการนำคำสอนข้อวัตรปฏิบัติไปใช้กับชีวิตประจำวันอย่างจริงจัง

ด้วยเหตุนี้กระมัง ที่ทำให้สังคมมนุษย์ทุกวันนี้จึงกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว ขาดเมตตา ไม่มีความเอื้ออารีต่อกัน ถ้าเขาเห็นผู้ใดที่ประพฤติ-ปฏิบัติตามคำสอน เลยกลายเป็นเขาเห็นไดโนเสาร์ เต่าล้านปีไป หรือยิ่งไปกว่านั้นเขามองเห็นคนผู้นั้นเป็นคอมมิวนิสต์ไปเสียเลย

คนหนอคน...ช่างกระไร เราหรืออุตส่าห์เลิกละจากอบายมุข ความชั่วความเลวทั้งหลาย มีชีวิตอยู่แบบง่ายๆ ใช้น้อย กินน้อย ไม่เบียดเบียนแม้แต่ชีวิตสัตว์ตัวเล็กตัวน้อย จนกระทั่งแม้แต่ยุงก็เว้นขาดไม่ตบไม่ตี แต่ทำไมจึงหนีคำกล่าวหาเป็นคอมมิวนิสต์จากปากของคนไม่พ้น

ทั้งๆที่แผ่นดินนี้ กระผมก็มีส่วนเป็นเจ้าของด้วยผู้หนึ่ง พระพุทธ-ศาสนานี้ กระผมก็พิทักษ์รักษาบูชาเหนือชีวิต และจะเทิดทูนพระพุทธศาสนาด้วยความจริงใจอย่างจริงจัง ไม่ย่อท้อถึงแม้จะมีอุปสรรคใด

ชีวิตนี้ขอบูชาพระศาสดาด้วยการปฏิบัติตลอดไป

กราบนมัสการด้วยความเคารพยิ่ง

อุดม พรหมสีดา

รายงานผลการปฏิบัติธรรมจากโยมพ่อ(ตอนล้มช้าง)

วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๑

กราบนมัสการ พระอริยเจ้าชาวอโศก

และขอน้อมคารวะ แด่เพื่อนสหธรรมิกทุกๆคน

ก่อนอื่นกระผมต้องขอกราบคารวะต่อพระคุณเจ้า ผู้ได้เขียนติงเตือนกระผมมาในหนังสือสารอโศกฉบับที่แล้ว โดยที่ได้มีความปรารถนาดี ติงเตือน ชี้จุดบอด จุดเสื่อม ความเป็นผู้มีมานะ ยึดดี ถือดี ที่มีในตน อันเป็นเครื่องกีดกั้น ปิดบังให้กุศลธรรมไม่เจริญ และอกุศลธรรมเจริญยิ่ง หากเกิดกับผู้ใด ถ้าสลัดออกไม่ได้ ยังแต่จะให้ผลคือ เป็นเหตุให้บุคคลผู้นั้นเป็น **ปทปรมะ**(ศีรษะกับเท้าอยู่เสมอกัน) คือกุศลธรรมไม่มีโอกาสเจริญงอกงามยิ่งๆขึ้นได้

กระผมก็ต้องยอมรับกันอย่างตรงไปตรงมา เพื่อเป็นการหัดสั่งสมสัญชาติแห่งคนตรง อันเป็นคำสอนของพระบรมศาสดาของเรา เพื่อองค์แห่งการบรรลุธรรม กันทีเดียวแหละครับ

เรื่องที่ผ่านมา เหตุปัจจัยมันก็ได้เกิดขึ้นแล้ว เป็นแล้ว ผมเองก็ได้พลาดท่าเสียทีอ้ายกิเลสตัวนี้ไปเสียแล้ว กระผมก็ต้องขอรับสารภาพบาปกรรมทั้งหลายที่ผมได้เป็นผู้ก่อ หลงตน หลงตัว ยึดดี ถือดี เป็นเหตุให้มีมานะชะล่าใจ มีจิตคิดปฏิฆะต่อพระอริยเจ้า ด้วยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์

เป็นต้นเหตุให้ผมต้องทนทุกข์ จิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส กุศลธรรม

หยุดชะงักงัน ไม่เจริญเท่าที่ควร บางครั้งก็เป็นเหตุชวนให้เกิดการเบื่อหน่ายต่างๆนานา ส่วนอีกจิตหนึ่งก็ติงเตือนไว้ว่า ก็ไหนๆเดินมาถึงป่านนี้แล้ว จะถอยทำไม ต้องรุดหน้าซิ

ตามความรู้สึกแล้ว ก็เห็นว่ามันไม่ยอมเดินครับ เพียงแต่นิ่งเฉยอยู่จิตมันก็ครุ่นคิดไปต่างๆนานา เพราะอ้ายตัวมานะถือดี ยึดดีนี่แหละล้างยาก และสลัดออกยากยิ่ง ทุกๆสิ่งมันอยากจะให้เป็นไปดั่งใจ ถ้าไม่สมกับความตั้งใจก็เริ่มทุกข์และท้อแท้ใจ

เหตุการณ์ทั้งหลายก็ได้ผ่านไปนานแล้ว และกระผมเองก็ได้รับความเมตตาจากท่านขรัวตาคงอีกนั่นแหละ เห็นว่าโยมหน้าไม่เสบยคล้ายกับว่าจะมีทุกข์อยู่ภายใน ท่านก็พยายามหาเหลี่ยมมุมต่างๆ มาแยกแยะชี้ถูกชี้ผิด เพื่อทำความเข้าใจให้โยมคลายใจ

แต่ไอ้ตัวมานะ มันก็ยังไม่ยอมลงง่ายๆดอกครับ มันก็ยังถือดีต่อไปอยู่นั่นแหละ เล่นเอาขรัวตาคงต้องบริกรรมคาถากันอยู่หลายบทเชียวแหละครับ นับตั้งแต่บท อย่าเสือก จงมองตน ต้องแก้ไขตน ปรับปรุงตน ทำนาตน อย่ามัวแต่ไปวุ่นวายกับนาของผู้อื่น ต่างๆนานา

จนกระทั่งยกเอาพระไตรปิฎกเรื่อง **คิริมานนทสูตร** หรืออะไรก็จำได้ไม่ถนัดนัก ที่เกี่ยวกับวัตร ๗ ประการของอุบาสก อุบาสิกา คือผู้มีศีล ๕ ไม่เพ่งโทษผู้มีศีล ๘ ผู้มีศีล ๘ ไม่เพ่งโทษผู้มีศีล ๑๐ ผู้มีศีล ๑๐ ไม่เพ่งโทษผู้มีโอวาทปาฏิโมกขศีล

โดยเฉพาะเรื่องวัตร ๗ ประการนี้ ท่านเน้นวัตรข้อ ๑ และข้อ ๒ มากทีเดียวแหละครับ

วัตรข้อที่ ๑ นั้น ท่านเน้นว่าอุบาสก อุบาสิกาไม่เพ่งโทษ ภิกษุผู้บวชใหม่ ภิกษุผู้บวชปานกลาง หรือภิกษุผู้เป็นเถระ

วัตรข้อที่ ๒ อุบาสก อุบาสิกา ต้องเป็นผู้มากด้วยความเลื่อมใสและอ่อนน้อมถ่อมตนเสมอๆ ต่อภิกษุผู้บวชใหม่ บวชปานกลาง หรือ

ภิกษุผู้เป็นเถระ

และท่านกล่าวย้ำว่า เป็นการลดมานะทิฐิให้กับตนเองทั้งเป็นการถูกต้องตามฐานะ

เมื่อมันมีความเข้าใจ และจิตเปิด อ้ายตัวมานะที่มันฝังแน่นกลับหดตัวหายหัว หูตาชักสว่าง ความยิ้มแย้มแจ่มใสก็มีมา มีความละอายใจกับอ้ายตัวโมหะที่มันครอบงำอยู่

กระผมจึงขอถือโอกาสอาศัย “สารอโศก” เป็นสื่อ ขอสารภาพบาปที่ผมได้กระทำขึ้น กับพระอริยเจ้ารูปหนึ่งรูปใดด้วยกายกรรมก็ดี วจีกรรมก็ดี และมโนกรรมก็ดี หวังว่าพระอริยเจ้าเหล่านั้น ท่านได้อโหสิกรรมให้แก่กระผมแล้ว ตั้งแต่กระผมก่อมันขึ้น

บัดนี้ *กระผมก็ได้สำนึก ในความผิดพลาดทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเหตุให้จิตตนเศร้าหมอง กุศลธรรมไม่เจริญ กระผมขอล้างกรรมนั้นๆ ด้วยการอธิษฐานจิต คิดแต่จะเสียสละ อดทน และเมตตาต่อผู้อื่นอยู่เสมอๆ จะมองตน แก้ไขตน ปรับปรุงตน*

และที่สุดแห่งที่สุด จะไม่ไปเกี่ยวข้องวุ่นวายกับนาผู้อื่นเป็นอันขาด เพื่อเป็นการคารวะต่อธรรมะ อันเป็นคำพร่ำบ่นติงเตือนของท่านขรัวตาคง

ฉะนั้น กระผมจึงขอน้อมคารวะมาด้วยความจริงใจที่พระคุณเจ้าทั้งหลายได้กรุณา อุตสาห์ชี้ขุมทรัพย์ให้ อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า เลือดสุพรรณด้วยกัน จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ถ้าเห็นมีอะไร ผิดหู ผิดตา กรุณาติงเตือนไปเถอะครับ พร้อมที่จะรับไว้พิจารณา ตรวจตราแก้ไขตนเพื่อยังความผาสุกมาสู่ตนเอง และหมู่คณะในที่สุด

ด้วยความเคารพอย่างสูง

อุดม พรหมสีดา

ความเสื่อมและความเจริญ ของอุบาสก อุบาสิกา

๑. **ขาดการเยี่ยมเยียนพระ** (คนป่วยหนียา)

๒. **ละเลยการฟังธรรม** (น้ำชาล้นถ้วย)

๓. **ไม่ศึกษาในอธิศีล** (ลิงติดแป้น)

๔. **ไม่มากไปด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่เป็นเถระ ทั้งเป็นผู้ใหม่ ทั้งปานกลาง** (เมล็ดข้าวลีบ)

๕. **ตั้งจิตติเตียน คอยเพ่งโทษฟังธรรม** (โรคขี้เรื้อน)

๖. **แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนา** (ฆ่าสัตว์ทำบุญ,เอาเนื้อสัตว์มาทำบุญ, เอาเงินทอง ของดิบ เช่น ข้าวสาร ไปถวายพระ)

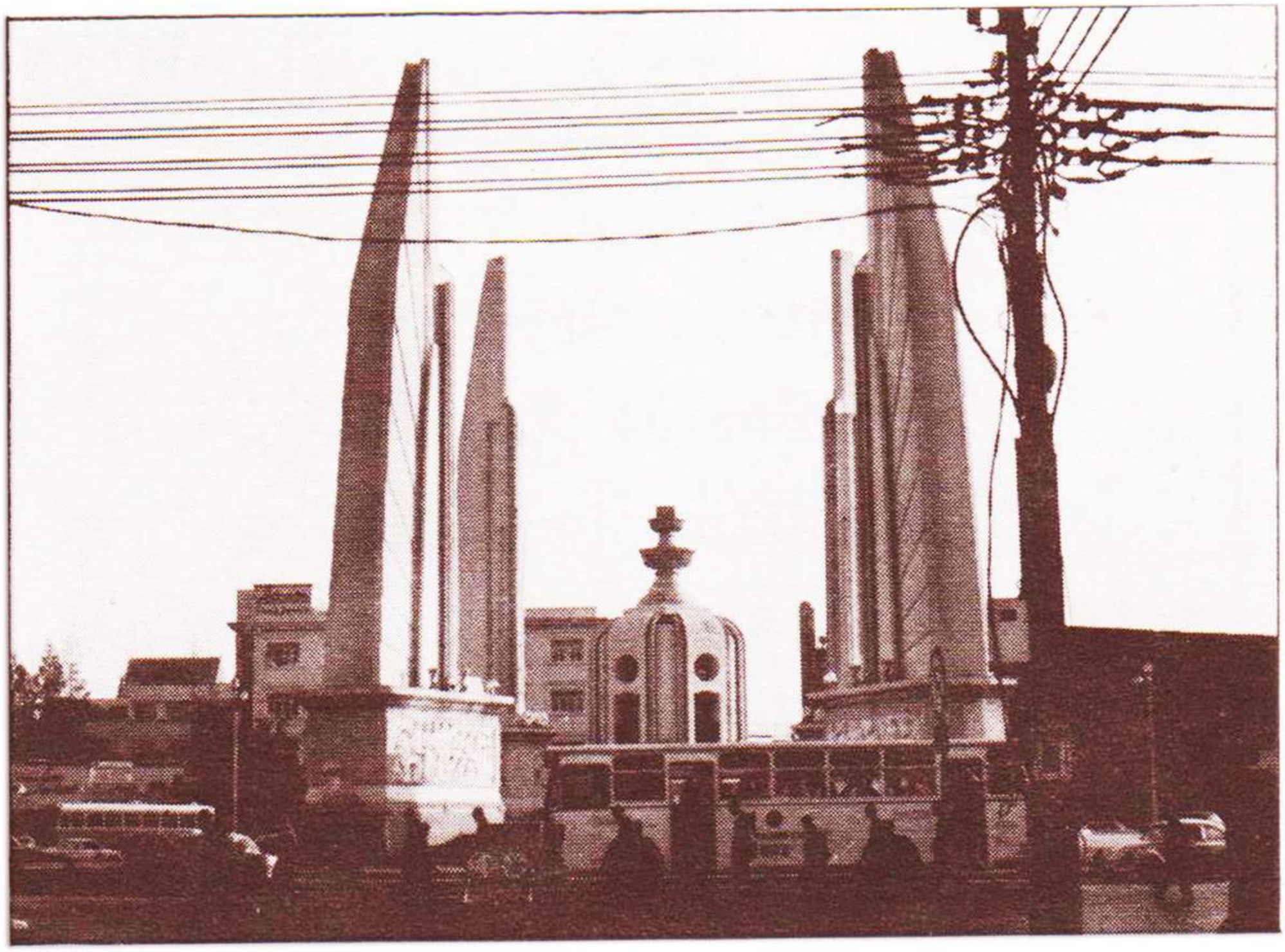
๗. **ไม่ทำสักการะก่อนในเขตบุญในศาสนานี้** (นับถือผีมากกว่าพระไหว้ศาลพระภูมิก่อนแล้วค่อยมาทำบุญทีหลัง รายการโทรทัศน์ทุกวันนี้ เอาหนัง, ดนตรีมาเล่นก่อน แล้วเอาพระไปเทศน์ตอนดึกปิดท้ายรายการ)

หลักธรรมทั้ง ๗ ประการนี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า **ย่อมเป็นไป เพื่อความเสื่อมแก่อุบาสก อุบาสิกา พึงละเว้น และพึงกระทำกลับคืนในทิศทางตรงกันข้าม**

เพื่อความเจริญโดยส่วนเดียว อุบาสก อุบาสิกา ควรได้พากันปฏิบัติดังนี้

๑. ไม่ขาดการเยี่ยมเยียนพระ ๒. ไม่ละเลยการฟังธรรม ๓. ศึกษาในอธิศีล ๔ .มากด้วยความเลื่อมใสในภิกษุทั้งที่เป็นเถระ ทั้งเป็นผู้ใหม่ทั้งปานกลาง ๕. ไม่ตั้งจิตติเตียน ไม่คอยเพ่งโทษฟังธรรม ๖. ไม่แสวงหาเขตบุญภายนอกศาสนานี้ ๗. กระทำสักการะก่อนในเขตบุญในศาสนานี้.

(จากมหานิสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓ ข้อที่ ๒๗)

พระธรรมนูญ
ของพระพุทธศาสนา

จาก พระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๙

พระสุตตันตปิฎกเล่ม ๑

ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค สามัญญผลสูตร

ข้อที่ ๑๐๓ ถึง ๑๒๑

แถลง

เมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสรู้บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณ ท่ามกลางบรรดาผู้รู้ทั้งที่แก่ ทั้งที่ก่อนพระองค์หลากหลาย ท่ามกลางบรรดาเจ้าศาสดาต่างๆมากมายในขณะนั้นแล้ว

พระองค์ก็ทรงประกาศอย่างอาจหาญ มิได้หวั่นเกรงว่า จะเป็นการข่มใคร หรือมิได้สะเทิ้นขวยเขินแม้น้อยนิดว่า ใครใดได้ยินเข้าแล้วจะหาว่า พระองค์โอ่ตัวอวดตนแต่อย่างไร เพราะพระองค์มีพระทัยอันเป็นสัตย์จริงเพียงพอ

คำความที่พระองค์ทรงกล้าหาญชาญชัย กล่าวยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างมั่นคง แต่ต้นจนสุดท้ายนั้น ก็คือ

พระองค์เป็นพระตถาคตเสด็จอุบัติในโลกนี้ เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้เองโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เสด็จไปดีแล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึกไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกพระธรรม พระตถาคตพระองค์นั้นทรงทำโลกนี้พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหม-โลก ให้แจ้งชัดด้วยพระปัญญา อันยิ่งของพระองค์เองแล้ว ทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์เทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม ทรงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ทรงประกาศพรหมจรรย์พร้อมทั้งอรรถ พร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง

นั่นหมายความว่า พระองค์จะเป็นเจ้าลัทธิ หรือ เป็นศาสดาองค์หนึ่ง ท่ามกลางศาสดาน้อยใหญ่ทั้งหลายทั้งปวง ในขณะนั้นแน่นอน

ซึ่งแน่ละ ในบรรดาลัทธิของศาสดาน้อยใหญ่ทั้งหลายเหล่านั้น เขาก็ต้องมีปฏิปทา มีศีล มีหลักเกณฑ์สำคัญของเขา ตามแต่ละ

ศาสดา และแต่ละลัทธิของเขา บ้างก็มีการกระทำอย่างนี้ บ้างก็ห้ามกระทำอย่างนั้น ตามแต่ลัทธิของศาสดาใดจะเห็นดี เห็นไม่ดีของเขา ซึ่งแน่นอนที่สุดว่า จะต้องเต็มไปด้วย จารีต แบบแผน การกระทำต่างๆของแต่ละลัทธิ

และที่สำคัญก็คือ จารีต แบบแผน หรือ การกระทำที่เลอะๆเทอะๆอันไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ หรือ ไม่เป็นหลักการ ที่ดีงามตามขอบเขตอันควร แห่งฐานานุฐานะนั้น ก็ต้องมีมากมายหลากหลายแน่นอน

ดังนั้น ด้วยพระปัญญาธิคุณแห่งความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเจ้าลัทธิศาสนาที่แน่แท้ ยิ่งใหญ่ ศาสนาหนึ่ง จึงต้องประกาศปฏิปทา แจ้งจารีตหลัก แบบแผนหลัก หรือศีลแห่งลัทธิศาสนาของพระองค์ท่าน ให้เป็นที่ประจักษ์ ยืนยันความสำคัญ อันเรียกได้ว่าเป็นพระธรรมนูญของศาสนาพุทธขึ้นมา

ซึ่งเป็นกฎหลักอันสำคัญ ที่พระบรมศาสดาได้ทรงประกาศอย่างแจ้งชัดว่า หลักการรากฐานของพระพุทธองค์นั้นเป็นอย่างนี้ๆ ศีลของพระพุทธองค์เป็นอย่างนี้ๆ

เพราะฉะนั้น เมื่อผู้ใดได้ยิน ได้ฟังได้เห็นกฎหลัก หรือศีลหลักประดามี อันเป็นพระธรรมนูญแท้ของพุทธนี้แล้ว ก็จะนึกเห็นรูปร่างของพระพุทธศาสนาได้ หรือจะนึกเห็นความเป็นจารีตแบบแผน จะเห็นแกนแห่งความเป็นอยู่เป็นไปของพุทธศาสนาได้ชัดเจนว่า จะอยู่ในรูป ในแบบใด

เพราะศีลกฎหลัก ดังกล่าวนี้เป็น เครื่องแจ้ง จารีตหลักแบบแผนหลัก ปฏิปทาหลักของพุทธศาสนาแท้ๆจริงๆ

แม้ในสมัยพุทธกาลโน้น ก็ได้เกิดความแตกต่างเป็นความแผกแยกอันไม่เหมือนจารีตลัทธิอื่น ที่เขาเป็นเขามีอยู่เก่าก่อนมาแล้วแน่ๆ

เช่น บางลัทธิ นักบวชของเขาอาจจะเก็บผลหมากรากไม้จากต้นมาใช้มากินเองอยู่ก็ได้ พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติว่า **นักบวชในศาสนาของพระองค์จะต้องเว้นขาดจากการพรากพืชคาม และภูตคาม**

นักบวชลัทธิอื่นบางลัทธิ เขาอาจจะฉันหลายหนอยู่ก็ได้ พระพุทธองค์จึงทรงประกาศจารีตหลัก **ให้นักบวชในศาสนาของพระองค์ จะต้องฉันหนเดียว เว้นการฉันในราตรี งดจากการฉันในเวลาวิกาล**

นักบวชในลัทธิอื่นบางลัทธิ เขาอาจจะรับทองและเงินอยู่ก็ได้ พระพุทธองค์จึงทรงตราพระธรรมนูญ กำกับศาสนาของพระองค์ว่า **นักบวชในศาสนาพุทธ ต้องเว้นขาดจากการรับทองและเงิน**

หรือ ในลัทธิอื่นบางลัทธิ นักบวชของเขาอาจจะรับ แพะ แกะ ไก่ สุกร โค ม้า ไร่นา ที่ดิน แม้แต่จะซื้อขายอะไรกันอยู่ ก็คงจะทำกันอยู่ **พระพุทธองค์จึงทรงตราพระพุทธธรรมนูญระบุว่า ศาสนาของพระองค์นั้น นักบวชจะต้องเว้นขาดในเรื่องการซื้อการขาย การรับทรัพย์สินต่างๆ ที่เป็นสื่อแห่งการซื้อขายและการสะสม การเสวยสุขติดยึด เป็นต้นว่า สัตว์เลี้ยง ที่ดิน ไร่นา และอื่นๆ**

และแม้แต่ **การใช้สิ่งของของนักบวช อันส่อให้เห็นว่า เป็นเครื่องประดับ เป็นต้นว่าใช้ไม้เท้า ใช้กลักกล่องหิ้วถือ (กระเป๋า หรือย่าม ก็ดี) ใช้ร่ม ใช้พัด ใช้ผ้านุ่งผ้ามีระบาย ดังนี้ พระพุทธองค์ก็ทรงตราพระพุทธธรรมนูญไว้เป็นหลัก เป็นศีล เป็นกฎ ให้ละ ให้เลิกขาดให้ได้**

หรือ จะเป็นเดรัจฉานวิชาทั้งหลายเป็นต้นว่า การทำนายทายทักต่างๆ และพิธีเกี่ยวกับการบูชา ที่ใช้ไฟเป็นสื่อต่างๆเช่น ใช้แกลบ ใช้รำ (สมัยนี้ใช้ขี้เลื่อยฟั่นเป็นแท่งธูป) ซัดเผาไฟบูชา ใช้เนย ใช้น้ำมัน (สมัยนี้ใช้ขี้ผึ้ง ใช้ไขสัตว์ ฟั่นเป็นแท่งเทียน) จุดบูชา แม้แต่เป็นหมอปลุกเสก เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน (เจิมบ้าน เจิมร้าน โรงเรือน) รดน้ำมนต์ ปรุงยา รักษาไข้ อะไรต่างๆดังนี้ พระพุทธองค์

ก็ต้องตราพระพุทธธรรมนูญให้แก่ศาสนาของพระองค์ไว้ว่า นักบวชในศาสนาของพระองค์จะต้องไม่ทำ ต้องเลิกขาด ในเรื่องในสิ่งเหล่านี้ ดังนี้

พระธรรมนูญของพุทธศาสนา ที่พระบรมศาสดาเจ้าแห่งศาสนาพุทธ **ได้ทรงประกาศแล้วประกาศอีก** แต่ปางบรรพ์ก่อนโน้น ซึ่งพระมหาสาวกผู้รู้ยิ่งตาม ได้นำมาบันทึกยืนยันแจ้งบอกเป็นหลักฐานไว้ จะหาอ่านได้ในพระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑ ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค ทุกๆ พระสูตรเลยทีเดียวดังตัวอย่าง ที่ได้คัดลอกจาก สามัญญผลสูตร ต่อไปนี้ จะเป็นรายละเอียดของจุลศีล มัชฌิมศีล และมหาศีล ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

พระธรรมนูญของพระพุทธศาสนา
อย่าได้เป็นเพียงแค่อนุสาวรีย์
ที่มีที่เป็นกัน ดังเช่นในโลกเลย
ขอเหล่าพุทธบุตรทั้งหลาย...
จงได้ช่วยกันกอบกู้พระธรรมนูญให้กลับคืนมา
ด้วยการปฏิบัติตามจุลศีล มัชฌิมศีล และมหาศีล
ให้ครบบริบูรณ์

ดูกรมหาบพิตร อย่างไร ภิกษุจึงชื่อว่าเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีลฯ

๑. ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ *ข้อนี้เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๒. เธอละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย เป็นผู้สะอาดอยู่ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๓. เธอละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้นขาดจากเมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๔. เธอละการพูดเท็จ เว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดแต่คำจริง ดำรงคำสัตย์ มีถ้อยคำเป็นหลักฐาน ควรเชื่อได้ ไม่พูดลวงโลก *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๕. เธอละคำส่อเสียด เว้นขาดจากคำส่อเสียด ฟังจากข้างนี้แล้วไม่ไปบอกข้างโน้น เพื่อให้คนหมู่นี้แตกร้าวกัน หรือฟังจากข้างโน้นแล้วไม่มาบอกข้างนี้ เพื่อให้คนหมู่โน้นแตกร้าวกัน สมานคนที่แตกร้าวกันแล้วบ้าง ส่งเสริมคนที่พร้อมเพรียงกันแล้วบ้าง ชอบคนผู้พร้อมเพรียงกัน ยินดีในคนผู้พร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนผู้พร้อมเพรียงกัน กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๖. เธอละคำหยาบ เว้นขาดจากคำหยาบ กล่าวแต่คำที่ไม่มีโทษ เพราะหู ชวนให้รักจับใจ เป็นของชาวเมือง คนส่วนมากรักใคร่ พอใจ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๗. เธอละคำเพ้อเจ้อ เว้นขาดจากคำเพ้อเจ้อ พูดถูกกาล พูดแต่คำที่เป็นจริง พูดอิงอรรถ พูดอิงธรรม พูดอิงวินัย พูดแต่คำมีหลักฐาน มีที่อ้าง มีที่กำหนด ประกอบด้วยประโยชน์โดยกาลอันควร *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๘. เธอเว้นขาดจากการพรากพืชคามและภูตคามฯ

๙. เธอฉันหนเดียว เว้นการฉันในราตรี งดจากการฉันในเวลาวิกาลฯ

๑๐. เธอเว้นขาดจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี และดูการเล่น อันเป็นข้าศึกแก่กุศลฯ

๑๑. เธอเว้นขาดจากการทัดทรงประดับ และตบแต่งร่างกายด้วยดอกไม้ ของหอมและเครื่องประเทืองผิว อันเป็นฐานแห่งการแต่งตัวฯ

๑๒. เธอเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่ฯ

๑๓. เธอเว้นขาดจากการรับทองและเงินฯ

๑๔. เธอเว้นขาดจากการรับธัญญาหารดิบฯ

๑๕. เธอเว้นขาดจากการรับเนื้อดิบฯ

๑๖. เธอเว้นขาดจากการรับสตรีและกุมารีฯ

๑๗. เธอเว้นขาดจากการรับทาสีและทาสฯ

๑๘. เธอเว้นขาดจากการรับแพะและแกะฯ

๑๙. เธอเว้นขาดจากการรับไก่และสุกรฯ

๒๐. เธอเว้นขาดจากการรับช้าง โค ม้า และลาฯ

๒๑. เธอเว้นขาดจากการรับไร่นาและที่ดินฯ

๒๒. เธอเว้นขาดจากการประกอบทูตกรรมและการรับใช้ฯ

๒๓. เธอเว้นขาดจากการซื้อการขายฯ

๒๔. เธอเว้นขาดจากการโกงด้วยตราชั่ง การโกงด้วยของปลอม และ

การโกงด้วยเครื่องตวงวัดฯ

๒๕. เธอเว้นขาดจากการรับสินบน การล่อลวง และการตลบตะแลงฯ

๒๖. เธอเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ การตีชิง การปล้น และกรรโชก *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

-จบจุลศีล-

มัชฌิมศีล

๑. **ภิกษุเว้นขาดจากการพรากพืชคามและภูตคาม** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบการพรากพืชคามและภูตคามเห็นปานนี้ คือ พืชเกิดแต่เหง้า พืชเกิดแต่ลำต้น พืชเกิดแต่ผล พืชเกิดแต่ยอด พืชเกิดแต่เมล็ดเป็นที่ครบห้า *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๒. **ภิกษุเว้นขาดจากการบริโภคของที่ทำการสะสมไว้** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบการบริโภคของที่ทำการสะสมไว้เห็นปานนี้ คือ สะสมข้าว สะสมน้ำ สะสมยาน สะสมที่นอน สะสมเครื่องประเทืองผิว สะสมของหอม สะสมอามิส *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๓. **ภิกษุเว้นขาดจากการดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล** เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังขวนขวายดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศลเห็นปานนี้ คือ การฟ้อน การขับร้อง การประโคมมหรสพมีการรำเป็นต้น การเล่านิยายการเล่นปรบมือ

การเล่นปลุกผี การเล่นตีกลอง ฉากภาพบ้านเมืองที่สวยงาม การเล่นของคนจัณฑาล การเล่นไม้สูง การเล่นหน้าศพ ชนช้าง ชนม้า ชนกระบือ ชนโค ชนแพะ ชนแกะ ชนไก่ รบนกกระทา รำกระบี่กระบอง มวยชก มวยปล้ำ การรบ การตรวจพล การจัดกระบวนทัพ กองทัพ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๔. ภิกษุเว้นขาดจากการขวนขวายเล่นการพนันอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังขวนขวายเล่นการพนัน อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทเห็นปานนี้ คือ เล่นหมากรุกแถวละแปดตา แถวละสิบตา เล่นหมากเก็บ เล่นดวด เล่นหมากไหว เล่นโยนบ่วง เล่นไม้หึ่ง เล่นกำทาย เล่นสกา เล่นเป่าใบไม้ เล่นไถน้อยๆ เล่นหกคะเมน เล่นกังหัน เล่นตวงทราย เล่นรถน้อยๆ เล่นธนูน้อยๆ เล่นเขียนทายกัน เล่นทายใจ เล่นเลียนคนพิการ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๕. ภิกษุเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่ เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่เห็นปานนี้ คือ เตียงมีเท้าเกินประมาณ เตียงมีเท้าทำด้วยรูปสัตว์ร้ายผ้าโกเชาว์ขนยาว เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะวิจิตรด้วยลวดลาย เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะสีขาว เครื่องลาดที่มีสัณฐานเป็นช่อดอกไม้ เครื่องลาดที่ยัดนุ่น เครื่องลาดขนแกะวิจิตรด้วยรูปสัตว์ร้าย มีสีหะและเสือเป็นต้น เครื่องลาดขนแกะมีขนตั้ง เครื่องลาดขนแกะมีขนข้างเดียว เครื่องลาดทองและเงินแกมไหม เครื่องลาดไหมขลิบทองและเงิน เครื่องลาดขนแกะจุนางฟ้อน ๑๖ คน เครื่องลาดหลังช้าง เครื่องลาดหลังม้า เครื่องลาดในรถ เครื่องลาดที่ทำด้วยหนังสัตว์ชื่ออชินะ อันมีขนอ่อนนุ่ม เครื่องลาดอย่างดีทำด้วยหนังชะมด เครื่องลาดมีเพดาน เครื่องลาดมีหมอนข้าง *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๖. **ภิกษุเว้นขาดจากการประกอบการประดับตบแต่งร่างกายอันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังขวนขวายประกอบการประดับตบแต่งร่างกายอันเป็นฐานแห่งการแต่งตัวเห็นปานนี้ คือ อบตัว ไคล อวัยวะ อาบน้ำหอม นวด ส่องกระจก แต้มตา ทัดดอกไม้ ประเทืองผิว ผัดหน้า ทาปาก ประดับข้อมือ สวมเกี้ยว ใช้ไม้เท้า ใช้กลักยา ใช้ดาบ ใช้ขรรค์ ใช้ร่ม สวมรองเท้าประดับวิจิตร ติดกรอบหน้า ปักปิ่น ใช้พัดวาลวิชนี นุ่มห่มผ้าขาว นุ่งห่มผ้ามีชาย *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๗. **ภิกษุเว้นขาดจากติรัจฉานกถา** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบติรัจฉานกถาเห็นปานนี้ คือ พูดเรื่องพระราชา เรื่องโจร เรื่องมหาอำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่องบ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องบุรุษ เรื่องคนกล้าหาญ เรื่องตรอก เรื่องท่าน้ำ เรื่องคนที่ล่วงลับไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญและความเสื่อมด้วยประการนั้นๆ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๘. **ภิกษุเว้นขาดจากการกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกัน** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังขวนขวายกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกันเห็นปานนี้ เช่นว่าท่านไม่รู้ทั่วถึงธรรมวินัยนี้ ข้าพเจ้ารู้ทั่วถึง ท่านรู้จักทั่วถึงธรรมวินัยนี้ได้อย่างไร ท่านปฏิบัติผิด ข้าพเจ้าปฏิบัติถูก ถ้อยคำของข้าพเจ้าเป็นประโยชน์ ของท่านไม่เป็นประโยชน์ คำที่ควรจะกล่าวก่อน ท่านกลับกล่าวภายหลัง คำที่ควรจะกล่าวภายหลัง ท่านกลับกล่าวก่อน ข้อที่ท่านเคยชำชองมาผันแปรไปแล้ว ข้าพเจ้าจับผิดวาทะของท่านได้แล้ว ข้าพเจ้าข่มท่านได้แล้ว ท่านจงถอนวาทะเสีย มิฉะนั้นจงแก้ไขเสีย ถ้าสามารถ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๙. **ภิกษุเว้นขาดจากการประกอบทูตกรรมและการรับใช้** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังขวนขวายประกอบทูตกรรมและการรับใช้เห็นปานนี้คือ รับเป็นทูตของพระราชาราชมหาอำมาตย์ กษัตริย์ พราหมณ์ คฤหบดี และกุมาร ว่า ท่านจงไปในที่นี้ ท่านจงไปในที่โน้น ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ไป ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ในที่โน้น มา ดังนี้ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๑๐. **ภิกษุเว้นขาดจากการพูดหลอกลวง และการพูดเลียบเคียง** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังพูดหลอกลวง พูดเลียบเคียง พูดหว่านล้อม พูดและเล็ม แสวงหาลาภด้วยลาภ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

-จบมัชฌิมศีล-

๑. **ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา** เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทายอวัยวะ ทายนิมิต ทายอุปบาต ทำนายฝัน ทำนายลักษณะ ทำนายหนูกัดผ้า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีซัดแกลบบูชาไฟ ทำพิธีซัดรำบูชาไฟ ทำพิธีซัดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมอดูอวัยวะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะที่นา เป็นหมอปลุกเสก เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน เป็นหมองู เป็นหมอยาพิษ เป็นหมอแมลงป่อง เป็นหมอรักษา

แผลหนูกัด เป็นหมอทายเสียงนก เป็นหมอทายเสียงกา เป็นหมอทายอายุ เป็นหมอเสกกันลูกศร เป็นหมอทายเสียงสัตว์ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๒. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทายลักษณะแก้วมณี ทายลักษณะผ้า ทายลักษณะไม้พลอง ทายลักษณะศาตรา ทายลักษณะดาบ ทายลักษณะศร ทายลักษณะธนู ทายลักษณะอาวุธ ทายลักษณะสตรี ทายลักษณะบุรุษ ทายลักษณะกุมาร ทายลักษณะกุมารี ทายลักษณะทาส ทายลักษณะทาสี ทายลักษณะช้าง ทายลักษณะม้า ทายลักษณะกระบือ ทายลักษณะโคอุสภะ ทายลักษณะโค ทายลักษณะแพะ ทายลักษณะแกะ ทายลักษณะไก่ ทายลักษณะนกกระทา ทายลักษณะเหี้ย ทายลักษณะตุ่น ทายลักษณะเต่า ทายลักษณะมฤค *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๓. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยเดรัจฉานวิชาเห็นปานนี้คือ คือ ดูฤกษ์ยาตรา-ทัพว่าพระราชาจักยกออก พระราชาจักไม่ยกออก พระราชาภายในจักยกเข้าประชิด พระราชาภายนอกจักถอย พระราชาภายนอกจักยกเข้าประชิด พระราชาภายในจักถอย พระราชาภายในจักมีชัย พระราชาภายนอกจักปราชัย พระราชาภายนอกจักมีชัย พระราชาภายในจักปราชัย พระราชาองค์นี้จักมีชัย พระราชาองค์นี้จักปราชัย เพราะเหตุนี้ ๆ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๔. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยเดรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ พยากรณ์ว่า จักมี

จันทรคราส จักมีสุริยคราส จักมีนักษัตรคราส ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์จักเดินถูกทาง ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์จักเดินผิดทาง ดาวนักษัตรจักเดินถูกทาง ดาวนักษัตรจักเดินผิดทาง จักมีอุกกาบาต จักมีดาวหาง จักมีแผ่นดินไหว จักมีฟ้าร้อง ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรจักขึ้น ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรจักตก ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาว นักษัตรจักมัวหมอง ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรจักกระจ่าง จันทรคราสจักมีผลเป็นอย่างนี้ สุริยคราสจักมีผลเป็นอย่างนี้ นักษัตรคราสจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เดินถูกทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เดินผิดทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดาวนักษัตรเดินถูกทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดาวนักษัตรเดินผิดทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ มีอุกกาบาตจักมีผลเป็นอย่างนี้ มีดาวหางจักมีผลเป็นอย่างนี้ แผ่นดินไหวจักมีผลเป็นอย่างนี้ ฟ้าร้องจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรขึ้นจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรตกจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรมัวหมองจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรกระจ่างจักมีผลเป็นอย่างนี้ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๕. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้วยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ พยากรณ์ว่า จักมีฝนดี จักมีฝนแล้ง จักมีภิกษาหาได้ง่าย จักมีภิกษาหาได้ยาก จักมีความเกษม จักมีภัย จักเกิดโรค จักมีความสำราญหาโรคมิได้ หรือนับคะแนน คำนวณ นับประมวล แต่งกาพย์ โลกายัตศาสตร์ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๖. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว

ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ให้ฤกษ์อาวาหมงคล ให้ฤกษ์วิวาหมงคล ดูฤกษ์เรียงหมอน ดูฤกษ์หย่าร้าง ดูฤกษ์เก็บทรัพย์ ดูฤกษ์จ่ายทรัพย์ ดูโชคดี ดูเคราะห์ร้าย ให้ยาผดุงครรภ์ ร่ายมนต์ให้ลิ้นกระด้าง ร่ายมนต์ให้คางแข็ง ร่ายมนต์ให้มือสั่น ร่ายมนต์ไม่ให้หูได้ยินเสียง เป็นหมอทรงกระจก เป็นหมอทรงหญิงสาว เป็นหมอทรงเจ้าบวง-สรวงพระอาทิตย์ บวงสรวงท้าวมหาพรหม ร่ายมนต์พ่นไฟ ทำพิธีเชิญขวัญ *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

๗. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้ คือ ทำพิธีบนบาน ทำพิธีแก้บน ร่ายมนต์ขับผี สอนมนต์ป้องกันบ้านเรือน ทำกะเทยให้กลับเป็นชาย ทำชายให้กลายเป็นกะเทย ทำพิธีปลูกเรือน ทำพิธีบวงสรวงพื้นที่ พ่นน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ ทำพิธีบูชาไฟ ปรุงยาสำรอก ปรุงยาถ่ายปรุงยาถ่ายโทษเบื้องบน ปรุงยาถ่ายโทษเบื้องล่าง ปรุงยาแก้ปวดศีรษะ หุงน้ำมันหยอดหู ปรุงยาตา ปรุงยานัตถุ์ ปรุงยาทากัด ปรุงยาทาสมาน ป้ายยาตา ทำการผ่าตัด รักษาเด็ก ชะแผล *แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง*

ดูกรมหาบพิตร ***ภิกษุสมบูรณ์ด้วยศีลอย่างนี้ ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆเลย เพราะศีลสังวรนั้นเปรียบเหมือนกษัตริย์ผู้ได้มุรธาภิเษก กำจัดราชศัตรูได้แล้ว ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆเพราะราชศัตรูนั้น*** ดูกรมหาบพิตร ***ภิกษุก็ฉันนั้น สมบูรณ์ด้วยศีลอย่างนี้แล้ว ย่อมไม่ประสพภัยแต่ไหนๆ เพราะศีลสังวรนั้น ภิกษุสมบูรณ์ด้วยอริยศีลขันธ์นี้ ย่อมได้เสวยสุขอันปราศจากโทษในใจ ดูกรมหาบพิตร ด้วยประการ ดังกล่าวมานี้แล ภิกษุชื่อว่าเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล.***

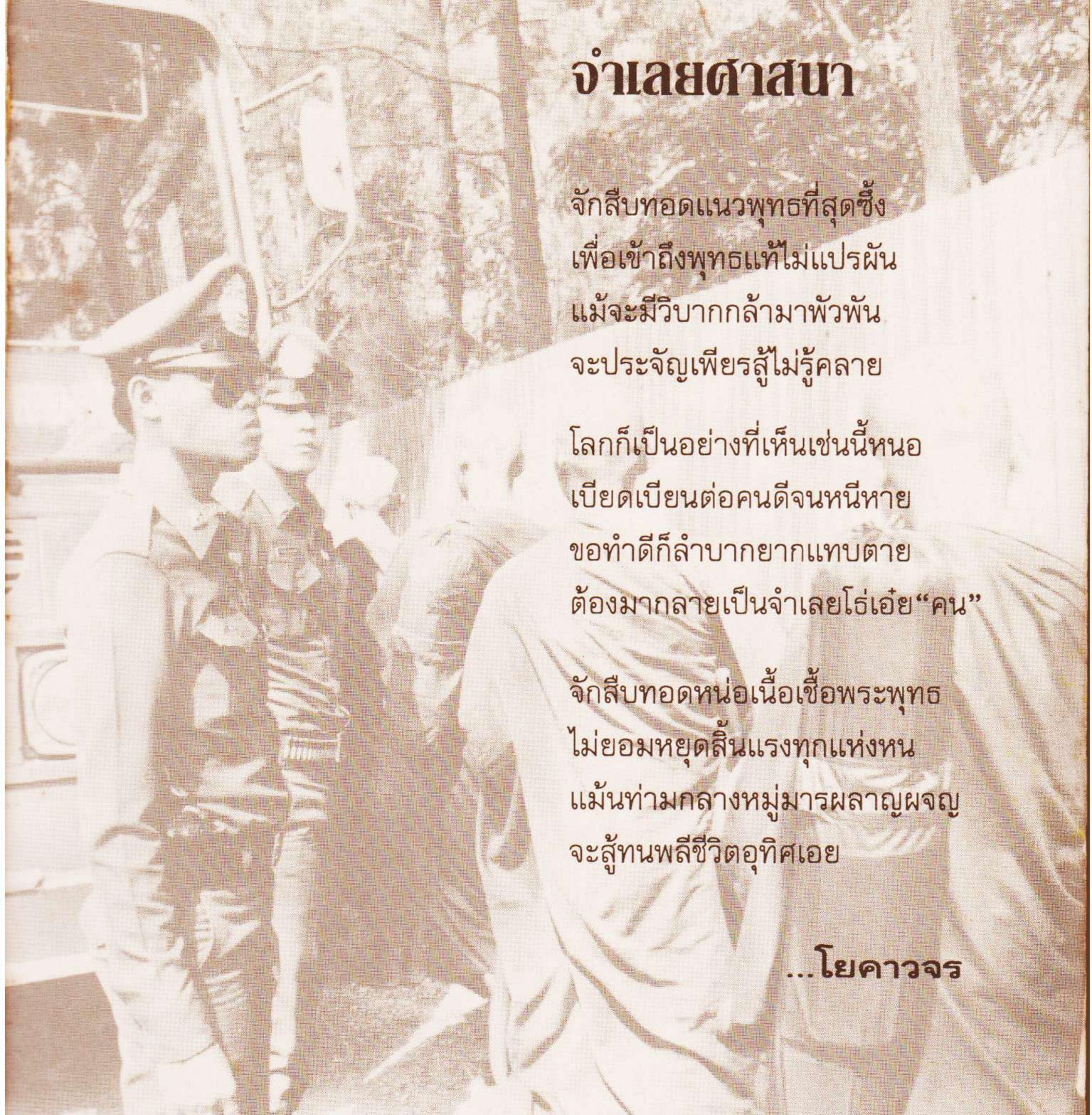
-จบมหาศีล-

กินก้อนเหล็กแดงเผาไฟดีกว่า ถ้าอยู่อย่างผู้ทุศีล

ภิกษุทั้งหลาย ! *การที่ถูกบุรุษมีกำลังแข็งแรง เอาขอเหล็กอันร้อนเป็นเปลวไฟ ลุกโพลงมีแสงโชติช่วง กระชากปากให้เปิด แล้วโยนก้อนเหล็กแดงอันร้อนแรง ลุกโพลง มีแสงโชติช่วง เข้าไปในปาก มันไหม้ริมฝีปาก ไหม้ปาก ไหม้ลิ้น ไหม้คอ ไหม้ท้อง ไหม้ลำไส้ใหญ่ของเขา พาลำไส้เล็กออกมา โดยทวารเบื้องต่ำนั้นต่างหากเป็นการดี สำหรับภิกษุซึ่งเป็นคนทุศีล มีความเป็นอยู่ลามกไม่สะอาด..ฯลฯ*

ข้อนั้นเพราะเหตุไร? ภิกษุ ท. ! *เพราะว่าหาได้เป็นเหตุให้เขาต้องเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต นรก ภายหลังแต่ความตาย เพราะการทำลายแห่งกายไม่ ส่วนการที่เขาเป็นคนทุศีล มีความเป็นอยู่ลามกไม่สะอาด...ฯลฯ แล้วยังบริโภคก้อนข้าวของชาวบ้าน ที่เขาถวายด้วยศรัทธานั้น ย่อมเป็นไปเพื่อความทุกข์ไม่เกื้อกูลแก่เขาตลอดกาลนาน ภายหลังแต่ความตาย เพราะการทำลายแห่งกายเขาย่อมเข้าถึง อบาย ทุคติ วินิบาต นรก.*

(ย่อบางตอนจากขุมทรัพย์จากพระโอษฐ์)

จำเลยศาสนา

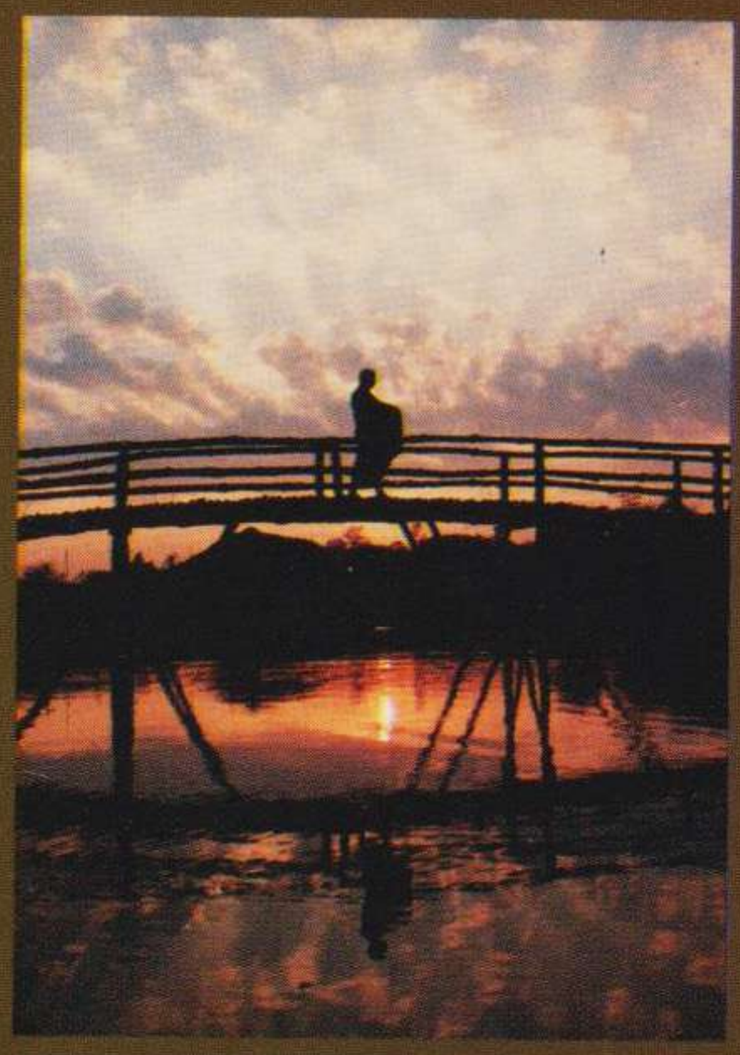
จักสืบทอดแนวพุทธที่สุดซึ้ง
เพื่อเข้าถึงพุทธแท้ไม่แปรผัน
แม้จะมีวิบากกล้ามาพัวพัน
จะประจัญเพียรสู้ไม่รู้คลาย

โลกก็เป็นอย่างที่เห็นเช่นนี้หนอ
เบียดเบียนต่อคนดีจนหนีหาย
ขอทำดีก็ลำบากยากแทบตาย
ต้องมากลายเป็นจำเลยโธ่เอ๋ย“คน”

จักสืบทอดหน่อเนื้อเชื้อพระพุทธ
ไม่ยอมหยุดสิ้นแรงทุกแห่งหน
แม้นท่ามกลางหมู่มารผลาญผจญ
จะสู้ทนพลีชีวิตอุทิศเอย

...โยคาวจร

ISBN 974-85663-0-7

การมาเป็นพระก็คือ
มาเป็นครูแก่สังคม
มาเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงความเป็นอยู่
ง่ายๆ เบา ว่าง พ้นภาระ ไม่สะสม
กอบโกยกักตุน หรือมีความหวงแหน
มีชีวิตอยู่ด้วยปัจจัยสี่เท่าที่จำเป็น
เท่านั้น.....

สิ่งใดเป็นสิ่งที่ขัดต่อพระธรรม
วินัยของพระพุทธองค์แล้ว **จะมาบังคับ**
ให้พวกอาตมาอนุโลมตาม โดยถือว่า
เอาตามคนหมู่มาก...

ถ้าจะให้เสียธรรมกันแล้วละก็
เอาชีวิตของพวกอาตมาไปเสียดีกว่า!

